ROBERTO SENDOYA ESCOBAR

ESCOBAR FIA

AZ ELSŐSZÜLÖTT

ÉLETEM A VILÁG LEGNAGYOBB DROGBÁRÓJÁNAK ÁRNYÉKÁBAN

ALEXANDRA

ROBERTO SENDOYA ESCOBAR

ESCOBAR FIA

AZ ELSŐSZÜLÖTT

ALEXANDRA

Patrick Phillip Witcomb
1927. július (Hull) – 1993. január (Surrey)
„Apa”, egy igazi hős

Előszó

Két apám volt. Az egyik, akit apának szólítottam – és nagyon szerettem –, a nevelőapám volt, Patrick Witcomb. Úgy tudtam, hogy angol üzletember, aki sikeres életet biztosított a családjának Kolumbiában. Ám ez csak a történet egyik fele volt. Évekkel később jutott a tudomásomra, hogy emellett MI6-ügynökként a brit hírszerzésnek is dolgozott. Mégsem ez volt a legnagyobb

döbbenet számomra.

Megtudtam, hogy a vér szerinti apám Pablo Escobar, a világtörténelem leghírhedtebb gengsztere. Futólag találkoztam vele néhányszor, ám akkor még nem tudtam a köztünk lévő kapcsolatról – sem arról, hogy volt idő, amikor ölni is képes lett volna azért, hogy visszakapjon.

Ez a könyv a két apám történetét meséli el, akiknek a sorsa kibogozhatatlanul egymásba fonódott.

Jó és rossz. Fény és sötétség. Ez a történet mindkettőt elmeséli.

Gyermekkoromban semmit sem tudtam erről az egészről. Azt gondoltam, hogy Patrick – vagy ahogy mindenki ismerte, Pat – egy hétköznapi apa. Gyönyörű kolumbiai otthonunkban nagyon sok fegyver és furcsaság vett körül minket, de mivel az apám egy olyan cégnek dolgozott, amely több kormánynak is nyomtatott bankjegyeket és páncélozott autókkal végzett pénzszállítást, gyakran ki volt téve a bűnbandák támadásának. Ez egyszerűen hozzátartozott az életünkhöz, habár időnként úgy éreztem, mintha az erőszak mindenhová követne minket, ezért hálás voltam az állandó fegyveres védelemért, amely körülvett.

Volt néhány alkalom, amikor az apám elvitt Medellínbe, ahol rendszerint találkoztam egy fiatalemberrel, aki nagyon élénken érdeklődött irántam. Ő volt Pablo Escobar. Volt olyan is, amikor a szemem láttára hatalmas, pénzzel teli zsákokat rakodtak be egy repülőgépbe. Akkor még semmit sem tudtam azokról a sötét üzelmekről, amelyek összekötötték ezt a két, hatalommal bíró férfit Kolumbia zűrzavaros történelmében… sem arról, hogy milyen sok millió dollár cserélt gazdát közöttük.

Huszonnégy éves koromban ültetett le apám, Pat, és mesélte el különleges életem igaz történetét. 1989-et írtunk, akkorra már elköltöztem otthonról, és Spanyolországban, Gibraltár közelében éltem a Costa Del Solon, Sotograndében. Addig a napig úgy tudtam magamról, hogy Phillip Witcomb vagyok, habár azzal tisztában voltam, hogy örökbe fogadtak. Ám ez nem aggasztott. Patet és a feleségét, Joant mindig is az igazi szüleimnek tekintettem. Elmondták nekem, hogy Kolumbiában születtem, ami megmagyarázta sötét hajamat és az arcvonásaimat, de mindaddig semmit sem tudtam a valódi szüleimről, amit elfogadtam. Azon a napon azonban Pat fenekestül felforgatta a világomat.

– Amit eddig elmondtam neked, az nem a teljes igazság – közölte az apám. – Ideje, hogy megismerd az egész történetet.

Elmondta, hogy Roberto Sendoya Escobar néven kezdtem az életemet. Egy katolikus árvaházból fogadtak örökbe. Az anyám meghalt, és úgy gondolták, hogy az apám lemondott minden irántam támasztott igényéről. Ekkor magyarázta el Pat, hogyan keresztezték egymást útjaik Pablo Escobarral.

Annak idején apámat azzal a feladattal bízták meg, hogy nyissa meg a De La Rue pénzjegynyomda kolumbiai fiókvállalatát. A munkájához tartozott, hogy be kellett épülnie az ország megerősödő gazdaságában egyre nagyobb szerepet játszó bűnbandákba, hogy információt szerezzen róluk az MI6-nek. Ezek egy része el is jutott az Egyesült Királyság titkosszolgálatához, ám ennek a bonyolult, kifinomult és rendkívül hatékony akciónak a legnagyobb nyertese mégis az MI6 amerikai megfelelője, a CIA lett.

Apám elmagyarázta, hogy a páncélozott járművek osztagát gyakran megtámadták, és ellopták belőlük a frissen kinyomtatott kolumbiai bankjegyeket. Az egyik ilyen rablás után apám fülest kapott arról, hogy hol lehet az eltűnt pénz. A londoni főnökei, valamint az MI6-beli felettesei támogatásával vakmerő fegyveres akciót indított a pénz visszaszerzésére.

Ezen a rendkívül véres küldetésen találtak rám gyámoltalan kisbabaként a banda rejtekhelyén, és ekkor derült fény arra, hogy a vér szerinti apám Pablo Escobar. Akkoriban Escobar még csak kamasz fiú volt, nem több kisstílű bűnözőnél, ám ahogy egyre feljebb emelkedett a gengszterek között, végül úgy ítélték meg, hogy nagy hasznára lehet a hírszerző ügynökségeknek, amelyek szerettek volna befolyást gyakorolni Kolumbia egyre nagyobb bandahálózatára.

Az 1960-as években járunk, a kokainkereskedelem még csak gyerekcipőben jár. Nem lehetett megjósolni, hogy a fehér por előállítása és terjesztése a világ egyik legnagyobb iparága lesz, és azt sem lehetett tudni, hogy a titkosszolgálatok milyen kulcsfontosságú szerepet fognak játszani a bandák fellendülésében, amelyek kartellekbe csoportosulva olyan sok szenvedést okoznak majd emberek millióinak.

Akkoriban Pat célja csupán az volt, hogy képviselje a vállalata érdekeit és információt juttasson el az otthoni hírszerző ügynökségeknek. Feltűnt a színen egy másik személy is, aki jóval később vált világszerte hírhedtté. Egy ambiciózus panamai, aki akkoriban még csak katonatiszt volt. Manuel Noriega nemcsak azon a végzetes küldetésen nyújtott segítséget apámnak, amely elvezette őt Escobarhoz, hanem folyamatosan segítette a bűnbandákkal való üzleteléseiben is. Noriega és Escobar szép kis párost alkottak, az ő felügyeletük alatt nőtt világméretűvé a kábítószerkereskedelem.

Az eleinte nem túl jelentős hadművelet, amely biztosította a kormány által kinyomtatott bankjegyek biztonságos elszállítását, hamarosan nagyon veszélyes játékká nőtte ki magát: hiábavalóan próbálták kordában tartani a kábítószerbandákat, amelyekről akkor még senki sem tudhatta, hogy egyszer olyan hatalmasak lesznek, hogy erőforrásaik egyes országok teljes vagyonát túlszárnyalják. Az amerikai hírszerzés éveken át tétlenül nézte, ahogy egyre több kokain áramlik be az USA-ba. Csak akkor hoztak végre intézkedéseket

ellene, amikor veszélyesen megnövekedett a kábítószerért adott pénz kiáramlása az országból, amely akkoriban a világ leghatalmasabb gazdaságával dicsekedhetett.

Az egykori primitív bűnbandák hatalmas drogkartellekké alakultak át, és olyan sok pénzt kerestek, hogy már el sem tudták költeni. Mire én megtudtam az igazat az életemről, Escobar már attól rettegett, hogy a hatalom kicsúszik a kezéből, ezért több millió dollárt dugott el különféle titkos rejtekhelyekre. Amikor apám mindezt előadta nekem, és célzott rá, hogy tudja, hol van ennek a pénznek egy része, számomra ez elsőre nagyon sok volt, hogy megemésszem.

Ez a hihetetlen történet csak lassan kezdett értelmet nyerni számomra.

Éveken keresztül furcsa rémálmok gyötörtek: robbanásokat és egy nő sikoltásait hallottam. Vajon ezek valós eseményekhez kapcsolódtak, talán ahhoz a fegyveres akcióhoz, amelyet az apám vezetett, és amelynek során megmentett engem?

Emlékszem a Medellínbe tett látogatásainkra. Hirtelen egészen más értelmet nyertek a beszélgetéseim, amelyeket egy titokzatos és rendkívül karizmatikus emberrel folytattam. Ő lehetett Escobar? A vér szerinti apám?

Többszöri beszélgetésünk során figyelmesen hallgattam apámat, aki lassan feltárt minden titkot az életemből. A történet egyik részét különösen nehéz volt elmesélnie – azt, amit leginkább szerettem volna megismerni.

Honnan tudta, hogy a vér szerinti anyám meghalt?

Amikor elmagyarázta, mit történt pontosan a rajtaütéskor, a szavai mélyen megráztak, és megkérdőjeleztem mindent, amit addig hittem, hogy tudok magamról, a törvényes gyámjaimról és az emberekről, akik erre a világra hoztak.

És ez még nem minden.

Sok évvel később, amikor apám a halálos ágyán feküdt, megosztotta velem talán leghatalmasabb titkát – az Escobar legendásan eltűnt millióihoz vezető nyomokat.

A könyv, amit a kezükben tartanak, a nevelőapám, Pat által adott információkon, valamint saját, széles körű kutatásaimon alapul. Végre elkészült életem igazi története.

Minden esemény valós, habár értelemszerűen dramatizálnom kellett egyes jeleneteket és párbeszédeket, amelyeknél nem voltam jelen, de hasonlóképpen történhettek.

A történet azon a napon kezdődik, amikor Pat megtalált és megmentett engem. Ez csupán egy véletlennek köszönhető, de ütközőpályára tette Patrick Witcomb és Pablo Escobar sorsát, és örökre összekötött minket egymással.

1.

A TITKOS KÜLDETÉS

Facatativá, Kolumbia, 1965. október vége

Két helikopter jelent meg a felkelő nappal együtt.

Mindkét US Bell UH-1 – becenevén „Huey” – vadonatúj volt, két M134-es minigun forgó géppuskával felszerelve, amelyek percenként kétezer lövést tudtak leadni, és mindkettőre egy négyezer töltényes tár volt erősítve. Ezenkívül volt rajtuk még két M75-ös negyvenmilliméteres gránátvető is, amelyeknek háromszáz töltényes volt a tára.

Mindkét helikopter fedélzetén a kolumbiai különleges egység hat-hat frissen kiképzett katonája ült. A vezérhelikopter utasülésén az akció vezetője utazott. Pat Witcomb, ez a magas, befolyásos angol férfi legalább annyira nem illett ebbe a környezetbe, mint amennyire a két repülő a békés vidéki táj fölé. Háromezer méterrel voltak a tengerszint fölött, mégis csupán ötszáz méterre a földtől. Pat alig hitte el, hogy ő vezeti a küldetést. Mielőtt belépett volna a De La Ruehoz, a tizenkilencedik században Londonban alapított, tekintélyes pénzjegynyomdához és biztonsági céghez, még soha nem ült helikopteren. Azóta a rábízott feladatok egyre veszélyesebbé váltak. Szinte minden kiképzést munka közben kapott meg.

Hamar rájött, hogy Kolumbia erőszakos ország. Nemrégiben felrobbantották az egyik páncélozott autóját, amelynek következtében meghalt két biztonsági őr, és többen megsebesültek. Ez volt az egyik legszörnyűbb incidens a De La Rue történetében. A cégnek az volt a feladata, hogy kinyomtassa Kolumbia bankjegyeit, majd biztonságban elszállítsa az ország különböző részeire. Egy ilyen kiszállítás közben támadták meg a járművet, amely a cég számára nagyon komoly következményekkel járt. Nemcsak az volt a gond, hogy ellopták a benne lévő pénzt – habár nem kis összeget, több százezer dollár értékű bankót szállítottak – hanem az is, hogy ezzel üzenetet küldtek nekik. A különböző hatalomra törő bandák úgy gondolták, hogy büntetlenül megtámadhatják a De La Rue-t, és ezáltal Kolumbia gazdaságának szívét vették célba. Határozott választ kellett adniuk erre a támadásra, és miután a vállalat információt kapott a banda hollétéről, eldöntötték, hogy keményen visszavágnak.

A Pat mellett ülő pilóta néhány egymáshoz közel álló házra mutatott előttük a domboldalon. Pat összehasonlította a képet a kapott légi felvétellel, és bólintott. Megérkeztek. A gépfegyvernél és a gránátvetőnél ülő katonákra nézett, majd a másik helikopter fegyvereseire. Hátrafordult a mögötte lévő katonákhoz, akik izgatottan beszélgettek, amióta csak elhagyták az ország fővárosát, Bogotát, és feltartott hüvelykujját mutatta nekik. Ők vették Pat

jelzését, egyszerre elhallgattak, majd várakozva megragadták a fegyverüket. Mielőtt kiszálltak volna, Pat úgy gondolta, hogy az általa vezetett akció olyan lesz, mint egy dióra lesújtó pörölykalapács. Amikor újra végignézett az előtte elterülő, álmos kis falun, a véleménye csak megerősödött. A célpontjaik nem is fogják tudni, kik támadtak rájuk.

– Sólyom 2, itt Sólyom 1, vége – szólt Pat pattogós hangon arádióba.

– Sólyom 1, Sólyom 2, vége – érkezett akcentussal a válasz amögötte lévő helikopterből egy zömök, erősen himlőhelyes arcú férfitól. Ő volt Manuel Noriega, aki ekkor még csak tiszt volt a panamai hadseregben, de máris rendkívül ambiciózusnak mutatkozott. A kolumbiai hírszerzés munkáját támogatva előszeretettel kísérgette Patet azokra a titkos találkozókra, ahol az állami ügyletek és a magánvállalkozások érdekei találkoztak. Úgy tűnt, ezúttal a rajtaütésből is szívesen kiveszi a részét.

– Sólyom 2, látjuk a célpontot. Készüljetek a támadásra.

– Rendben van, Sólyom 1. Vége.

Leereszkedtek negyvenöt méter mélyre, ahol Pat egy kis tisztásra mutatott az első ház előtt. Rádión közölte a szándékát Noriegával, akit mindig JB-nek szólítottak, utalva a kedvenc whiskymárkájára, a Justerini & Brooksra. Pat egy rozoga házra szegezte a tekintetét, amelyből egyetlen kis ajtó nyílt az utcára. A szomszédos viskónál hirtelen mozgásra lett figyelmes. Két szegényesen öltözött férfi jelent meg az ajtóban. Látta az arcukon a rémületet, miközben beszaladtak a házba.

A helikopterek rotorjai felverték a port, amikor leszálltak a földre. A katonák kiugrottak oldalt, és egyenesen a ház felé szaladtak. Alig haladtak azonban néhány métert, amikor a két férfi újra megjelent az ajtóban, ezúttal gépkarabéllyal a kezükben. De mielőtt csőre tölthették volna a fegyvert, a támadó katonák tüzet nyitottak, és leterítették őket. Újabb lövések dördültek, ahogy az egyik ablakban megjelenő alakot golyózáporral köszöntötték.

– Ennyit a minimális áldozatról – kiáltotta Pat JB-nek a rotor zúgását túlharsogva, miközben a háttérbe húzódva figyelték az akciót. Mellettük két kék egyenruhás őrző-védő tiszt, vagy más néven testőr állt.

JB megvonta a vállát.

– Megmondtam neked, ha háborút akarnak, megkapják.

A katonák csoportokra oszlottak. Az egyik az ingatlan hátsó részéhez ment, a másik berontott a bejárati ajtón, a többiek pedig a szomszédos épületekre támadtak. Ismét lövések hangzottak fel.

Pat elismeréssel adózott az ellenségnek, ahogy körülnézett. Nagyon valószínűtlen rejtekhelyet választottak. A banda reakciója azonban minden kétséget kizáróan azt jelentette, hogy az információ helytálló. Lehet, hogy isten háta mögötti kis falunak látszott a hely – jelentéktelen földműves vidék

–, ezért a fogásért viszont érdemes harcolni.

JB és Pat a két testőr mögött közeledett a házhoz a földes ösvényen, a kezükben könnyű, kis kaliberű géppisztolyt tartottak. Az egyik épület hátsó részében mozgásra lettek figyelmesek. Újabb gyors tüzelés hallatszott. Két katona egy nagy fekete zsákkal lépett ki az épületből. Pat bólintott. Felismerte az egyik hiányzó De La Rue-pénzeszsákot, amiért jöttek. A tolvajok arra sem vették a fáradságot, hogy átpakolják a pénzt a cég saját zsákjaiból valami másba. Intett a katonáknak, hogy tegyék be a helikopterbe, azután ösztönösen fedezékbe vonult, mert lövések dördültek valahonnan a háta mögül. Még épp idejében fordult meg, hogy lássa, egy közeli házból hat ember szalad ki, és támad rájuk. Alighogy észrevette a veszélyt, az egyik helikopterből máris tüzelni kezdtek rájuk, és leterítették a gengsztereket. Pat körülnézett, hogy megbizonyosodjon róla, nincs-e további erősítés, amely feléjük tartana, azután leporolta magát, és a csapat után szaladt. Az akció vérfürdővé változott.

Megálltak a ház bejáratánál. Odabentről sikításokat hallottak, amitől megfagyott a vér az ereikben. Az egyik testőr belépett a házba, azután hátrafordulva jelezte, hogy tiszta a levegő. Pat és a többiek követték, odabent pedig megláttak egy férfit – vagy legalábbis azt, ami maradt belőle – a földön a saját vérében heverni. Egy kolumbiai katona lovaglóülésben ült rajta, és a fegyvere markolatát a golyó ütötte sebbe nyomta a vállán, miközben hangosan ordított a fülébe.

Pat látta, hogy már nyilvánvalóan elkéstek a kihallgatással. Intett a katonának, hogy szálljon le róla.

– *Muerto* – mondta, és elhúzta a kezét a saját torka előtt, hogy megerősítse a mondanivalóját. A katona abbahagyta, amit csinált, és felállt. Patnek tudnia kellett, hogy találtak-e még többet is az ellopott pénzből. – *El dinero?* – kérdezte. A katona megvonta a vállát, ám az egyik társa jobb hírekkel szolgált. Több zsákot is találtak, mindegyik bankjegyekkel volt tele. Ezenkívül volt egy élő foglyuk is, akit kikérdezhettek, ő pedig elárulta, hová rejtették a zsákmány további részét, valamint azonosította a társait. Úgy tűnt, sikeresen teljesítették a küldetést. Ezek a szedett-vedett gengszterek legközelebb biztosan kétszer is meggondolják, hogy felrobbantsák-e a De La Rue páncélozott autóját.

Odakintről puskaropogás hallatszott, azután minden elnémult, és a csend hátborzongatónak tűnt. Csak a rotor zúgása hallatszott, valamint egy kiáltás, hogy *„claro”* – ami azt jelentette, „tiszta a levegő”. Pat arra gondolt, vajon életben maradt-e valaki.

Úgy látszott, JB olvas a gondolataiban, mivel megvonta a vállát, és intett a testőröknek, hogy kezdjék el átnézni a házat. Pat megállt, és még egyszer lenézett a hullára a lába előtt. Véres volt, szinte felismerhetetlen, de látszott

rajta, hogy fiatal. Talán még kamasz. Megrázta a fejét. Ezek még gyerekek. Miért ütötték az orrukat a felnőttek dolgába?

A szomszédos szobából egyetlen lövést hallott, mire összerezzent. Valószínűleg egy újabb áldozat. A katonáknak nagyon óvatosnak kellett lenniük. Idáig úgy tűnt, megúszták sebesültek nélkül. A legkevésbé sem szerette volna, hogy egy kölyök itt most hősiesen lövöldözni kezdjen, miután halottnak tettette magát. Remélte, hogy az emberei nem vesznek semmit magától értetődőnek.

A levegőben por kavargott. Az idő még nem volt meleg, de érezte, hogy a gallérja a nyakához ragad, a szája kiszárad. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a homlokát.

JB és a biztonsági csapat egy tagja bementek a jobb oldali helyiségbe, miközben Pat egy tiszttel a ház hátsó része felé indult, ahol két lépcső vezetett le a legbelső szobához. A fegyverét még mindig maga előtt tartva a tiszt benézett a helyiségbe, elállt a lélegzete, de lőni készült. Pat kilépett mögüle, és amikor meglátta, hogy ki a célpont, ösztönösen felemelte a karját, hogy lerántsa a tiszt fegyverét.

– Ne!

Az ablak mellett egy nő feküdt a földön, a szeme tágra nyílt, nehezen vette a levegőt. Első ránézésre úgy tűnt, mintha piros lenne a ruhája, de ahogy Pat jobban megnézte, látta, hogy a vörös szín nem festék. Intett a tisztnek, hogy lépjen hátra, majd százkilencvenöt centiméteres magasságával lehajolt, hogy belépjen az ajtón. Lassan, a kezét előretartva közeledett a nőhöz. Eközben mozgásra lett figyelmes a szeme sarkából, ezért odanézett, és egy kiságyat pillantott meg. Pufók arcú, sötét hajú kisfiú ült benne, és őt nézte.

– Jóságos isten! – lehelte Pat, majd letérdelt a sebesült mellé. A nő szemében rémület tükröződött. Pat először azt hitte, tőle fél annyira, de miután megnézte a sérülését, kezdte sejteni, hogy a nő valójában azért retteg, mert számára elérkezett a vég.

– *Lo siento* – mondta neki Pat halkan. „Sajnálom."

– *Mi hijo* – nyögte a nő könnyes szemmel könyörögve. „A fiam."

– Css… Ne beszéljen… *Tranquila* – csitítgatta Pat, és hirtelen azon kapta magát, hogy keresnie kell a spanyol szavakat, amelyeket az elmúlt hat évben nagyon sokszor használt.

Levette magáról a golyóálló mellényt, és megpróbálta rászorítani a vérző sebre a nő oldalán. Amikor az felkiáltott, óvatosan fordított a testén egy kicsit, és rájött, hogy amit az előbb látott, az csupán a kimeneti seb. A nőt hátba lőtték. Istenem! Elképzelni sem tudta, milyen szerveket roncsolhatott szét odabent a lövedék. Összehajtotta a golyóálló mellényt, és párnaként a nő feje alá tette. Még ha ki is tudná vinni a helikopterhez, meghalna, mielőtt elérnek

Bogotába. De talán az utolsó perceit egy kicsit könnyebbé teheti.

A nő összerándult. Verejték csöpögött a homlokáról, összekeveredett a szeméből kicsorduló könnyekkel. Felemelte az egyik vadul remegő kezét. Pat érezte, micsoda hatalmas erőfeszítést igényel a mozdulat.

– *Mi hijo* – suttogta újra a nő. Pat megértette. „A fiam."

Megfogta a kezét, de meglepetésére a nő kiszabadította az ujjait, és Pat végre megértette, mit szeretne. Egy kis fiókos asztalra mutatott. Pat odanézett.

– *El cajón?*

A nő bólintott. Pat odament, és kihúzta a fiókot. Egy kis textilzsákot talált benne, ránézésre apró emlékekkel tele: egy jegy, egy szalag, egy sötét hajtincs és egy sokszorosan összehajtott papír. Amikor a kezébe vette, látta, hogy a nő ismét bólint. Széthajtogatta a papírt, és rájött, hogy ez valamilyen hivatalos irat.

– *Mi hijo* – nyögte megint a nő. A kiságyba nézett, ahol a kisfiú nyugodtan ült és mosolygott. A nő visszamosolygott rá, felragyogott a szeme, de ez már túl sok volt neki. Zokogni kezdett, az egész teste rázkódott, alig kapott levegőt. A könnyein keresztül Pat egyetlen szót értett csak. – Roberto.

– *Sí.* – A férfi a saját mellkasára mutatott. – Patrick. – Nem volt biztos benne, hogy a nő felfogta-e. A kezébe adta a kis textilzsákot, és próbálta megvigasztalni, de szegény már haldoklott. A légzése szaggatottá vált, ezért átölelte, hogy megnyugtassa és elmúljon a remegése. – Semmi baj, semmi baj! – mondogatta újra és újra, de végül rájött, hogy a nő már nem hallja. Már valahol máshol járt.

Lefektette a földre és lesimította a ruháját. Talált egy takarót a kiságy oldalára terítve, levette, és még egyszer utoljára ránézett a nőre. Olyan volt, mint aki alszik. Most, hogy az arca kisimult, Pat észrevette, hogy még csak gyerek, alig kezdett el kamaszodni. Felsóhajtott, és óvatosan letakarta a testét. Mit keres itt, egy ilyen helyen, ebben a gyéren bebútorozott szobában, ahol a halványzöld festék pattogzik a falakról? Milyen kár érte!

– Hé, mi történik itt? – JB érkezett meg. Az ajtóban állt kétkatonával együtt. – Mennünk kell. Megvan minden, amiért jöttünk. – Ekkor észrevette a holttestet az angol mellett. – Kár érte.

– Megyek – válaszolta Pat, aztán a gyerekre nézett. Mit csináljon? Ez nem volt benne a tervben. Egyik információ sem említette a járulékos veszteség lehetőségét, ráadásul nem számoltak emberi szállítmánnyal. Mégsem hagyhatja itt ezt a csöppséget. Azzal biztosan halálra ítélné. Ismét elővette a papírt. A nő, bárki volt is, azt akarta, hogy ez nála legyen. Azt akarta, hogy tegyen valamit. Azt tegye, ami helyes. Meglátta a nevet a papíron: Roberto Sendoya Escobar.

Escobar? Ez a név ismerősen csengett neki, az egyik ügyvédet hívták így,

aki segített neki megnyitni a vállalatot Kolumbiában. Eszébe jutott, mit mondott a nő: „Roberto”.

– Szóval te vagy Roberto – mondta a gyereknek, mire a kisbaba visszamosolygott rá. – Én is örülök, hogy megismertelek. – Ölbe vette a kicsit, majd becsavarta a takarójába. – Te most velem jössz.

Aznap valamivel később Pat belépett egy katolikus árvaházba Bogotá központjában. A karjában egy kisfiút tartott takaróba csavarva. Londono atyával akart találkozni, akit már előre értesített, hogy jön. Rövid beszélgetés után átnyújtotta a papnak a kis csomagot, mire ő tiszteletteljesen meghajolt a keresztényi cselekedet elismeréseként.

– Később még találkozunk – mondta Pat, amikor elérkezetta távozás ideje. – Vigyázzon rá! *El es especial.*

Az ezt követő napokban faluról falura terjedt a hír a fegyveres harcról, valamint a fegyverekkel felszerelt madarakról, amelyek a kora hajnali órákban leszálltak az égből, és pusztítást meg halált hoztak magukkal. Mindenkit megöltek, akik egy állítólag biztonságos házban voltak. Nem sok időbe telt, hogy a hír eljusson a tizenöt éves Pablo Emilio Escobar Gaviria fülébe is.

Csak néhányan tudhatták, hogy Pablónak köze volt a támadás egyik áldozatához. Több mint ötszáz kilométerre lakott onnan Antioquiában, és valószínűleg mindenki máshoz hasonlóan, aki hallotta a hírt, először megdöbbent, hogy milyen brutálisan toroltak meg egy tulajdonképpeni rablást, amely azért emberáldozattal is járt. Amikor azonban Pablo jobban belegondolt, talán csodálta a hadművelet kegyetlenségét, elvégre ő éppen az ilyen dolgokat szerette. Ezután valószínűleg eljutott hozzá a fiatal nő híre is, aki meghalt a támadás során, és maga után hagyott egy gyereket. Escobarnak futó kalandja volt a nővel, és tudta, hogy a gyerek az övé, ahogyan azt is, hogy a gyerek eltűnt. Vajon milyen érzései voltak ezzel kapcsolatban? Mit érzett, amikor megtudta, ki vitte el a fiát? Valószínűleg akkor még nem tudta, de az élete ezzel örökre megváltozott.

2.

AZ ÖRÖKBEFOGADÁS

San Diego-templom, Bogotá, 1965 decembere

A sötétben felhangzó sok sírás között egy kitűnt a többi közül. Egyenesen az apácák szívébe hatolt, különösen Frances nővér szívébe. Ő nem volt olyan idős, mint a többiek, de elég régóta volt itt a templomban, hogy mindenfajta sírást ismerjen – a durcás, a meggyötört és a nehezen kezelhető gyerekek sírását. Ami az apácákat illette, úgy vélték, az élete során minden gyerek kapcsolatba kerül valamikor a templommal, de csak nagyon kevesen sírtak úgy, mint az a kisfiú az árvaházban töltött első éjszakáján. Annyira kétségbeesetten zokogott, hogy Frances nővér és a többiek el sem tudták képzelni, micsoda szenvedésen mehetett keresztül.

– Csssss, kicsi Roberto! – nyugtatta őt Frances nővér. – Arémálmodnak vége. Most már nincs mitől félned.

Az apácáknak fogalmuk sem volt, milyen borzalmak történtek a gyerek környezetében, hogy ilyen elkeseredetten sírt. Csak találgatták, mi mindennek lehetett a szemtanúja. Miután Frances nővér megnyugtatta őt, megint olyan vidám, mosolygós kisbaba lett, mint amikor megérkezett ide. Csak alvás közben tört rá a borzalmas kétségbeesés. Az apácák apró részleteket hallottak a történetéből, és arról, hogyan került hozzájuk a San Diego-templomba. A borzalmas erőszak mindennaposnak számított Kolumbiában, de általában csak a bandák vendettájára korlátozódott. A hegyekben történt vérfürdő viszont sok kérdést vetett fel. Vajon Roberto anyja ártatlan áldozat volt, aki csak rosszkor volt rossz helyen? Az apácák arra gondoltak, mi történik gyönyörű országukkal, ha ilyen nagyságrendű trauma ér egy ilyen szeretetreméltó kis csöppséget. És mi a helyzet a fiú apjával? Vajon ő is meghalt a támadás során? Miért nem tudta megvédeni az anyát és a fiát? Vajon tudja egyáltalán, hogy itt a templomban gondoskodnak a fiáról? Vajon eljön megkeresni őt? És fegyveresek is fognak jönni? Az ilyen gondolatok után a nővérek mindig némán imádkoztak.

A kis Roberto mindenképpen különleges eset, gondolták az apácák. Egy titokzatos, mégis kedves úriembernek köszönhette az életét, aki elhozta őt ide a templomba. Ez már önmagában is furcsának számított. Általában ha jómódú emberek érkeztek az árvaházba – vagy a városban lévő hasonló intézményekbe –, akkor az kizárólag azért történt, hogy elvigyenek onnan egy gyereket. Normál körülmények között nagy kereslet volt az olyan nemű, korú és természetű kisbabákra, mint Roberto. Még csak nem is kellett, hogy árvák legyenek. Az apácák hallottak olyan gyerekekről, akiket a szegény családok eladtak vagy akár el is raboltak, mert a gazdagok nagyon sok amerikai dollárt

voltak hajlandóak fizetni értük.

Frances nővér a térdén lovagoltatta a kisfiút, aki erre hangosan kacagott.

– Te egy kis angyal vagy – mondta neki mosolyogva. – Neaggódj! Hamarosan boldog leszel. – Már tudta, hogy csak rövid ideig lehet együtt a csöppséggel. Roberto nem sokáig marad a többi árva között. Ebben minden apáca biztos volt.

* * *

Pat Witcomb a lenyűgöző Tequendama hotel nyolcadik emeletéről nézett le az utcára, a szállodával szemben álló San Diego-templomra.

– Hát itt vagy – mondta szőke hajú felesége, Joan, aki nagyon elegánsnak tűnt méretre szabott, hétköznapi blézerében. Átnyújtotta neki az italát, egy nagy adag skót whiskyt gyömbérrel. Pat hálásan elfogadta. A nap eseményei után nagyon ráfért egy ital. Joan ivott egy kortyot a saját kedvencéből – ő szódavízzel szerette a whiskyt.

– Még mindig a gyerekre gondolsz? – Követte férje tekintetét le az utcára.

Pat bólintott. Aznap reggel óta szinte csak rá gondolt. Noriega azt mondta, nem volt járulékos veszteség. Pat megrázta a fejét, és felsóhajtott. Ő és a felesége már hat éve élvezték ezt a relatíve luxuskörnyezetet, a szobaszervizzel járó lakosztályukat Bogotá egyik legjobb ötcsillagos szállodájában. Pat mégsem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami hiányzik. Talán ez most megváltozik.

– Carlos van itt – mondta Joan, és megérintette Pat karját,mielőtt elindult volna pazar lakosztályuk ajtaja felé.

A hangulata rögtön vidámabb lett, amikor a kedélyes Carlos Echeverri lépett a szobába szokásos öltöny és nyakkendő öltözetében. A rokonszenves Echeverri egykor nemzetközi politikus volt, az országát képviselte az Egyesült Nemzetek Szervezetében, valamint nagykövetként dolgozott Peruban, bár ez utóbbi nem volt éppen feszültségtől mentes. Magára haragította ugyanis a perui vendéglátóit, mivel menedéket biztosított az elnök politikai riválisának, és ezzel katonai patthelyzetet okozott. Carlos túlságosan nyájasnak és nyugodt természetűnek tűnt ahhoz, hogy felborzolja a kedélyeket, Pat azonban tudta, hogy a látszat csal, és Carlosban pont a megfelelő arányban egyesül a báj és a keménység, amelynek nagy hasznát veszi a kapcsolatépítés során. Már eddig is rendkívül sokat segített neki mint ügyvéd és kulturális tanácsadó.

– Señor Witcomb – ragyogott fel Carlos arca, és megölelteaz angolt. – Hogy van? Úgy hallom, jó napja volt.

Pat bólintott.

– Elvégeztük a feladatot.

– Vissza tudták szerezni az összes pénzt?

Ekkor Joan jelent meg, hozott egy italt az ügyvédnek, majd magára hagyta a férfiakat, hogy beszélgessenek.

– Most már biztonságban van a cég páncélszekrényében –válaszolta Pat, majd az ügyvéd egészségére emelte a poharát.

– Majdnem hiánytalanul megvan.

– Gratulálok! Ezek szerint megbízható volt az információ.

– Nagyon is – mosolygott Pat.

– És úgy hallom, akadt egy kis komplikáció is, nem? – Carlos összevonta a szemöldökét.

Pat ismét lenézett a templomra az utca túloldalán.

– Mondhatni.

– Nagyon tisztességes dolgot tett, Pat. – Carlos koccintott vele elismeréseként. – Mások sorsára hagyták volna a gyereket.

Pat megvonta a vállát. Odahívta Carlost az íróasztalhoz, és megmutatta neki az iratot, amit a házból hozott el. Az emléktárgyak láttán – amelyek aznap reggel még egy szerető anyáé voltak – újra megrohanták a képek. De kiűzte őket a fejéből. Nem származik semmi jó abból, ha azon gondolkodik, mi történt. Ha beengedi a fejébe a gondolatokat, örök időkig kísérteni fogják az emlékek a nőről és a vérfoltos ruhájáról. Ami történt, megtörtént. A múltat már nem változtathatja meg. A jövőbe azonban van beleszólása.

Carlos a dokumentumot tanulmányozta.

– Úgy tudom, Don Gregoriónak határozott véleménye van adologról – jegyezte meg.

Pat bólintott. Gregorio Bautista az a vállalkozó volt, aki először javasolta, hogy hozzák Kolumbiába a De La Rue nemzetközi szakértelmét. Ezenkívül Pat másik fontos szövetségese lett ebben az idegen országban.

– Önnek mit mondott? – kérdezte Echeverri.

Pat az íróasztalnak dőlt.

– Nagyon fellelkesítette a helyzet. Amikor elmondtam neki,mi történt a rajtaütésen, szerintem még sohasem volt ennél boldogabb. Nem gondolja, hogy problémát okozna az árva fiú helyzete. Ami azt illeti, szó szerint így fogalmazott: „Ez egy nem várt következmény, ugyanakkor hatalmas lehetőség. Olyan, mintha ennek kimondottan így kellett volna történnie."

– Hogy értette ezt?

– Látta rajtam, mennyire megvisel, hogy anya nélkül maradt az a kicsi. A nő sem volt sokkal idősebb nála, maga is még szinte gyerek. A fiú apja vagy szintén meghalt a házban, vagy már rég lemondott a gyerekéről. Gregorio a helyi kapcsolatai segítségével megpróbálja kideríteni az apa személyazonosságát, de nem tartja valószínűnek, hogy magára akarna venni

egy ilyen felelősséget, még akkor sem, ha tudja, hol van a gyereke. Tekintve, hogy Joan és én már beszélgettünk az örökbefogadásról, a helyzetünket is figyelembe véve úgy gondolja, a megoldás itt van az orrunk előtt.

– És magának mi a véleménye a javaslatáról?

Pat ismét az ablak felé nézett, és a lenti templomra gondolt.

– Értem a logikát az érvelésében. Nagyon sok szempontbólelőnyös lenne számunkra. Mindannyiunknak.

– Pompás. – Carlos ezután halkabban folytatta. – És mindenki osztja ezt a véleményt?

Pat odanézett, ahol Joan a kedvenc foteljében ült, és egy magazint olvasott. A felesége egyértelműen elmondta neki a véleményét a dologról: túl korai még, hogy Pat döntést hozzon. Még nagyon is az érzelmek hatása alatt áll. Időt kell adnia magának, hogy leülepedjenek benne a történtek, nem szabad elhamarkodottan beleegyeznie valamibe csak azért, mert Gregorio azt javasolta. Pat azonban tudta, mit takar, és tudta, mikor kell bíznia az ösztöneiben.

– De még mennyire – válaszolta.

Carlos ismét megnézte a hivatalos dokumentumot, végighúzta az ujját a sorokon, megállt a fiú nevénél, majd az anyja nevénél. Harmadszor is megállt. Pat nézte, ahogy az ujja az apa nevére mutat.

– Pablo Escobar – olvasta fel hangosan.

– Gondot fog okozni nekünk? – kérdezte Pat. Arra gondolt,vajon ez a „Pablo Escobar" rokona-e Carlos Escobarnak, a vele együtt dolgozó pénzügyi szakembernek, akinek kulcsfontosságú szerepe volt abban, hogy beindítsa kereskedelmi vállalkozását Kolumbiában. Amikor Pat meglátta az Escobar nevet ezen a papíron, amely valószínűleg a születési anyakönyvi kivonat lehetett, azonnal bankár barátjára gondolt.

Carlos megvonta a vállát.

– A bankár mit mond?

– Úgy véli, talán van köztük rokonság. De még utánanéz.

– Nagyszerű – válaszolta Carlos. – És mit mond Don Gregorio az apáról, ha van köztük rokonság, és még inkább akkor, ha nincs?

Pat habozott.

– Úgy gondolja, ez a „Pablo Escobar" újabb lehetőséget biztosíthat nekünk. Szerinte ha Joan és én egy kolumbiai gyereket fogadunk örökbe, az pozitív hatással lesz nemcsak a magánéletünkre, de a társadalmi megítélésünkre is. Ha pedig ez az Escobar valamelyik bandához tartozik, akkor szintén hasznunkra válhat, ha személyes kötődése is lesz az akciónkhoz.

Carlos bólintott.

– Akkor a papírmunkát bízza csak rám! – mondta az ügyvéd.

* * *

Néhány héttel később egy nagy fekete, sofőr vezette Mercedes fékezett le a San Diego-templom előtt. Pat, Joan, Carlos Echeverri és egy fegyveres testőr szállt ki belőle. Pat vezette a csapatot a templomba. Az első látogatása óta többször járt már itt, érdeklődve kísérte figyelemmel a kisfiú fejlődését.

– Nagyszerűen van – közölte vele Londono atya. Pat tudta,hogy az apácák különleges bánásmódban részesítik őt, és egyikük, egy fiatal nővér, Frances kimondottan megszerette a kisbabát. Ez a mostani nem udvariassági látogatás volt. Üzleti ügyben érkeztek.

A csapat bevonult a templomba, és egyenesen Londono atya irodája felé vette az irányt. A pap barátságosan üdvözölte Patet. Örült, hogy az angol férfi a feleségét is elhozta. Rövid udvariassági beszélgetés után Carlos a tárgyra tért. Átnyújtotta az iratokat a papnak, azután adott neki egy tollat.

– Legyen szíves aláírni! – mondta neki kedvesen, de határozottan.

Londono atya nem habozott. Pat gyanította, hogy ez az ügylet valószínűleg a legkönnyebb örökbefogadások közé tartozik, amit el kell intéznie. Csak sejtette, milyen sors vár néhány gyerekre. Biztos volt benne, az egyház mindig is azért imádkozik, hogy a kis árvák boldog otthonra találjanak, de az imáik nem mindig találtak meghallgatásra. Most azonban elégedett volt az atya, mert ebben az esetben azt tették, ami helyes.

– Kitűnő – mondta Carlos, amikor aláírták a hivatalos papírokat. – Miután bejegyezték a dokumentumokat a közjegyzőnél, a dolog véglegessé válik. – Majd Patnek és Joannak címezve folytatta: – Gratulálok! Mostantól kezdve egy kisfiú szülei lettek.

– Köszönöm, Carlos! – válaszolta Pat, és egymásra mosolyogtak a feleségével. Végre, gondolta. Miután ők maguk hiába próbálkoztak, a természet megtagadta tőlük a lehetőséget, hogy saját gyermekük szülessen, végül kaptak egy második esélyt, hogy családot alapítsanak. A kolumbiai társadalomban a család nagyon fontosnak számított. Egy jómódú házaspár csak egy bizonyos szintig juthatott el. Egy gyerek megléte azonban – különösen ha kolumbiai az, akit örökbe fogadtak –, csodákat művelhet a társadalmi megítélésükkel. Nem beszélve arról, hogy így még hihetőbb lesz a fedősztorijuk, miszerint Pat egy nemzetközi nyomdai és biztonsági cég főnöke. Eközben sikeresen titokban tarthatják a másik megbízatását – hogy információkat szerez a bűnbandákról.

Londono atya bólintott.

– Nincs kétségem afelől, hogy a kisfiú boldog családba kerül – fogta meg Pat kezét. – Isten áldja meg azért, amit tett!

1965. december 7-én Pat és Joan Witcomb hivatalosan is örökbe fogadta

Roberto Sendoya Escobart, és az eseményt bejegyezték az állami levéltárban a kolumbiai fővárosban, Bogotában. Mivel a gyerek vér szerinti anyja meghalt, törvényes gyámot neveztek ki számára, akit úgy hívtak Anita Uribe. Carlos Echeverri vállalta magára, hogy a nő jogi képviselője lesz, és Anita feladata volt hivatalosan is elindítani a gyerek örökbefogadását. Minden úgy történt, ahogy Gregorio – akit a fiú keresztapjaként jegyeztek be – megjósolta. A fiú neve innentől kezdve törvényesen is megváltozott, Phillip Robert Charles Witcomb lett.

Négy nappal később a Witcomb család visszatért a San Diego-templomba új gyermekükkel, Phillippel, akit Londono atya hivatalosan is megkeresztelt. A szigorúan római katolikus ország szokásai szerint feljegyezték a fiú nevét a születések és keresztelések könyvében, a neve mellett pedig feltüntették a vér szerinti szüleit – Maria Luisa Sendoyát és Pablo Escobart. Ez volt az egyetlen hivatalos irat, és azóta is csak ez bizonyítja, hogy Roberto Sendoya Escobar, aki most már Phillip Witcomb néven élt tovább, az elsőszülött fia egy fiatalembernek, akinek a nevét hamarosan az egész világ meg fogja ismerni. A fiú pedig csak hosszú évekkel később fogja megtudni, milyen drámai körülmények között vették ki egy szegénysorban élő, kolumbiai kamaszlány szerető karjai közül, és került egy olyan világba, ahol semmi sem az, aminek látszik.

A keresztelő után a nevelőszülők bementek egy közeli játékboltba, és megvették a fiuk első plüssmackóját. Ezután Pat és Joan hazavitte őt az árvaházzal szemben álló Tequendama hotel nyolcadik emeleti lakosztályába.

El fog telni egy kis idő, mire Pablo Escobar megtudja az igazat arról, hogy mi történt a fiával. Az örökbefogadás idején Escobar – aki december 1-jén lett tizenhat éves – Envigadóban élt, egy kis faluban nem messze Medellíntől, és körülbelül nyolcszáz kilométerre nyugatra Bogotától. Az apja Abel de Jesús Dari Escobar Echeverri, tehénpásztorból lett éjjeliőr volt, az anyja pedig Hemilda de los Dolores Gaviria Berrío, tanítónő. Nem voltak szegények a vidéki kolumbiai életszínvonalhoz képest, amellett kimondottan műveltek, hét gyermekük közül a harmadik, Pablo, mégis kimaradt az iskolából, még mielőtt betöltötte volna a tizenhetedik évét.

Ebben a korban a fiúnak három szenvedélye volt: a foci, a marihuána és a lányok. Miután tizenhárom éves korában elveszítette a szüzességét egy prostituálttal, úgy gondolta, tudja, hogy működik ez a világ, ezért szerencsét próbált több lánynál is, akik közül néhánynál sikerrel járt. Ám mindez megváltozott, amikor megismerte Maria Luisa Sendoyát. Valószínűleg az ő kapcsolatuk is csak futó románcnak indult, de hamarosan komolyra fordult. Maria az idősebb fiú kitartó ostromára és menő szövegére nagyon nehezen tudott nemet mondani, ha egyáltalán beleegyezett a testi kapcsolatba.

Akkoriban körülbelül tizenhárom éves lehetett, egy évvel fiatalabb, mint a beleegyezési korhatár Kolumbiában. Az egyesülésük azonban azt jelezte, hogy a fiatal Escobar már ekkor sem volt képes várni arra, amit meg akart szerezni. Addigra már több kisstílű lopásban is részt vett, ezért a két fiatal kamasz valószínűleg nem is törődött a törvényes életkorral. Maria sok más fiatal lányhoz hasonlóan elcsábulhatott, amikor a magabiztos, idősebb fiú ostromolni kezdte. Csak sejteni lehet, mennyire megdöbbent, összezavarodott, és milyen bűntudatot érzett, amikor néhány héttel később rájött, hogy terhes.

Ebben a mélyen vallásos országban egy házasságon kívül született gyerek nemcsak az anyára nézve volt szégyen, hanem az egész családjára nézve is. Az abortusz, legalábbis a törvényes fajta, lehetetlen volt. Abban az időben sokkal gyakoribbnak számított, hogy a megesett lányt elküldték messzire, hogy megszülje a gyermekét, és addig kidolgoztak egy tervet arra, hogyan lehet megmagyarázni a gyermek érkezését. Maria számára ez azt jelentette, hogy egy távoli, hegyi faluba költözött a bogotái nemzetközi repülőtértől nyugatra. Lehet, hogy elszigetelve érezte magát, de miután megszületett a fia, úgy gondolta, csupán annyi veszély fenyegeti, hogy a gyerek beteg lesz, vagy a helyi asszonyok túlságosan sokat kérdezősködnek. Meg sem fordult a fejében, hogy ő és a fia a végzetük felé tartanak, mert egy olyan váratlan és hihetetlen esemény van készülőben, mint a külföldi hírszerző ügynökök támadása, hogy visszaszerezzék egy brit pénzjegynyomda ellopott pénzét. De sajnos így történt: egy hat évvel korábban Londonban kezdődött titkos hadművelet tragikus véget hozott számára, és örökre megváltoztatta imádott fia, valamint a gyereke apja, a medellíni fiú életét, akivel véletlenül hozta össze a sors.

3.

A MEGBÍZÁS

Regent Street, London, 1959 decembere

Csípős hideg volt odakint, amikor a magas, elegáns öltönyös úriember végigsétált a fagyos járdán. A főváros egyik ikonikus bevásárlóutcáján járt, ám az üzletek még jó néhány óra múlva nyitottak csak ki. A férfi megállt a Regent Street 84/86. szám előtt, és már alig várta azt a csésze meleg teát, amire érkezése után számított. Több héten keresztül Pakisztánban teljesített megbízást a perzselő forróságban, ezért most a szokásosnál is hosszabb ideig tartott, hogy újra hozzászokjon a brit időjáráshoz.

– Jó reggelt, Mr. Witcomb! – üdvözölte az egyenruhás biztonsági őr, amikor ajtót nyitott neki. – Régóta nem láttam már. Sikeres volt az útja?

– Nagyon is, Davies, köszönöm. Örülök, hogy látom.

Annak ellenére, hogy legalább ugyanannyi időt töltött az országon kívül, mint amennyit hazai földön, Pat gyakorlatilag minden dolgozót név szerint ismert a De La Rue londoni központjában. A légierőnél szolgált, azelőtt pedig a rendőrségnél dolgozott, ahol kitűnt azzal, hogy az éjszakai műszakban az őrsön továbbképezte a nyelvtudását. Az, hogy öt nyelven beszélt, rendkívül értékes tulajdonságnak számított, ahogyan a rendőrségi kiképzése is, így hamar felkeltette a titokzatos Arthur Norman, a De La Rue vezérigazgatója figyelmét. Pat már öt éve dolgozott a cégnél. Eleinte csak biztonsági tanácsadónak vették fel, ám a szerepe azóta teljesen átalakult.

Arthur a Királyi Légierő kiváló pilótája volt hajdanán, részt vett a normandiai partraszállásban is, és a fiatal Patben önmagát vélte felfedezni. A szárnyai alá vette a fiatalembert, különleges megbízásokat adott neki, hogy gyarapítsa az élettapasztalatát, valamint elősegítse a karrierje alakulását.
Mostanra Pat, Arthur megfogalmazása szerint, „problémamegoldó ember" lett, egy biztos kéz, akit elküldhettek bárhová, ahol a De La Rue érdekeit kellett érvényesíteni vagy megvédeni.

Arthur gondnoksága alatt a De La Rue jelentős mértékben fejlődött, és kinőtte gyarmati gyökereit, amikor még csak kártyapaklikat, postai bélyegeket és bankjegyeket nyomtattak. Az idők során modern, globális ipari szereplővé vált, amely biztonsági futárszolgálatot működtetett, valamint páncélozott autóflottával is rendelkezett. Az új piacokra való terjeszkedése tökéletes fedősztorit biztosított a brit hírszerző ügynökségek – különösen az MI6 – számára, hogy nyomon kövessék a külföldi államok tevékenységét. Arthur nem titkolta Pat előtt, milyen pluszfeladatokkal jár a jelenlegi beosztása. Az első helyen a cég állt, de szorosan utána a hírszerzés következett, az információkat a külföldi és hazai biztonsági szolgálatoknak kellett

továbbítania.

Arthur, akit a barátai Gerrynek szólítottak, azt is megtanította Patnek, milyen fontos a diszkréció, ezért Pat soha senkinek nem beszélt a magánéletéről, hacsak nem volt elengedhetetlenül szükséges. A James Bond-könyvek hőséhez hasonlóan, amelyeket Pat lelkesen olvasott a hat évvel korábbi kiadásuk óta, ő is szeretett kiismerhetetlen lenni.

Amikor megérkezett a Regent Street-i irodába, nem csevegett senkivel, hanem egyenesen Arthur irodájába indult, akinek a hívására érkezett. Az előcsarnokban váltott néhány udvarias szót a biztonsági szolgálat dolgozóival, majd megpillantott egy ismerős arcot. Lady Anne Arthur makulátlan megjelenésű, középkorú személyi asszisztense volt.

– Lady Anne! – üdvözölte Pat, és elindult a liftből kilépő nőfelé. – Nagyon örülök, hogy látom! – A nő mindkét arcát csókra tartotta. – Jól néz ki – jegyezte meg Pat, és hátralépett, hogy elismerően végignézzen rajta. – Toszkána, ugye?

– Kedves, hogy emlékszik, Pat, igen – válaszolta Lady Anne,majd a lift felé mutatott. – Csodálatos út volt. Csak sajnos nagyon rövid.

– Hogy megy az üzlet?

– Kihívásokkal teli, mint mindig.

– És hogy van Gerry?

– Ahogy szokott – mondta a nő mosolyogva.

Lady Anne – a megszólítása arisztokrata származására utalt – hivatalosan a vezérigazgató megbízható és hűséges asszisztense volt, Pat azonban már régóta sejtette, hogy valójában a nő irányítja itt a dolgokat. Nézte, ahogy megnyomja a lift hívógombját. Az ajtó kinyílt, beszálltak és felmentek a legfelső emeletre, majd kiléptek egy tölgyfa lambériás előtéri irodába, amelynek egyik fala mentén irattartó szekrények sorakoztak a hatalmas mahagóni és bőr íróasztal mögött. Lady Anne egy vastag hangszigetelt ajtóhoz vezette Patet, amelynek túloldalán Arthur irodája állt.

– Patrick, örülök, hogy látlak, öregfiú! – üdvözölte Arthur,és elindult Pat felé, kézfogásra nyújtva a karját. Remekül nézett ki újonnan szabott öltönyében.

– Gerry, hogy vagy? – Habár csupán néhány héttel azelőtttalálkoztak, Pat úgy látta, főnöke őszülő haja még tovább ritkult.

– Jól, jól. Kellemes utad volt hazafelé?

– Elment. Mi…

– Helyes, helyes. Foglalj helyet!

Pat összemosolygott Lady Anne-nel. Arthur közismerten nyers modorú volt, és nem tolerálta a bájcsevegést.

Menetrendszerűen megérkezett a csésze tea, amiről Pat már azóta

álmodozott, amióta legutóbbi küldetésén Islamabadba utazott azon a szörnyű vonaton. Mellé még néhány finom teasüteményt is kapott.

Mindenütt jó, de a legjobb otthon, gondolta, amikor leült a hatalmas zöld Chesterfield bőrkanapéra, a szokásos helyére Arthur irodájában.

A főnöke angol bentlakásos iskolákban nevelkedett, mégsem volt elkényeztetett arisztokrata. A Blundellnek, ahol diákképviseleti tanuló volt, az volt a mottója, „Az országért és a népért” *(Pro patria populoque),* és ő még mindig e szerint élte az életét. Végigjárta a szamárlétrát, amíg feljutott a csúcsra, mára pedig Nagy-Britannia kitűnő biztonsági cégének fejeként kiváltságos kapcsolatban állt a politikusokkal, diplomatákkal, biztonsági főnökökkel és hírszerző ügynökökkel, mert ilyen természetű információkat szerzett a cége a külföldi megbízatások során.

Pat még alig harapott bele az egyik süteménybe, amikor Arthur hátradőlt a székén, és bólintott Lady Anne felé. A nő előrehajolt, megnyomott egy gombot az íróasztal jobb oldalán, mire behúzódott a függöny, a fény elhalványult, és az ablakkal szembeni lambériás fal elé leereszkedett egy vetítővászon. Az irodát megtöltötte a filmtekercs forgásának zúgása. A fekete-fehér 8 mm-es filmen megjelent néhány férfi, akik egy másik ország vidéki területén, egy nagy ház teraszán beszélgettek.

Arthur elmagyarázta, hogy egy kapcsolata révén felkérést kapott Kolumbiából. Egy vezető üzletember az „amerikai barátainkon keresztül” felkereste az angol nagykövetség egyik hivatalnokát. Az alacsony, köpcös férfira mutatott, aki hajszálcsíkos öltönyt viselt. Ő, mondta Arthur, Gregorio Bautista, az üzletember, aki a közvetítőin keresztül kapcsolatba lépett a De La Rue amerikai hírszerzési összekötőjével. Bautista a cég segítségével szeretett volna létrehozni egy biztosított páncélozott autóflottát, és később bankjegynyomtatással is akart foglalkozni. Arthur elmagyarázta, hogy Kolumbia leginkább egy törvény nélküli ország, ahol a hatóságok azt remélik, hogy a külföldi biztonsági cég majd segít törvényesíteni a kormányt.

Arthur szerint az amerikai hírszerző összekötők nagy lehetőséget látnak ebben a kérésben. Az országban politikai nyugtalanság uralkodik, ami sok külföldi befektetőt elriaszt. Valóban, nemrégiben zavargások történtek a kolumbiai fővárosban, Bogotában, amelyben részt vettek a második legnagyobb város, Medellín helyi csempészei is. Arthur azt mondta, egy spanyolul beszélő embert szeretnének az amerikaiak, olyasvalakit, akinek van tapasztalata egy kereskedelmi biztonsági cég felállításában, valamint a páncélozott autók működtetésében – ugyanakkor hírszerző ügynök is, aki tanácsot tud adni nekik. Pat volt erre a legalkalmasabb jelölt, ezért utasították, hogy utazzon el Bogotába, találkozzon Gregorio Bautistával, és derítse ki, hogy mit akar, majd beszéljen a cég amerikai összekötőjével, és tegyen

jelentést a hallottakról Nagy-Britanniának.

– Hosszú út lesz – mondta Arthur –, ezért vidd magaddal Joant is. Neki is jót tesz majd, ha megtapasztalja, milyen Kolumbia. Anne majd elintézi a szükséges dolgokat. – Pat bólintott, majd ismét a filmet nézte, amelyen most egy hatalmas, vörös téglás épület látszott. – Itt fogtok lakni, ez a Tequendama hotel. A híres vízesésről nevezték el. Minden katonai személy itt lakik, ezért te és Joan tökéletesen biztonságban lesztek, amíg kideríted, hogy mi ez az egész. Bármilyen különleges utasítást a nagykövetségi telexen küldünk majd a szokásos kódolással – tette hozzá olyan hangsúllyal, amely egyértelműen jelezte, hogy a beszélgetés ezzel véget ért. Időközben a film is lejárt.

Napokkal később felszállt a Brit Tengerentúli
Légiközlekedési Vállalat (BOAC) Boeing 707-ese, és elindult a londoni Heathrow repülőtérről a szokásos hétközbeni délamerikai útjára. Az első osztályon utazott Pat és Joan is. A felületes megfigyelő számára csupán egy üzleti útra induló házaspárnak tűntek. Ha bárki kérdezősködött volna, azt mondták volna, hogy több latin-amerikai országba is ellátogatnak azzal a céllal, hogy kiderítsék, van-e lehetőség szerződést kötni egy biztonsági cég és egy nyomda felállítására. Pat vezető beosztása egy globális vállalatnál mindig hihető magyarázatot biztosított az utazásaira, ő pedig mindig alkalmazkodott a De La Rue igényeihez. Joan a külügyminisztériumban dolgozott egy magas rangú tisztviselőnek, így ő is tökéletesen megértette a munkaadók igényeit a tengerentúli munkára az adott szakterületen.

Patnek volt egy nagy előnye a regénybeli kémekkel szemben. Ian Fleming James Bondja azt a fedősztorit használta, hogy egy nemzetközi kereskedőcégnek, a Universal Exportsnak dolgozik. Patnek ezzel szemben nem kellett amiatt aggódnia, hogy valaki rájön, a cég csupán kitalált. Ő teljesen törvényes módon kérdezősködhetett a De La Rue nevében, és ha valami olyan került szóba, amiről sejtette, hogy a hírszerző ügynökségeket is érdekelheti, továbbította az információt.

Ezen a legújabb küldetésén egy tizenegy órás, lélekölő utazás elé néztek, amelynek során megálltak Antiguában a karib térségben és Caracasban, Venezuela fővárosában. Mire a gép végül leszállt Bogotában, a házaspár teljesen kimerült, de az alvással még várniuk kellett.

Amikor kiszálltak a repülőből, megcsapta őket a forró, száraz levegő. Egy tisztviselő várta őket a reptéren, és egy oldalsó ajtóhoz kísérte őket, amivel kikerülték az utasok szokásos vám- és bevándorlási vizsgálatát. Ott egy amerikai férfi jött eléjük, aki George Williamsként mutatkozott be. Pat tudta, hogy ő a CIA egyik embere Kolumbiában. George egy fekete Chevrolethez kísérte őket. Miközben elindultak a városközpont felé, a perzselő nyári meleg máris fojtogatta őket. Pat kinézett az ablakon, és először tapasztalta meg,

milyenek a bogotai autósok. Ennek a fajnak ismeretlen fogalom volt a KRESZ. Pat csodálkozva nézte, ahogy egy többsávos útkereszteződésben egyetlen rendőr csupán egy síppal és számos kézjellel valahogy mégis képes rendet tartani. Olyan volt ez, mint egy kaotikus balett, jegyezte meg Pat Joannak, amelyben a máskülönben őrült sofőrök ütközés nélkül úgy táncoltak, ahogy a rendőr fütyült.

A szállodában a házaspárt felvezették háromszobás, szolgáltatásokkal együtt járó lakosztályába. Pat egy rövid pillanatra elismerően nézett szét. A luxuslakosztály olyan volt az utca pokoli zűrzavara után, mint a nyugalom oázisa. Észrevette, hogy az út túloldalán bájos kis templom áll, amely meglepő látványt nyújtott a forgalmas kereszteződés mellett. A sok dudálás és a gyönyörűen lefestett buszokból szóló zene éles ellentétben állt a londoni utcák szigorú rendjével, amelyet maga mögött hagyott. Elnézte az épületek és az utak állapotát, és bár nemrég járt az elmaradott Pakisztánban, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy egy olyan országba érkezett, ahol – eltekintve a forgalom hangerejétől – mintha ötven éve megállt volna az idő.

– Gondolom, nagyon szeretné már megtudni, miről van szó– jegyezte meg George Williams.

Pat bólintott.

– Igen, jó lenne.

– Don Gregorio jó ember. Ha majd találkozik vele, meg fogja önnel értetni, miért fontos, hogy az ön cége törvényes üzletet és vállalatot alapítson itt Kolumbiában. – Pat érezte, hogy itt egy „de” következik. – De az igazi oka, amiért szeretnénk bevonni önöket is, az, hogy az ittlétük remek lehetőséget kínál.

– Mire?

– A beépülésre a bűnbandákba, amelyek, ha nem vigyázunk, tovább destabilizálják a már így is ingatag országot, és veszélyt jelentenek az amerikai érdekekre.

Pat magában elmosolyodott az „amerikai érdekek” kifejezés hallatán, amely gyakorlatilag bármit jelenthetett.

George elmagyarázta, hogy a bandák egyre jelentősebb mennyiségű kokaint állítanak elő. Ezt a kábítószert akkoriban az Egyesült Királyságban szinte nem is ismerték. Rendkívül fontos volt beépülni ezekbe a csoportokba, hogy ellenőrzés alatt tartsák a készpénz áramlását.

– Szorosan együtt kell működni az ügynökségekkel – mondta. – Van jó néhány érdekelt fél itt. – Pat szeretett volna többet tudni ennek a bizonyos kábítószernek, a „kokainnak” az előállításáról, ezért George rövid történelemórát tartott neki. Kolumbiát, ezt a lenyűgöző országot, évszázadokon át számos bennszülött törzs lakta, amelyek közül a

legfontosabb az ősi csibcsa civilizáció volt. Tagjai önellátó gazdálkodást folytattak, és az Andok lábánál kialakult vidéki falvakban éltek. Ez a környezet ideális feltételeket biztosított a kokacserje számára, amely hatalmas mennyiségben termett errefelé. A kokalevelek rágcsálása kellemes időtöltést jelentett, amely egy idő után nélkülözhetetlenné vált, különösen a férfiaknál. És mivel az emberek mindig csak emberek maradnak, valaki kitalálta, hogyan is lehetne feldolgozni és csomagolni ezt a függőséget okozó anyagot, majd piacra bocsátani, mint rekreációs terméket. A népszerűsége egyre nőtt, a vidéki közösségektől már bejutott a városokba is, most pedig átlépte Kolumbia határát is.

– Mára ennyi elég lesz – jelentette ki George. – Majd Gregorio többet mesél erről a különleges országról. Használják ki az időt, pihenjenek egy kicsit, aztán amikor készen áll, hívja fel a nagykövetséget, és ők küldenek önért egy kocsit.

Alighogy George távozott, Pat máris felemelte a telefont, és felhívta az amerikai nagykövetséget. Perceken belül kopogás jelezte az ajtón, hogy lemehet az előcsarnokba. Két tiszt bemutatkozás gyanánt felmutatta amerikai igazolványát, azután egy várakozó Willys Jeep felé vezették Patet. Egy egyenruhás tiszt szalutált neki, majd kinyitotta az utasoldali ajtót elöl. Miután egyszerre becsukódott az összes ajtó, elindultak a délelőtti forgalomban.

Pat még mindig Savile Row öltönyét viselte, és egy kicsit ideges volt, ám a külföldi országokban szerzett széles körű tapasztalata azt súgta neki, hogy minél elegánsabban néz ki, annál lefegyverzőbb hatással lesz másokra. Kevés ember gyanakodott volna egy öltönyös férfira, még akkor is, ha erőszak, kémkedés és mindenféle piszkos trükk jelzi a nyomát. Ha bárki megvádolta volna Patet azzal, hogy bajt kevert, elmagyarázta volna neki, hogy ha az ember valutaszállítással és fegyveres biztosítással foglalkozik, automatikusan célponttá válik, és elkerülhetetlen, hogy valaki megsérüljön, ha az érdekelt felek fegyverrel támadnak rá.

Rövid utazás után a dzsip megérkezett egy jól őrzött épület, az amerikai nagykövetség bejáratához. Miután átjutottak a biztonsági ellenőrzésen, a harmadik emeletre mentek egy irodába, amely ritkás bútorzattal volt berendezve. Pat magában megállapította, hogy nem is hasonlít Arthur otthonos, meghitt kuckójára. A kísérők egy hatalmas, négyszögletes eligazító helyiségbe vezették, ahol egy alacsony, zömök kolumbiai férfi üdvözölte őt, aki tengerészkék hajszálcsíkos öltönyt viselt.

– Señor Witcomb! – mondta a férfi tört angolsággal, és kinyújtotta felé a kezét. – A nevem Gregorio Bautista. Köszönöm, hogy eljött ide Kolumbiába, hogy segítsen nekünk a mi kis problémánkban.

– Don Gregorio, nagyon örülök, hogy megismerhetem – válaszolta Pat

folyékonyan spanyolul. – Azért vagyok itt, hogy segítsek bármiben, amiben tudok. – Gregorio elmosolyodott, amit Pat úgy értelmezett, hogy megfelelő volt a válasza. A kolumbiai azonnal a tárgyra tért; Arthur kedvelné, gondolta. Miközben Gregorio beszélt, megerősítette mindazt, amit Pat már tudott – hogy ebben az országban akadnak gondok a biztonsággal. Gregorio hangsúlyozta, hogy a De La Rue az ország kormányának tesz szolgálatot, ha Kolumbiába hozza a bankjegynyomdáját és a páncélozott autó szolgáltatását.

– Biztosíthatom, hogy megháláljuk a fáradozását önnek isés a cégének is.

Pat feszülten elmosolyodott. Szükségtelennek tartotta a megvesztegetést. Ha elkezdenek együtt dolgozni, az új kolumbiai kollégák rájönnek majd, hogy ha a brit De La Rueval üzletelnek, akkor egy udvarias gesztus általában elég.

Gregorio más szakértőket is meghívott a megbeszélésre, köztük a hadsereg képviselőit, akik elmagyarázták Patnek, milyen sajátosságai vannak ennek az országnak, ami akkora területű, mint Franciaország és Spanyolország együttvéve, ám az infrastruktúrája nagyon rossz, és így alkalmas körülményeket biztosít a banditáknak és a gengsztereknek, hogy feltörjenek. Kolumbia még mindig nem heverte ki a *La Violenciá*t, a tízéves polgárháborút, amelyet a népszerű elnökjelölt, Jorge Eliécer Gaitán megölése robbantott ki, és amely leginkább a vidéki területeken dúlt. A háború hivatalosan csupán egy évvel azelőtt ért véget, és az erőszakos gyilkosságok még mindig nagyon gyakoriak voltak. Kolumbia továbbra is vad és veszélyes helynek számított, ahol úgy tűnt, pesóban mérik az élet értékét. A közösségek rendszeresen arra ébredtek, hogy szanaszét hevertek a holttestek az előző éjszakai vendetták következményeként. Bogotá sem volt kivétel ez alól. A katonai szakértő elmagyarázta, hogy a törvénytelenség kulturális előszeretete azt jelenti, hogy enyhén szólva is nagy kihívást jelent törvényeket ráerőltetni az országra. A De La Rue érkezése a maga nemzetközi szaktudásával felbecsülhetetlenül értékes lenne a kormány számára, hogy bármilyen eszközzel megszilárdítsa a hatalmát.

A megbeszélés késő este ért véget. Pat udvariasan megköszönte a részvételt a jelenlévőknek – mintha a hozzájárulásuk nagyban befolyásolta volna abbéli döntését, miszerint az első útja Londonba vezet jelenteni. Don Gregorióról azt gondolta, hogy ez az ember tudja, mit akar, és azt is, hogyan valósítsa meg. Pat visszaszállt a sofőr által vezetett dzsipbe, és gondolataiba merült. Ha a vállalat úgy dönt, hogy céget nyit ebben az országban, ahhoz nagyon sok pénzre lesz szükség.

Útban a szálloda felé megkérte a sofőrt, hogy álljon meg az egyik út menti virágárusnál. Nem lesz könnyű meggyőznie a feleségét, hogy szinte azonnal meg kell ismételniük ezt a fáradságos utat vissza Londonba. Amikor megérkezett a szállodai szobájukba, látta, hogy amíg ő a megbeszélésen volt,

Joan már nagyon sok brosúrát összegyűjtött, és lelkesen tervezgette a városnéző kirándulásukat. Sajnos turistát csak a következő alkalommal játszhatnak, amikor újra ideutaznak.

* * *

Londonban Pat első dolga az volt, hogy jelentést tegyen a Regent Streeten.

– Milyen volt Kolumbia? – kérdezte Arthur, miután a szokásos határozott kézfogással üdvözölte őt.

– Rövid – válaszolta Pat mosolyogva.

Arthur felnevetett.

– És mit gondoltak rólad, a gringóról a soraik között?

Pat vállat vont.

– Biztos vagyok benne, hogy láttak már rosszabbat is.

– Meglehet. – Pat nem tudta megállapítani, hogy Arthur most viccel-e vagy sem.

– És mi a véleményed Gregorióról?

Pat egy pillanatig nem válaszolt. Lehet, hogy a főnöke humorát nem tudta megítélni, de azt mindig tudta, mikor vizsgáztatja őt Arthur.

– Olyan embernek tűnik, akivel üzletet köthetünk – válaszolta.

– Kitűnő, most pedig gyere velem!

Arthur kilépett az irodájából, és odament Lady Anne-hez, aki odakint várta, majd így szólt:

– Elmegyünk a klubba ebédelni néhány… baráttal. – Pat tudta, hogy a „barát" valójában titkos nyelven azt jelenti, „kapcsolat". Azok az emberek, akik képesek megnyitni a De La Rue vállalatát Kolumbiában.

Arthur fekete Daimler autója odakint várakozott járó motorral. Pat elmosolyodott. Tudta, hogy a vezérigazgató mindig megkövetelte a sofőrjétől, hogy pontosan a megfelelő hőmérsékletre melegítse fel az autót, mielőtt ő beszáll. Arthur gyűlölte a hideget – ez a téli reggel pedig különösen csípős volt.

– Kedvelem ezt a fickót, Gregoriót – jelentette ki Arthur, miután ő, Pat és Lady Anne beültek a kocsiba.

– Találkoztál már vele? – kérdezte Pat.

– Egyszer vagy kétszer. Néhányszor ellátogatott ide.

Pat bólintott. Sejtette, hogy ez a kis felderítő utazása Bogotába leginkább az ő kedvéért történt, nem pedig Arthur miatt. Ezenkívül azt is gyanította, hogy az a segélykérés, amit az amerikai nagykövetségen hallott, csupán egy része annak, amilyen szerepe a De La Rue-nak lesz Kolumbiában.

Amikor megérkeztek a Mayfairben lévő zártkörű klubba, Arthur kedvenc

asztalához vezették őket, amelyet öt személyre terítettek meg. Arthur bemutatta nekik a többieket: Alan Mitchellt és Michael Carrt a cég nyomdai részlegétől. Lady Anne egy vastag dossziét adott át Patnek, Alannek és Michaelnek.

– Jelentős befektetést fogunk eszközölni Bogotában, hogy létrehozzuk a nyomdai vállalatot – jelentette ki Arthur. – Ha frissen nyomtatott bankjegyeket akarunk előállítani egy olyan országban, ahol ilyen nagyfokú a bűnözés, akkor gondoskodnunk kell a biztonságról is. A hiánytalan kiszállítást lehetetlen lenne garantálni úgy, hogy egy harmadik fél fuvarozza a bankjegyeket, ezért a páncélozott járművekkel való szállítási üzletet is be kell indítanunk a nyomdai működés mellett. Jelentős költségvetéssel dolgozhattok, és nemcsak az lesz a feladatotok, hogy megalapítsátok a nyomdai vállalatot, hanem nektek kell intéznetek a páncélozott járművek beszerzését is. Pat, a te dolgod az lesz, hogy mindezt figyelemmel kísérd. Együtt fogsz működni egy kapcsolatommal a kolumbiai hadseregből, egy bizonyos Savogar ezredessel. Ő majd biztosít neked mindenféle fegyvert, amire szükséged lesz.

Pat gyorsan a dossziéra pillantott. Egy mélyreható tanulmányt talált benne a projektről, valamint költségvetési tervet és a várható növekedés előrejelzését. Ezt nyugodtan a másik kettőre bízhatta.

– Kolumbia olyan kihívást jelent számunkra, amilyennel még nem találkoztunk eddig – folytatta Arthur, Pat szerint belső Churchilljét megidézve. – Mindazonáltal a kudarc semmilyen körülmények között nem elfogadható lehetőség. Ez egy rendkívül kényes, ugyanakkor potenciálisan nagyon jövedelmező vállalkozás. A cég sorsa forog itt kockán.

Pat már hallott ilyen szónoklatot tőle korábban, habár azt elismerte, hogy most egy kicsit más volt a főnöke hangja. Ez még nem minden, gondolta. Miközben felszolgálták az ebédet, megvitatták az együttműködés alapvető paramétereit. Gregorio fog segíteni a helyszínen lévő csoportoknak bármiben, amire szükségük van – és ez szó szerint azt jelentette, hogy bármiben. Miután befejezték az ebédet, Arthur nem fogadta el a szokásos pohár brandyt, mert azt mondta, még vissza kell mennie az irodába. Megkérte Patet, hogy kísérje el, mert van még annyi ideje, hogy hazavigyék Finchleybe, amely London északi részén volt. Pat tudta, hogy bizalmas beszélgetés következik.

– Ahogy már te is rájöhettél – súgta neki Arthur halkan,habár egy fal választotta el a sofőrtől –, a nyomdai vállalat mellett egy titkos megbízatás is vár rád. Van valaki más is, akivel meg kell ismerkedned. – Arthur ekkor már alig hallhatóan suttogott. – Egy panamai katonatiszt, a CIA ügynöke különleges megbízatásoknál fog veled dolgozni. A neve Manuel Noriega, kódneve „JB". – Panamai katonatiszt? Pat már kezdte érteni, mire gondolt

az amerikai George Williams, amikor azt mondta, „érdekelt felek”. – A legfőbb küldetésed az lesz, hogy elősegítsd bizonyos privát ügyfelek pénzének biztonságos szállítását.

– Privát ügyfelek?

– Kokatermesztő bandák.

– Értem. – Pat valóban kezdte érteni.

Arthur folytatta:

– Ha be tudnánk kerülni az egyik csempészbanda soraibaazáltal, hogy felajánlod nekik a pénzszállítást, akkor nyomon tudnánk követni a pénz útját a célállomásig. Az amerikaiak egyre jobban aggódnak az ilyen ügyletek elterjedése miatt. Ez a vállalkozás lehetővé tenné számukra, hogy nyomon kövessék a pénz útját. Biztos lehetsz benne, hogy ez az akció K-szintű lesz.

Patnek nem volt szüksége további magyarázatra. A K-szintű akció azt jelentette, „lehetséges letagadni, ha úgy hozza a helyzet”.

– Ismeretlen okok miatt az akció neve „Durazno”.

– Őszibarack? – kérdezte Pat.

– Tessék?

– Őszibarack. A *durazno* spanyolul azt jelenti, „őszibarack”. Van valami összefüggés? – Pat azonnal megbánta a tudása fitogtatását. Tudta, hogy Arthur gyűlöli, ha valaki más okosabbnak tűnik nála.

– A Durazno elsődleges célja – folytatta Arthur ügyet semvetve a közbeszólásra –, hogy információt továbbítsunk a fő amerikai lázadásellenes hadműveletnek, amit a CIA indított be ez év elején. Nyilvánvalóan időről időre előfordulhat, hogy kellemetlen alakokkal hoz össze a küldetés. De semmi olyan nem történhet, amivel ne tudnál megbirkózni, tekintve, hogy milyen tapasztalatod van. Az akció természetét figyelembe véve minél kevesebben tudnak róla, annál jobb – különösen a nyomdai részlegben dolgozó, új barátaidra gondolok. És persze rajtad áll, de lehet, hogy nem kellene túl sokat elárulnod Joannak sem. Az ő jelenléte nagyban hozzájárul majd a fedősztorid hihetőségéhez.

– Érdekesen hangzik – válaszolta Pat.

– Ugye? – Arthur szeme felcsillant. – Szinte féltékeny vagyok, hogy nem én magam csinálhatom.

Pat elmosolyodott. Nem volt nehéz elképzelnie. Az évek során a klubban whiskyivás közben Arthur sok történetet mesélt a fiatalkorából. Körülbelül húsz évvel azelőtt egyszer elküldték Sanghajba, hogy egy hasonló titkos akcióban vegyen részt, miközben bankjegyeket nyomtatott Csang Kajsek nacionalista kormányának az országot elfoglaló japán erők orra előtt. Arthur segített beindítani a nyomdát, amelyet kártyanyomtatásnak álcáztak.

Elmesélte Patnek, hogyan csempésztek be vízjeles papírt és nyomólemezeket a nyomdába, azután a kész terméket szemeteskocsiba rejtették, hogy ne fedezzék fel őket. Amikor a japánok végül mégiscsak feltartóztattak egy szállítmány papírpénzt, követelték, hogy égessék el. Arthur felajánlotta, hogy ő maga fogja elégetni. A kíváncsi szemektől távol sikerült a felét megmentenie és a saját kocsijával kicsempésznie a nyomdából. Azután még ott voltak a háborús akciói is – hőstettei pilótaként, amelyek elismeréséül az ellenséggel szemben tanúsított hősies magatartásáért megkapta a Kiemelkedő Repülésért járó keresztet.

Pat tisztelte, hogy olyan főnöke van, aki soha nem kérne tőle olyasmit, amit ő maga ne lenne képes megtenni. Igen, ez egy új kihívás volt. A kábítószerüzlet ismeretlen terepnek számított, viszont volt már dolga csempészekkel és kalózokkal más országokban. Úgy vélte, nagyon vékony a határvonal a legsikeresebb üzletember és a leghatékonyabb gengszter között. Egy dolgot azonban szeretett volna tudni:

– Mi a szerepe ebben Gregoriónak?

– Úgy gondolom, ő szélesebb politikai képet lát, és hosszabbtávú játékos. Egy ilyen kaliberű üzleti vállalkozás megfelelő anyagi hátteret biztosít ahhoz, hogy valós politikai hatalomra tegyen szert egy olyan elmaradott országban, mint Kolumbia. Elvégre „Aki a pénzt irányítja, az irányítja az országot is." Amikor az autó megérkezett Pat lakásához, Arthur egy másik dossziét nyújtott át neki, amelyen a „Szigorúan titkos" felirat volt olvasható. Pat észrevett más jeleket is az elején – „M10… egy / .6s = 6.°". – Ez egy kis kiegészítő információ – tette hozzá még Arthur.

Pat a rendőrségnél eltöltött szolgálatának köszönhetően felismerte a szabadkőműves kódot. Tényleg nagyon titokban akarják ezt tartani, gondolta. Búcsút intett a főnökének, és közben számos gondolat kavargott a fejében. Gyakorlati problémák: hogy fogja ezt megmagyarázni Joannak? Lehet, hogy hosszú időre oda kell költözniük, ezért a feleségének fel kell adnia a munkáját a külügyminisztériumban. Ez egyetlen korábbi küldetésére sem hasonlít, amit addig elvállalt. Be kell kerülniük egy idegen társadalom legfelsőbb köreibe a világ másik részén. Ez rengeteg társadalmi elkötelezettséggel fog járni, követségi partikkal, vállalati rendezvényekkel, amelyeknek mind ugyanaz lesz a célja: átvenni az irányítást egy másik ország pénzügyi rendszere fölött.

És akkor még nem is beszéltünk a Durazno hadműveletről. Pat kezdte úgy gondolni, hogy a hadműveletet nagyon találóan nevezték el. Kívülről vonzó és csábító üzleti lehetőségnek tűnik, amely édes és nagyon finom anyagi haszonnal jár, miközben a közepén ott van az a kemény mag.

* * *

Pat egy héttel később már ismét a dél-amerikai járaton ült, és Kolumbia felé tartott. Számtalan heves vitát követően Joan és ő megegyeztek abban, hogy a nő majd később utazik utána, mert gondját kell viselnie idős édesanyjának, aki nem messze lakott a pár londoni otthonától, Swiss Cottage-ban.

Pat örült, hogy egyedül utazik. Így kipróbálhatja magát az új szerepben, és teljes mértékben a feladatra koncentrálhat, anélkül hogy bármi elvonná a figyelmét. Ismét a Tequendama hotel nyolcadik emeletén vett ki egy szolgáltatásokkal együtt járó lakosztályt. Első feladatai közé tartozott, hogy aláírási jogot szerezzen az új kereskedelmi számlához, amelyet a Scotia csoporthoz tartozó Colpatria Multibanca SA-nál nyitottak. Ez a bank már régóta nagyon jó kapcsolatot ápolt a De La Rue-val. Gregorio elintézett minden szükséges bemutatást.

A bank egyik igazgatója, Carlos Escobar személyesen kezelte a De La Rue-számlát. A férfi rendkívüli ajánlólevelekkel rendelkezett: közgazdászként végzett az Universidad de Los Andes egyetemen, ezenkívül ügyvezető partner és jogi képviselő volt a Corredores Asociados SA-nál, és tőzsdeügynökként is dolgozott más pénzügyi érdekeket képviselve. Rangidős bankárként nagy befolyással rendelkezett az ország pénzügyi közösségében. Pat mind üzleti, mind személyes téren nagyon közel kerül majd hozzá. Később Carlos Escobar segít a De La Rue-nak szerződéseket kötni más bankokkal, hogy az ő pénzüket is az angol cég szállítsa, és kulcsszerepet játszik az olyan pénzmozgásokhoz szükséges kapcsolatok biztosításában is, amelyek nem feltétlenül jelennek meg a vállalati könyvelésben. Szintén ez a tiszteletreméltó bankár lesz az egyik fő tanú – Gregorio mellett – az örökbefogadási nyilatkozaton, amelynek folyományaként a félárva kisfiú a Witcomb házaspárhoz kerül. A fiatal Phillip azonban egyszerűen csak Carlos bácsiként fogja ismerni őt.

4.

A MERÉSZ TERV

Medellín, 1966

Senki sem figyelt a megtermett kamasz fiúra, amikor nagy táskával a kezében átment a forgalmas úttesten. Ha alaposabban megnézték volna, talán észreveszik, hogy a táskából egy fegyver csöve kandikál ki. A fiú odaért az épület bejárata elé – innen már nem volt visszaút. Még egy pillanatnyi habozás is kudarcnak minősült volna, és azt nem engedhette meg. Elszánta magát a dologra. Amikor kinyitotta az ajtót, minden idegessége és lelkiismeret-furdalása megszűnt. Miután belépett a bankba, a tanúk visszaemlékezései szerint furcsa módon nagyon nyugodtnak tűnt, mintha már ezerszer csinálta volna ezt.

Odalépett az első pénztároshoz, kinyitotta a táskát, kivette belőle a kölcsönkért puskát, a vállához emelte, és egyenesen a rémült nőre szegezte.

– Senki ne mozduljon! – kiáltotta el magát, elismételve aszavakat, amelyeket már számtalan filmben hallott. – Ha nem tölti meg ezt a táskát pénzzel, lövöldözni kezdek. – Elégedetten konstatálta, hogy a bankpénztáros azonnal akcióba lendült. Kihúzogatta a fiókokat, és nagy köteg bankjegyeket, valamint érmékkel teli zsákokat vett ki belőlük. A fiú az egyik kezével a puskát fogta, a másikkal odaadta a pénztárosnak a táskát, aki beletette a pénzt. A rabló körülnézett a bankban. Csak két vagy három ügyfél volt bent rajta kívül. Mindannyian döbbent csendben álltak, várták, hogy mit fog tenni ezután.

– Jól van! – A pénztárost a kollégájához irányította, aki talált még egy zsák pénzt. – Nála még van. – Amikor megtelt a táska, a fiú visszavette tőlük, a puskát az ott lévő ügyfelekre irányította, majd kisétált a bankból.

Odakint kellemesen meglepődött, hogy a járókelők a saját dolgukkal foglalkoztak, mint máskor. El sem hitte, hogy ilyen könnyű volt. Több pénz lett a birtokában most, mint amennyit egész addigi életében látott. Később, amikor visszagondolt a pénztáros rémült arcára és az ott lévő ügyfelek döbbent arckifejezésére, érezte, milyen erőt adott neki ez az akció. Ehhez az érzéshez hamar hozzá fog szokni.

Amikor néhány héttel később újra megpróbálkozott a rablással, még nyugodtabb volt, mint azelőtt. Ezúttal elbeszélgetett a pénztárosokkal, miközben azok sietve bankjegyeket és érméket tömtek a táskájába. Egyesek azt állították, hogy egyenesen vidám volt. Kifelé menet még meg is köszönte nekik a segítségüket.

A bankrablások vagyont és rangot biztosítottak a fiúnak, a kortársai csodálták, a lányoknál még nagyobb sikere lett. Medellínben, „az örök tavasz

városában", ahol a hőmérséklet egész évben kellemes 20-30 °C volt, gyorsan elterjedt a híre. Pablo Escobar nevét már összekapcsolták a kisstílű utcai rablásokkal, a hamis lottószelvények eladásával és a csempészett cigarettával, ő azonban nem akart egész hátralevő életében csak éppenhogy megélni. Nagy álmai voltak. Mindenkinek elmondta, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy tervei szerint huszonkét éves korára milliomos lesz. Ha pedig ezt meg akarta valósítani unokatestvérével és régi bűntársával, Gustavo Gaviriával együtt, akkor emelnie kellett a tétet.

Amikor beleunt a korai próbálkozásokba, a kamasz Pablo hamarosan elegánsabb és veszélyesebb bűntettekre éhezett, mint amilyenek a bankrablások voltak. Valamire, ami még nagyobb hasznot hoz. Nagyban kellett gondolkodnia, ezért belépett egy bandába, ami egyéb rablások mellett megtámadta az új páncélozott autókat is, amelyek akkoriban tűntek fel Kolumbia utcáin.

* * *

Az ország másik részén, Bogotában valaki másnak a híre is egyre jobban elterjedt. Amióta megérkezett Kolumbiába, Pat Witcomb szinte meg sem állt, hogy pihenőt tartson. Miután elintézte a De La Rue kolumbiai bankügyeit, elkezdett székhelyet keresni a vállalatnak. Egy olyan komplexumot keresett, ahol elférnek a nyomdagépek, ugyanakkor a páncélozott autók telephelye is lehet egyben. Kolumbia zavaros történelmét tekintve már az is nagy szónak számított, hogy egyáltalán be tudott indítani egy De La Rue-jellegű üzletet. Meglehetősen merész terv volt. Ugyanakkor Kolumbia első lépése is lett egy modernebb és kifinomultabb világ felé.

Az Avenida de las Américas sugárúton lévő üres épület megfelelt Pat minden elvárásának. Elég hely volt benne a nyomdagépek számára, valamint tartozott hozzá több garázs is, és egy jelentős méretű udvar, ahol legalább húsz teherautó elfért. Pat a második emeleten jelölte ki az irodáját, Gregorio pedig, akivel rendszeres munkakapcsolatban állt, a közelében kapott helyet. Szorosan együttműködtek az Arthur által létrehozott, londoni csoporttal is, így minden készen állt arra, hogy 1961-ben beindítsák a nyomdai vállalatot. Két éven belül – leginkább Gregorio kapcsolatainak köszönhetően – Pat létrehozta az üzlet másik vonalát is, a páncélozott autók flottáját. Ahogy tervezte, mindent egy helyről irányított. A hatalmas nyomdát a nap huszonnégy órájában állandó biztonsági személyzet őrizte, így a páncélozott autók biztonságosan szállíthatták a készpénzt és az aranyat.

Hamarosan jövedelmező szerződéseket kötöttek, és úgy tűnt, minden a helyére kerül. Pat volt a De La Rue kolumbiai vállalatának ügyvezető igazgatója, Gregorio pedig az alapító elnöke.

1959-ben, néhány héttel Pat érkezése után Joan is csatlakozott férjéhez. Neki több időre volt szüksége ahhoz, hogy hozzászokjon a majdnem háromezer méteres tengerszint fölötti magassághoz, ahol a levegő ritkább volt. A házaspár azonban hamarosan megtalálta a helyét Bogotá felső köreiben. Ahogy kezdetben is gondolták, az életük soha véget nem érő politikai és társadalmi elfoglaltságokkal telt meg. Gregorio mindenkinek bemutatta őket, aki csak számított.

Azzal, hogy örökbe fogadtak egy gyereket, még jobban megszilárdították a helyüket a közösségben. Pat örömmel fogadta a szülői szerepet, és leginkább úgy tekintett rá, mint bármilyen más, új feladatra. Mint ahogy az üzletben is, gondolta, ebben is nagyon fontos, hogy megpróbáljon felkészülni minden eshetőségre, jó csapatot alakítson ki, és legyen alkalmazkodó. Ezekkel a vezérelvekkel lelkesen vetette bele magát az új szerepkörbe. Ő maga volt a mozgatórugó az örökbefogadás mögött, és élvezte, hogy apa lehet, de tudta, túl nagy elvárás Joantól, hogy egyszerre játssza el a kötelességtudó feleség szerepét egy idegen országban, ugyanakkor neveljen fel egy gyereket, aki nem az övé. Arra is rájött, hogy a Tequendama hotelben lévő lakosztályuk, habár elég nagy volt, nem alkalmas arra, hogy egy kisgyerekkel lakjanak ott. Ezért elkezdett rendes családi házat keresni, amit megfelelően lehet védeni. Ezenkívül felvett két alkalmazottat is, Carment és Otiliát, hogy segítsenek Joannak, valamint egy sofőrt/testőrt is a kolumbiai hadseregből, akit Phillip señor Martinezként ismert. A férfi mindig magánál hordott egy kilencmilliméteres Magnum revolvert. Pat tisztában volt vele, hogy a készpénzszállító üzlet egy idő után be fog szivárogni a magánéletébe is. Ezért alkalmazott négy egykori katonát, hogy a Willys Jeepben várakozzanak és kövessék őt, ahová csak megy.

A tisztességes üzletember/családos férfi személyiség azonban szándékosan csak az egyik oldala volt Pat életének Kolumbiában. Az örökbefogadás után nagy erőkkel vetette bele magát a titkos hadműveletbe – a csempészettel foglalkozó bandák nyomon követésébe. Az ellopott pénz helikopteres rajtaütéssel való visszaszerzése szükséges volt ahhoz, hogy megvédjék a De La Rue üzleti érdekeit, ám további munkát igényelt, hogy megvessék a lábukat a bűnözők világában is, és ők legyenek a hálózatot irányító, legfőbb játékosok. Pat szoros összhangban működött együtt amerikai társaival, köztük is elsősorban Manuel Noriegával – a panamai ügynökkel, akit JB-ként ismertek. Pat ambiciózusnak és találékonynak találta a férfit, aki rendkívül hasznos szövetségesnek bizonyult számára. Pat rendszeresen látogatott át a szomszédos Panamába, valamint Nicaraguába és Costa Ricába, hogy ezeken a területeken is kiépítse a hírszerző kapcsolatok hálózatát. Az instabil környezetben azonban meglehetősen nehéz volt elnyerni az emberek bizalmát

és szövetségeseket szerezni.

Arthur Norman, aki ekkorra már a De La Rue elnöke és a Brit Birodalom Parancsnoka kitüntetés birtokosa volt, most még jobban szerette volna megvédeni a vállalatot. Rendszeresen elutazott Kolumbiába, hogy figyelemmel kísérje a cég fejlődését, ugyanakkor folyamatosan tájékoztatta Patet az otthoni üzletekről, amelyekben Arthur legalább olyan tevékenyen vett részt, mint amennyire sokat dolgozott legfőbb bizalmasa. A Formica dekorlemez, amit Arthur segített kifejleszteni, rendkívül népszerűnek bizonyult a világ összes konyhájában, ezért a tengerentúlon is létre kellett hozniuk egy gyárhálózatot, hogy ki tudják szolgálni a keresletet. Pénzjegynyomdákat is létesítettek más területeken, és miután 1967-ben átadták a világnak az első ATM-et, vagyis készpénzfelvételi terminált, a cég azt tervezte, hogy szélesebb piacra is bocsátja őket. Nagyon fontos volt azonban, hogy a hírszerző munka semmilyen körülmények között ne keveredjen össze a másik elfoglaltságukkal. A kis londoni csoport, amely Arthur különleges projektjével foglalkozott, nagyon ügyelt rá, hogy az irodában semmilyen részletet ne vitassanak meg. Közel kerültek a kolumbiai társaikhoz, ám bizonyos dolgoknak muszáj volt saját berkeken belül maradniuk.

A Bogotá központi részén lévő Los Lagartos golfpálya tökéletes helyszínnek bizonyult a titkos találkozók számára. A rendkívül exkluzív, privát klubban nagyon jól lehetett baráti beszélgetésnek álcázni a legkényesebb témákat is. Ezek a találkozók mindig szombatonként történtek, mivel Arthur szeretett pénteken megérkezni hivatalos ügyben a cég székhelyére, és a kolumbiai partnerekkel tárgyalni. Ez azt jelentette, hogy szombatonként kivonulhattak a családok a golfklubba. Pat és csapata így anélkül tudott találkozni Arthurrel, hogy gyanút keltettek volna bárkiben.

Pat beszerzett egy fekete Chevrolet-t, amikor az egyik ilyen megbeszélés alkalmával Arthur a városba érkezett. Egy olyan helyen, ahol a gyilkosságok annyira gyakoriak voltak, hogy a rendőrségnek időnként napokba telt elszállítani a holttesteket, a legbiztonságosabb közlekedési mód egy páncélozott, sofőr által vezetett jármű volt. A gazdag, külföldi üzletemberek ideális célpontjai voltak az emberrablóknak és a támadóknak. Martinez, a sofőr elvitte Patet a klubba, ahová Arthur egy új munkatársat hozott magával.

– Pat, bemutatom Clem Chalkot – mondta Arthur, és az alacsony, széles vállú úriemberre mutatott, akinek nagyon rövidre volt nyírva a haja. – Ő az új könyvelőnk és a legfőbb beszerzési felelősünk.

– Örvendek – mondta Pat, majd kezet fogott Clemmel, és azautóhoz vezette a kollégáit. – Isten hozta Kolumbiában!

– Szólítson csak Chalkynak!

– Az argentin akcióról toboroztam Chalkyt – tájékoztatta Arthur.

Patnél már be volt töltve ez az állás, de tudta, hogy nem szabad megkérdőjeleznie Arthur szándékát. A főnöke majd úgyis elmagyarázza neki, miért csinálta ezt.

– Látom, az üzlet még mindig virágzik – jegyezte meg Arthur, miközben a város utcáin hajtottak aznap kora reggel, és egy szemeteskocsi mellett heverő holttestet láttak. – A temetkezési vállalkozóknak.

– Igen – válaszolta Pat. – Az ember sohasem lehet elég óvatos.

Arthur bólintott.

– Milyen hírekkel tudsz szolgálni nekem?

– Nos, Gregorio ütése még mindig nem javult semmit – felelte Pat. – Ezért a kis Phillipet inkább egy négyes csapatba tenném.

Arthur felnevetett. Meglehet, hogy a vállalata terjeszkedett, és eljutott a világ minden tájára, az elnök azonban még mindig szeretett mások kárára viccelődni.

– És mi a helyzet a többi hírrel? – Pat habozott. – Semmigond, nyugodtan beszélhetsz Chalky előtt. Majd te is meglátod, milyen hasznos lesz számodra. – Ekkor Chalky felé fordult. – Mutasd meg neki!

A férfi elővett a zsebéből egy kis készüléket, amit Pat először egy nagyon elegáns mandzsettagombnak nézett. Amikor a kezébe fogta, érezte, hogy gyakorlatilag semmi súlya nincs.

– Ez egy lehallgató készülék – mondta Chalky. – Bármelyikzakó gombjára ráhelyezhető. A súlya csupán négy gramm. – Pat összehasonlította az eszközt a saját zakógombjával, és elismerően mosolygott. – Ez pedig – folytatta Chalky, és elővett egy kis korongot, ami nem volt nagyobb, mint egy shillingnyi érme, és egy kis vezeték volt hozzácsatlakoztatva – egy poloska. Bárhová elrejthető a szobában, amit meg akar figyelni, és még úgy is veszi a jelet, ha néhány utcányira van tőle.

Pat megvizsgálta, és elcsodálkozott a zsenialitásán. Arthur arca ragyogott. Pat rájuk nézett, és nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy most már tényleg olyan, mint James Bond, akinek a kalandjait akkoriban filmesítették meg. Ha Arthur M, a hírszerző főnök, aki irányítja az akciókat, akkor Chalky egészen biztosan Q, a hadbiztos, aki ellátja az ügynököket mindenféle szuper kütyüvel.

– Chalky feladata az, hogy Londonból pénzt helyezzen át –jelentette ki Arthur. – Ő a könyvvizsgálóm. Nagyon jól jön, ha valahogy bele kell vinni a könyvekbe a problémásabb tételeket.

– Nagyszerű – felelte Pat. – Van valami a tarsolyában, amimegkeresi az elvesztett golflabdákat? Ha igen, Gregorio örökre a barátja lesz.

Arthur úgy nevetett, mintha ez lett volna a világ legjobb vicce. De volt

ennek egy komoly oldala is. A megjegyzés tájékoztatta az elnököt arról, amit szeretett volna megtudni – hogy a golfpálya továbbra is az a hely, ahol a kolumbiai partnerük nem sűrűn fordul meg. Szívből jövő nevetése kielégítő megerősítés volt Pat számára.

– Olyanom nincs – felelte Chalky. – Van viszont egy sor üreges golflabdám, ami tökéletes arra, hogy kütyüket, bankjegyeket vagy kábítószert rejtsenek bele. Amit csak akar. – Pat már látta, hogy nagyon jól ki fog jönni ezzel az új alkalmazottal.

Arthur nem sokáig tűrte a vidámságot, azonnal rátért az üzletre.

– Hogy van a kisfiú?

– Jól – felelte Pat, és a mellkasa dagadt a büszkeségtől, amikor újonnan örökbe fogadott fia került szóba. – Igazi egyéniség.

– Helyes, helyes. Még mindig nincs semmi következményeannak a csúnya ügynek?

Pat megrázta a fejét.

– Minden csendes.

– Nem sokáig lesz az – válaszolta Arthur. – És tudjuk márbiztosan, ki állt valójában a legutóbbi támadás mögött?

– Van egy jó tippünk.

– Onnan, ahonnan gondoltad?

– Onnan, ahonnan megjósoltad, Gerry… Medellínből.

– Közelebb kerültünk már ahhoz, hogy kapcsolatba lépjünkvelük?

– Ez egy lassú folyamat – mondta Pat. – A bandák egyrenagyobbak és egyre erősebbek. JB és Gregorio felhasználják a kapcsolataikat, de még mindig nincs konkrét terv arra, hogyan jutunk be hozzájuk.

– És mi a helyzet a fiú apjával? – Arthur összehúzta a szemét. – Gondot fog okozni nekünk?

– Még mindig nincs hivatalos kapcsolatunk vele – válaszolta Pat. – Carlos, a bankár, az az Uribe és Gregorio mind azt állítják, hogy tudják, hol lehet megtalálni, de csak húzzák az időt.

Arthur bólintott.

– Lehet, hogy erőltetni kellene a dolgot.

– Hogy érted ezt? – Az üzlet beindításánál Pat megelégedetta finom megközelítési módszerrel. Tudta azonban, hogy Arthur nem mindig olyan türelmes, mint ő.

– Csak tartsd rajta a szemed a kolumbiai barátainkon! – tanácsolta Arthur olyan halkan, hogy a sofőr ne tudjon hallgatózni. – Nekik megvan a saját motivációjuk. Jobb, ha a mi kezünkben van az irányítás. A helyzet könnyen ingataggá válhat… méghozzá nagyon gyorsan.

– Rendben – felelte Pat. – Mindent megteszek, amit csak tudok, de attól

félek, meg kell várnunk, hogy a medellíni barátaink tegyék meg az első lépést.

Arthur nagyot sóhajtott.

– Éppen ettől tartottam.

5.

ÜTKÖZŐPÁLYA

Bogotá, 1967

A közeledő motor zúgása már elég információt adhatott volna az út szélén kuporgó fiúnak, akinek sál volt tekerve a fejére. Amikor a járgány elhúzott mellette, a motoros felemelt hüvelykujja volt az utolsó megerősítés: a páncélozott autó erre tart.

A kamasz fiú már legalább százszor átvette gondolatban a folyamatot. Pontosan tudta, hogy mit várnak el tőle. Most azonban, amikor már csak másodpercek voltak hátra, az eszköz olyan vadul remegett a kezében, hogy attól félt, a végén még hazavágja az akciót… csak nem úgy, ahogy kellene. Az erős motor dübörgése elkülönült a forgalom alapzajától. Olyan hangos volt, hogy a fiú elcsodálkozott, vajon milyen hatalmas lehet ez a jármű. Nagy kísértést érzett, hogy felálljon és a saját szemével is megnézze, tényleg valóságos-e, de nagyon jól tudta, hogy ez ellenkezik az utasításaival. Szigorúan ráparancsoltak, hogy maradjon rejtve, és ne csináljon semmit, amivel gyanút kelthet. Tudta, melyik pillanatra vár. Amikor a jármű elmegy a jelzőtábla mellett, az lesz az ő végszava, a jel, hogy kirobbanthatja a káoszt. Ezt a támadást bosszúból tervezték el. A korábban megölt életek miatt. Az elveszített kincs miatt. Ezzel akarta a banda megüzenni a gringóknak, hogy az ő bűnszervezetükkel nem lehet packázni. A Medellínből érezhető fenyegetés nagyon is valóságos volt. Ez a cselekedet pedig arra szolgált, hogy a fiú megmutassa, kész bármit megtenni, ami szükséges. Készen áll, hogy feltörjön. A dübörgés egyre erősebb lett, vele együtt pedig a fiú remegése is. A tenyere olyan nyirkos volt, mintha olajba nyúlt volna. Mostanra már ide kellett volna érniük. Húzzák az időt. Aggódni kezdett, hogy a terv esetleg kiszivárgott a De La Ruehoz. Biztosan megváltoztatták a beosztást és az útvonalat. Meggyőződése volt, hogy tudják, mi vár rájuk, ezért lelassítottak. Lehet, hogy fel is nézett volna, de túlságosan félt akár egy pillanatra is megmutatni az arcát. Azután végre megpillantotta a páncélozott járművet. Éppen elhaladt a jelzőtábla mellett. Csak ekkor szállta meg a nyugalom. Mintha minden lassított felvételként történt volna. Ha már megtette a mozdulatot, nem érez majd megbánást. Lenyomta a kart. Felkészült a robbanásra, de egy ideig semmi sem történt. A páncélozott autó tovább dübörgött. Földön kuporgó helyzetéből nézve félelmetesnek tűnt. Mint egy hatalmas fémszörnyeteg.

És akkor megtörtént. Először a fény villant fel, majd kis késéssel jött a hang is. A jármű hátsó része felrepült a levegőbe, a fiút pedig hanyatt döntötte egy porlöket. Egy pillanatra elveszítette minden érzékét, azután sietve igyekezett egyre távolabb kerülni a robbantás helyszínétől. Félig mászott,

félig támolygott, majd észrevette a két épület közötti kis rést. A menekülő útvonalat. A zűrzavar másokra vár, hogy kezdjenek vele valamit. Ő elvégezte a feladatát.
Vajon hátra mer nézni még utoljára?

Elégedett volt. Ezt senki sem élhette túl.

* * *

Pat szerette ölben tartani a fiát, miközben kinézett a Tequendama hotel nyolcadik emeletének ablakán. Néha megmutogatta neki a főbb nevezetességeket, vagy kommentálta, hogy éppen mi történik odalent az utcán. Gyakran eszébe jutott, hogy a város olyan, mint egy hatalmas, élő organizmus, amely állandóan mozgásban van. Felismerte, milyen fontos ez a dolog, különösen az ő szakterületén. Muszáj folyton mozgásban lennie. Ha megáll akár egy pillanatra is, valaki céltáblát ragaszthat a hátára.

Hamarosan kiköltözik ebből a lakosztályból egy sokkal élhetőbb családi házba. Ha valamit megtanult az elmúlt hét évben Kolumbiában, akkor az az volt, hogy az ember sohasem lehet elég óvatos. Az üzlete természetéből fakadóan ő és a csapat többi tagja állandó célpontok voltak számos, egyre kifinomultabb banda számára.

Ezért volt az, hogy miközben egy tavaszi reggelen az ablaknál állva az ölében tartotta a fiát, és kinézett a lent elterülő városra, már számított a beérkező telefonhívásra.

– Megint megtörtént – közölte Gregorio, amikor Pat felvettea telefont.

– Máris odamegyek.

Gregorio arca mindent elmondott, amit tudnia kellett, amikor beérkezett az irodába. A De La Rue egy újabb páncélozott autóját támadták meg útközben, amely jelentős mennyiségű készpénzt szállított.

– Hány sebesült van?

– Az egész csapat. A sofőr és két őr… meghalt. – Gregoriolehajtotta a fejét.

Pat bólintott.

– Nagyszerű. És a kocsi?

Amikor Gregorio ismét felnézett, értetlenség tükröződött az arcán Pat válasza miatt. A kollégáját láthatóan egyáltalán nem rázta meg a három haláleset.

– Felrobbantották.

Pat megvonta a vállát.

– Azt sejtettem. De teljesen használhatatlan? Vagy vissza tudjuk helyezni a forgalomba?

– Azt hiszem, meg lehet menteni – habozott Gregorio, ésmég mindig nem

értette Pat reakcióját az elhangzottakra. – Ami azt illeti, nincs nagyon rossz állapotban. A sérülések azért történtek, mert a csapat nem volt rendesen bekötve.

Talán elkerülhető lett volna.

Pat bólintott.

– És a szállítmány?

– Eltűnt. A kocsi teljesen üres volt.

– Jó.

– Elvesztettük az egész csapatot meg a szállítmányt, és teúgy gondolod, hogy ez *jó?*

Pat megrázta a fejét.

– A megsérült jármű sajnálatos, de embereket mindig találunk újakat. És remélhetőleg legközelebb jobb eredményekkel. – Gregorio elborzadt, ezért Pat megkönyörült rajta. – Ez csapda volt, barátom. A sofőrök tudják, hogy minden alkalommal meg kell változtatniuk az útvonalat. Amiatt belesétálni egy csapdába, mert az autó egynél többször ment ugyanazon az útvonalon, vagy baromi nagy szerencsétlenség… vagy belsős munka. A sofőr, vagy talán az egész csapat azt tervezhette, hogy elsétál a zsákmánnyal, és majd azt mondják, kirabolták őket. Biztosan megpiszkálta valaki az autó páncélozott védelmét, hogy ne éljék túl.

Gregorio döbbentnek tűnt.

– Mire célzol ezzel? Te csaltad a csapatot csapdába, hogymegöljék őket?

– Nem, egyáltalán nem – válaszolta Pat. – Nem tudhattam,hogy a járművet előre kiszemelték, mindenesetre olyan útvonalon mentek, ahol nem lett volna szabad. Ha követték volna az utasításainkat, akkor nem lett volna robbantás… és a csapat még most is élne. Az a tény, hogy nem így van, arról árulkodik, hogy kegyetlen belsős munka áldozatai lettek.

Lehet, hogy nem számítottak rá, de valószínűleg ők voltak a járulékos veszteség.

Gregorio felsóhajtott és megrázta a fejét.

– És a szállítmány?

– Csali volt. Sejtettük, hogy van néhány gyenge láncszem ahálózatban, ezért le kellett lepleznünk őket. A sofőrök legközelebb majd hallgatnak ránk, amikor elmondjuk nekik, hogyan kerüljék el az ilyen támadásokat.

Gregorio bólintott.

– Kiváló munka.

Pat megvonta a vállát. Ezúttal nem örült, hogy igaza van. És ha helyes volt a gyanúja a munkaerő hűségét illetően, akkor úgy gondolta, abban is igaza van, hogy ki áll a támadás mögött.

– A Medellín banda – erősítette meg Gregorio, amikor Patrákérdezett.

– Talán most jött el az ideje, hogy kimutassuk a fogunk fehérjét – állapította meg Pat, mert eszébe jutott, miről beszélgettek Arthurrel legutóbb, milyen lehetséges módszereket kellene követniük.

– Én is pont erre gondoltam – válaszolta Gregorio.

– Akkor ebben egyetértünk. Ideje beszélni Carlos Escobarral.

* * *

Az Escobar név talán nem vált volna olyan hírhedtté, ha Pablo születése előtt körülbelül ötven évvel nincs az a véletlen felfedezés. Egy Roberto Gavíria nevű fiatal földműves banánt ültetett a saját kis földjén Frontinóban, száznegyven kilométerre Medellíntől északnyugati irányban, amikor a legenda szerint földbe temetett kincsre bukkant: több ékszerrel teli agyagedényre. Úgy döntött, hogy nem dicsekszik el a felfedezésével, valószínűleg azért, mert félt, hogy rablók célpontjává válik. Ehelyett titokban apránként eladogatta az ékszereket, és az ebből befolyt pénzzel beindította a saját kis üzletét. Bármivel kereskedett, amit csak be tudott szerezni. Így lassan eljutott a csempészethez is, dohányt és alkoholt vásárolt. A készleteket koporsókba rejtette, majd elpasszolta a feketepiacon. Jövedelmező üzletnek bizonyult egészen addig, amíg le nem tartóztatták. A történtek miatt Robertóba mélyen beleivódott a hatóságokkal szembeni ellenérzés – amely aztán továbbadódott a lányán keresztül annak harmadik fiára, Pablóra is.

A fiatal Pablo Escobar a nagyapjához hasonlóan szintén mindent elkövetett, hogy a legjobbat hozza ki egy helyzetből, és már fiatalon érdeklődni kezdett a feketepiac és az iránt, hogyan tudja kihasználni a lehetőségeket. Robertóval ellentétben azonban ő nem ült tétlenül arra várva, mikor adódik egy újabb lehetőség; valamint szintén a nagyapjával ellentétben nem tartotta titokban a tetteit. Merész bankrablásai után elterjedt a szóbeszéd, hogy van ez a vakmerő kamasz, akinek jeges vér folyik az ereiben, és nem fél kockáztatni. A híre gyorsan terjedt, és minél többet beszéltek róla, annál jobban tetszett neki.

Könnyű volt csatlakozni Medellínben a bandákhoz, bőven volt miből választani. Pablónak egy olyanra volt szüksége, amely megfelelt a céljainak. Hallott az egyikről, amelynek tagjai autókat loptak el, majd darabokra szedték őket, és alkatrészenként adták el. Pablo számára ez nagyon fáradságos munkának tűnt, ráadásul csekély bevételt hozott. Neki más ötlete volt. Felhasználta a bankrablásból származó pénzét arra, hogy megvesztegesse a városi tanács tisztviselőit, akik így a lopott autókat újra nyilvántartásba vették. Ez azt jelentette, hogy már nem kellett szétszedniük a kocsikat, ennélfogva sokkal gyorsabban el lehetett adni őket. A rövidebb átfutási idő nagyobb igényt teremtett, ezért a bandának fel kellett gyorsítania a lopott autók beszerzését. Ahelyett, hogy vártak volna a megfelelő alkalomra, amikor

lecsaphatnak egy kocsira, amelyet ott hagytak, ahol nem kellett volna, Pablo és a haverjai merészebbek lettek. Megtámadták az embereket, miközben a járművükben ültek. Rájuk rontottak a piros lámpánál (abban az időben, amikor az autóeltérítés még ismeretlen fogalom volt). Ahogy a bankrablásoknál is, Pablo élvezte az áldozatok arcára kiülő rémületet. Így megint azt érezte, hogy hatalma van. Ez pedig csak fokozódott, mert nem kellett hozzá sok idő, hogy a lopások híre elterjedjen. A rivális bandák sorra utánozni kezdték őket, és ugyanígy megtámadták az autósokat. A bandatagoknak hamarosan nem kellett mást tenniük, csupán fegyverrel odamenni a járműhöz, a tulajdonosok máris kipattantak, és otthagyták a kocsit járó motorral. Néha még a slusszkulcsot is a kezükbe nyomták.

– Tessék, fogja! Csak ne bántson!

Egy idő után Pablónak és Gustavónak már fegyvert sem kellett magánál tartania. Elég volt csupán sejtetni, hogy van náluk, a rémült áldozatok pedig – akik mind hallották a történeteket – máris menekültek. Pablo ennek ellenére még mindig nem volt elégedett. Állandóan azon törte a fejét, hogyan tudná fejleszteni a módszereit, és hamar felismerte, hogy az autósok már annyira félnek, hogy még rövid időre sem mernek megállni sehol, nehogy kirabolják őket. Ez jó ötletet adott a fiatal bűnözőnek. A félelem valóságossá vált, ezért ki lehetett használni és pénzt lehetett csinálni belőle. Mi lenne, ha elhíresztelné, hogy a bandája megvédi az embereket a lopástól – garantálja, hogy az autójuk biztonságban lesz – némi ellenszolgáltatás fejében? Mi lehetne jobb pénzkereseti módszer, mint védelmet árulni? Remekül működött a terv. Az emberek hamarosan fizetni kezdtek nekik és a bandának azért, hogy ne lopják meg őket.

Tekintve, hogy Pablo csapata volt ezeknek a bűncselekményeknek a legfőbb elkövetője, logikus lépés volt a zsarolás. Ezúttal azzal szerzett pénzt, hogy nem csinált semmit. Kihasználta ennek a bűnös piacnak mindkét oldalát.

Azzal, amennyi pénzt keresett, egy szerényebb ambíciókkal megáldott bűnöző valószínűleg megpihent volna a babérjain, és várta volna, hogy a következő lehetőség felüsse a fejét. Pablo Escobar nem ez a fajta volt. Azzal, hogy az emberek fizettek neki, szorosan együtt járt az is, hogy egyesek megtagadták a fizetést. Ha pedig valaki nem volt hajlandó pénzt adni a védelemért, Pablónak nem állt szándékában törlesztési ütemezést kidolgozni. Az adósokkal gyorsan és keményen elbántak. Ha valaki keresztbe tett a bandának, meg kellett mutatniuk az illetőnek, hogy bármire képesek, hogy rendezzék a számlát. Ahogy egyre nőtt a vagyonuk, és a banda is egyre nagyobb lett, elkerülhetetlenül súlyosbodtak az elkövetett bűntettek is. Pablo biztatta a bandát, hogy terjesszék el a hírt, velük nem lehet szórakozni. Ha az adós nem fizette ki az adósságát, talán a családja majd ki fogja…

váltságdíjként.

Escobar hagyta, hogy a csapata legvérszomjasabb tagjai végezzék el a piszkos munkát, és ejtsék túszul az első mit sem sejtő áldozatukat. Felhívták a családot, akik – ahogy Pablo előre megjósolta – megdöbbentek, hogy az egyik tagjukat csupán az autóvédelmi pénz miatt rabolták el. De fizettek, mint a katonatiszt. Escobar számára ez is újabb megerősítése volt a módszereinek és az ezzel járó hatalomnak. Az autólopások, a védelmi pénz és később a váltságdíj azt bizonyította számára, hogy az emberek a félelem miatt meghajolnak az akarata előtt. Az incidens a kellő üzenetet közvetítette kifelé. Hirtelen gyorsan kifizették neki a jelentősebb „adósságokat", és Pablo ismét nyughatatlan lett. Ha az adósok ilyen kötelességtudóan fizetnek, talán ideje lenne valahol máshol keresni az emberrablások célpontjait.

Ilyen kegyetlen hozzáállással és vállalkozói ésszel gyorsabban felkapaszkodott a gengszterranglétrán, mint gondolta volna. Az emberek érdeklődni kezdtek iránta, és nemcsak a szülővárosában, Medellínben, de távolabbi vidékekről is. Carlos Escobar – az ügyvéd, aki segédkezett Pat örökbefogadásánál – közvetítője Bogotából kísérte figyelemmel a névrokonát. Kiszivárogtatta neki, hogy újszülött fia csodával határos módon túlélte a hegyi faluban történt rajtaütést. Azt is tudatta vele, hogy ezután a fiú árvaházba került, majd egy külföldi úriember örökbe fogadta. De ekkor még nem minden részletet adtak ki neki.

Fontos volt, hogy Pat és a családja védve legyen, ugyanakkor az is lényegesnek tűnt, hogy a fiatal bűnöző tudomást szerezzen róla, hogy él a fia. Vajon hogyan fog reagálni rá? Pablo Escobar annyit most már tudott, hogy nem kell lemondania a reményről, hogy egy nap újra találkozhat elsőszülött fiával.

6.

HALÁLOS FOTÓZÁS

Chico, Bogotá, 1968

A nevelőszüleim, Pat és Joan, de különösen az apám nagyon vigyázott rá, hogy ne tudjam meg, mi történt velem csecsemőkoromban, hogy meghalt az igazi anyám, és ki is valójában a biológiai apám. Ami engem illet, én mindig is Phillipként éltem az életem. Volt valami homályos emlékem arról, hogy elvittek plüssmacit venni, miután örökbe fogadtak. Gyerekkoromban megőriztem ezt a játékot, de fogalmam sem volt a születésem és életem első néhány hónapja körüli zavaros körülményekről.

1968-ra már megtanultam járni és beszélni, és igazi kis örökmozgó lettem. Az anyám, Joan úgy segített levezetni az energiáimat, hogy gyakran elvitt magával vásárolni. Nem sok hely volt Bogotában, ahol egy európai nő úgy sétálhatott a gyerekével, hogy nem keltett akaratlan feltűnést, Chicó azonban ezek közé tartozott. Bár csupán húsz perc utazásra volt északra, ott mégis ritkább volt a levegő, még annak is, aki a Tequendama hotelban lakott. Igényes butikjai, szépen gondozott kertjei és széles, tiszta járdája tökéletes hely volt anyának és nekem, hogy rendszeresen eljöjjünk ide.

Chicóban anya nyugodtan sétált velem, de azért nem bízott semmit a véletlenre. Sehova nem mentünk a sötét egyenruhás Martinez nélkül, aki a fegyveres kísérőnk volt. Az egyik ilyen bevásárlókörutunk során az utcák tele voltak nőkkel, akik ennivalót vettek, vagy egyszerűen csak eltöltötték az időt, amíg a férjük haza nem érkezett a munkából. Nadrágtartós rövidnadrágomban igazi világfinak éreztem magam. Kézenfogva sétáltunk, én figyeltem a sürgésforgást, a színes ruhákat, hallgattam a forgalom zaját és éreztem az utcai árusoktól terjengő illatokat. Imádtam kint lenni, és ezen séták alkalmával szereztem az első benyomásaimat erről a hatalmas világról, amely a szobámon kívül létezett, amit addig csupán a nyolcadik emeleti ablakból láttam.

Mivel nagyon fiatal voltam, minden újnak és izgalmasnak tűnt, de még én is megéreztem azt, amikor megváltozott a hangulat. A bevásárlóközpont előtt voltunk, amikor anya erősebben szorította meg a kezem. Láttam, hogy egy fiatalember leguggol előttünk, és közvetlenül az arcunk előtt lóbál egy fényképezőgépet. Hallottam a zár kattanását, azután a férfi megragadta a karomat és megpróbált elhúzni. Anya maga felé húzott, és egy pillanatra viaskodni kezdtek. Anya erősen szorította a kezem. Kiáltásokat hallottam a hátam mögött. A férfi ezután elengedte a karomat és elszaladt. Martinez azonnal utánaeredt. A körülöttünk lévő emberek még mindig kiabáltak. Felnéztem anyára és láttam, hogy halottsápadtan áll, a szájára szorítva a kezét.

Egy szökőkúthoz vitt az egyik ruhaüzlet előtt. Láttam, ahogy Martinez előveszi a pisztolyát, és egy csapat embernek kiabál. A fényképezőgépes férfinak nyoma veszett.

Néhány járókelő felénk jött, mások csak álltak és bámultak. A bevásárlóközpont bejáratánál nők kiabáltak. Nem tudtam, hova nézzek, ezért a tekintetem végül egy hosszú ruhaállványra tévedt, amelyet közvetlenül előttünk toltak ki a boltból. Láttam mögötte valami mozgást, és amikor felnéztem, a fényképezőgépes férfi futott ki felénk a boltból. Megpróbáltam azt kiáltani, hogy „Anya!", de nem jött ki hang a torkomon. A férfi nagy csörömpöléssel nekiment az állványnak, és elbotlott a ruhák mögött. Hallottam, hogy

Martinez mögötte kiált valamit, azután egy durranás hallatszott, amitől megijedtem, és egy pillanatra elnémult minden zaj körülöttem, csak a fülem csengett kegyetlenül.

Anya elhúzott a bolt elől, én viszont akaratlanul is hátranéztem. Láttam, ahogy a férfi a földön fekszik. Emberek futottak felé, a szájuk nyitva volt, de mintha nem adtak volna ki semmilyen hangot. Én csak azt a sivító hangot hallottam még mindig. Újságpapírral leterítették a férfi testét. Martinez is ott volt, és a mozdulatlan alak mellett ténykedett. Láttam, hogy felveszi a férfi fényképezőgépét. Ekkor észrevettem, hogy az újságpapír alatt vértócsa gyűlik össze a férfi feje mellett.

– Gyere, Phillip! – Anya erősen húzott magával, és amikormeghallottam a nevem, rájöttem, hogy kezd visszatérni a hallásom. A szavait a körülöttünk álló emberek sikításai és kiáltásai kísérték.

Hirtelen körülvettek minket a fegyveres őreink, és gyorsan a várakozó autóba tereltek. Martinez is csatlakozott hozzánk. Miután biztonságban voltunk a kocsiban, anya végignézett rajtam, megvizsgálta a karomat és a lábamat, két kezébe fogta az arcom, és a szemembe nézett. Azután szorosan magához ölelt. A rövid visszaút a szállodába szinte teljes csendben telt. A fülem már nem csengett, a képek azonban még sokáig kísértettek.

Otthon a lakosztályunkban apa hamarabb jött haza, mint általában. Elé szaladtam, hogy üdvözöljem, ő pedig leguggolt hozzám.

– Jól vagy, kishaver?

Bólintottam, és meleg ölelésébe bújtam.

– Ez az én kisfiam! – Összeborzolta a hajam, azután aggodalmasan megvizsgálta az anyámat, amit szinte soha nem csinált. – Egyikőtök sem sérült meg, ez a legfontosabb – mondta, majd elkészítette a kedvenc italaikat.

– Szerinted ez… – hallottam anya kérdését.

– Igen. Valószínűleg – felelte apa. – Ebben az országban semmi sem

marad titokban sokáig.

– Nem lehet, hogy ez csak véletlen volt? Valaki kiszemeltegy nyugati nőt a gyerekével?

Apa megrázta a fejét, majd átnyújtotta anyának a whiskyjét szódával. Kivett valamit a zakója zsebéből.

– Tessék, nézd meg ezt!

Felmásztam a kanapéra és odamentem, ahol anya ült. Apa átnyújtott neki egy fényképet. Anya ránézett, és elállt a lélegzete. A szája elé kapta a kezét, ugyanúgy, mint az utcán aznap reggel. Megnéztem a fotót. Anya és én voltunk rajta a bevásárlóközpont előtt. Ugyanazt az inget és nadrágtartós rövidnadrágot viseltem, mint amit ma reggel vettem fel. Emlékeztem, hogy a férfi lefényképezett minket, mielőtt megpróbált elragadni.

– Nem volt véletlen – felelte apa. – Konkrét célpontja volt.Nem tudom, vajon komoly volt-e a szándéka, vagy csak azt az utasítást kapta, hogy fotózzon le, aztán elragadta a hév. De nem is számít.

– És ez mit jelent ránk nézve? – kérdezte anya.

– Azt, hogy többé nem mehettek a bevásárlóközpontba.

Apa azonban tudta, hogy ezenkívül még mást is jelentett. Most mindennél fontosabbá vált, hogy elköltözzünk a szállodából. Itt túl könnyű volt megfigyelni a mozgásunkat, ezért még nagyobb erővel kezdett új otthont keresni nekünk, és hamarosan talált is egy három hálószobás, háromszintes házat egy középosztálybeli negyedben. A bérelt otthonunk egy katonai ezredes háza mellett állt. Apa tudta, hogy az ezredes miatt állandó rendőri felügyelet lesz a ház előtt, ezért itt viszonylag biztonságban leszünk. Persze ez csak ideiglenes megoldás volt, de egy időre megfelelt. Egyelőre beérte ennyivel.

Egy ideig nagyon sajnáltam, hogy már nem mehetünk ki sétálni anyával. Túl fiatal voltam még ahhoz, hogy megértsem az okát, és arra gondoltam, talán én követtem el valami hibát. Miért pont nekem kellett lemondanom valamiről, amit szerettem? Mivel ezután mindig a lakásban kellett maradnunk, újabb dolgokat kellett kitalálni, hogy szórakoztassuk magunkat. Joan nem az a kimondott „anyuka” típusú anya volt. A gyereknevelés napi rutinfeladatait az alkalmazottakra hagyta, akik lassan dadusokká váltak. Neki elég volt az is, ha akkor vitt magával, amikor olyasmit csinált, amit ő szeretett, például elment vásárolni. Az már nehezebben ment neki, hogy leereszkedjen az én szintemre, és játsszon velem. Amikor kettesben voltunk otthon, szeretett olvasni nekem – de persze nem hagyományos meséket, hanem magazinokat, amiket ő akart elolvasni. Egyszer felolvasott egy cikket a *Reader's Digest*ből John F. Kennedy meggyilkolásáról. Abból is kimondottan azt, hogyan tartotta életben az elnököt a csapata, miközben az életéért küzdöttek. Odanéztem a magazinra,

és megláttam Kennedy fényképét, ahogy a legtöbben emlékeznek rá: mosolygott és integetett, mellette pedig ott állt a felesége, Jackie.

– Az kicsoda? – kérdeztem, és az elnökre mutattam.

– Ó, ő Carlos bácsi barátja – válaszolta anya.

– Melyik Carlos bácsi? – Sok volt belőlük. Az ügyvéd, a bankár és más Carlosok is, akik időnként eljöttek hozzánk, és mindegyiküket kedveskedve „bácsinak” szólítottam.

– Echeverri. – Anya megmutatta nekem a limuzint, és elmagyarázta, mi történt a Dealey Plazában, Dallasban azon a napsütéses novemberi napon öt évvel korábban. – Ő és Kennedy elnök nagyon jól ismerték egymást.

Az összes Carlos bácsim közül Echeverrit kedveltem a legjobban. Vidám volt, szórakoztató, és szinte mindig új játékot hozott nekem, amikor ellátogatott hozzánk. Furcsa volt arra gondolni, hogy ismerte az Amerikai Egyesült Államok elnökét.

Úgy tűnt, Echeverri mindenkit ismer.

7.

EMELKEDIK A TÉT

Medellínben Pablo Escobar tevékenysége már azelőtt egyre erőszakosabb lett, hogy kinyomozta volna a fia sorsát, akit az örökbefogadás miatt elveszített, és megszervezte volna a sikertelen emberrablási kísérletet. Addig a pontig bűnöző élete valószínűleg nagyon könnyűnek tűnhetett. Ha azt akarta, hogy valaki tegyen meg neki valamit, akkor vagy fegyvert szegezett a halántékához, vagy pénzt lobogtatott az orra előtt. Rájött, hogy mindenkinek megvan az ára – és a határa.

Most viszont visszaesést tapasztalt. Valószínűnek tűnt, hogy ugyanaz a közvetítő – a család „barátja", aki korábban nagyon fontos információval látta el Bogotáról és arról, hogy mi történt a fiával – tájékoztatta Escobart, hogy az emberrablási kísérlet nem sikerült. Bizonyára elmondta neki, hogy ez ostoba és kétbalkezes próbálkozás volt. Talán még figyelmeztette is, hogy nem kellene bíznia olyanokban, akiket nem ismer – akik azt mondják, hogy el tudják végezni a munkát a fővárosban. Vélhetően azt tanácsolta neki, hogy tartsa magát az elveihez, és a saját bandájával dolgoztasson, akik tudják, mit csinálnak. Valószínűleg azt is elmondhatta neki, hogy ezek után megerősítik a fia védelmét, vagyis kétszer olyan nehéz lesz majd elrabolni a gyereket.

Amikor azonban volt egy kis ideje, hogy visszatekintsen – amit közismerten nem gyakran tett meg –, Escobar valószínűleg rájött, hogy az emberrablási kísérlet nem volt teljesen hiábavaló cselekedet. Ezzel megtudta, hol lakik a páncélozott autókkal foglalkozó férfi, kiderült, hogy a neve Pat Witcomb, és hogy milyen üzletet vezet. Valamint arról is megbizonyosodott, hogy a fia él. Valószínűleg ez volt a legfontosabb.

– Ne kapkodd el! – tanácsolhatta neki a „barátja". – Ez mégtúl korai. Hagyd, hogy ők jöjjenek hozzád!

Escobar minden bizonnyal szkeptikus volt. Elvégre miért akarna találkozni vele egy gazdag külföldi, akinek hatalma és kapcsolatai vannak? Ez az ember bizonyára semminek nincs híján.

– Higgy nekem! Nekik nagyobb szükségük van rád, mint gondolnád – mondta valószínűleg a közvetítő. – Légy türelmes!

Nem tisztázott, hogy ki volt ez a közvetítő – talán Carlos Escobar bácsi egyik embere. De bárki volt is, Pablo meghallgatta, ahogy minden más baráti tanácsot is. Ám nagy valószínűséggel az volt a véleménye, hogy nem kell feltétlenül megfogadnia. Vajon Escobar rendelkezett valaha a türelem erényével?

Apa szintén nagyon komolyan vette az emberrablást, és felvett egy új egyenruhás őrt, aki magasabb, nagyobb termetű és idősebb volt Martineznél.

– Ő señor Barandiga – mondta nekem. – Ő lesz a barátod.Mindig melletted

marad. – Amit viszont nem mondott el nekem, hogy Barandiga a kolumbiai hadsereg különleges egységének katonája volt, és a saját személyi testőröm lett. Így hát bármerre ment a család, velünk jött a két őrző-védő tiszt, valamint a Willys Jeep tele fegyveres katonával.

Ekkorra már a családunk elköltözött a Tequendama hotelből. Minden nagyon gyorsan történt. Én rettentően örültem az új otthonomnak. Nagyobb szobát kaptam, több hely volt benne, és jó érzés volt, hogy olyan házban lakom, amelynek az utcára nyílik a bejárati ajtaja. Amikor reggel felkeltem, Barandiga már ott volt lent a konyhában. Valahányszor kimentem a házból, ő mindig egy lépéssel előttem járt. Nagy volt és hivatalosan távolságtartó, de kedvesen mosolygott, és mindig tökéletes biztonságban éreztem magam vele és Martinezzel, aki továbbra is a sofőrünk maradt. A megerősített védelem helyes döntés volt, mert később lesz még rá példa, hogy az igazi apám megpróbálja visszaszerezni azt, ami szerinte az övé.

A bogotái emberrablási kísérleten kívül azonban máskor is előfordult, hogy nem minden Pablo Escobar elképzelései szerint alakult. Volt egy férfi, akit az autóvédelmi pénz miatt raboltak el Medellínben, és azt állította, hogy nincs pénze. Pablo bandája felkereste a családot, váltságdíjat kért a férfiért… amit azok nem voltak hajlandóak kifizetni. Most mi legyen? A férfi önmagában nem volt értékes, az egyetlen értéket az a lehetőség képviselte, hogy élve visszaadják a családjának. Ha bármi történne vele, a banda soha nem kapná meg a pénzét. Pablo azonban nem sokáig töprengett ezen a problémán.

– Öljétek meg! – mondta, amikor megkérdezték tőle, hogymit csináljanak vele.

Ez nem tetszett a banda többi tagjának. Az erőszak (vagy az azzal való fenyegetőzés) még rendben volt számukra. A gyilkosság viszont új szintre emelte a dolgokat. Márpedig Escobar ezt követelte tőlük, és nem is véletlenül. Ezzel tette próbára a tagok elszántságát. Ha nem tudják megbüntetni az áldozatot, a világ megtudja, hogy a fenyegetéseik nem érnek semmit. Az az üzenet, amit a gyilkosság közvetít majd a világ felé, kétszer annyit ért, mint a váltságdíj a szerencsétlen áldozat fejéért.

– Lőjétek fejbe, és dobjátok le a háza küszöbére! – utasítottaőket Escobar.

A játék megváltozott. Új szabály lépett életbe. Ha keresztbe teszel nekik, vállald a felelősséget!

Ennek a kegyetlen akciónak köszönhetően egy ideig gyönyörűen működött a pénzbeszedés. Az emberek rekordidő alatt kifizették a tartozásaikat. A játék azonban ismét megváltozott. Pablo már régóta rájött, hogy szereti emelni a tétet. Nemsokára akkor is megölték az elrabolt áldozatokat, ha kifizették értük a váltságdíjat. Escobar úgy érezte, kulcsfontosságú, hogy folyamatosan növelje a félelmet. Ezúttal az a hír terjedt el: „Vigyázz, ne raboljanak el! Az

egyenlő a halállal.”

Az erőszak erőszakot szült. A rivális bandák ugyanúgy elkezdték másolni ezeket a módszereket, mint annak idején az autólopásokat. Az embereket megölték a pénzükért, ám néha még az sem kellett hozzá, csupán elégtételt vettek. Escobar nevét sok gyilkossággal összekapcsolták, akár ő állt mögöttük, akár nem. De így alapozódik meg a hírnév.

Nem sokkal később kibővült a banda tevékenységi köre. Belevágtak a csempészet jövedelmező üzletébe, csempészárut szállítottak és értékesítettek. Bármit, amire rá tudták tenni a kezüket – piát, cigarettát, elektronikai eszközöket, ékszereket és ruhákat. Kapcsolatokat létesítettek Medellín határain túl is és az egész Antioquia régióban. Felszínes szövetséget kötöttek más bűnbandákkal és profi csempészekkel. A kollégáik kicsit másképp intézték a dolgokat, és új piac felé kacsingattak. Az egyikük, Rafael Puente, hatalmas szállítmányokat csempészett Panamából. Miután bemutatták őt Escobarnak egy futballmeccsen, Puente megismertette őt a csempészés művészetével… és azt is elmagyarázta, hogyan vegyen rá mindenkit a táplálékláncban, hogy meghajoljon az akarata előtt.

Valamelyik másik kapcsolata egy kábítószerben rejlő lehetőségről beszélt neki, amelyet Kolumbiában állítottak elő kokapasztából, és tízszer nagyobb hasznot hozott, mint a marihuána. Ez volt a kokain. A szerrel való jövedelmező kereskedés egyre jobban virágzott. Minden tele volt lehetőségekkel.

8.

CSALÁDI ÜGYEK

Cali, 1969 májusa

Ilyet még sohasem tapasztaltam azelőtt. Az utcák annyira tele voltak emberekkel, hogy Martineznek dudálnia kellett, hogy átmehessünk közöttük. Az egyik ablakon kinézve csodálkozva láttam mindkét oldalon a friss, színes zöldségekből épített, hatalmas piramisokat, és arra gondoltam, mi történne, ha valaki az aljáról venne ki egyet. Minden olyan egzotikus volt: még az embereknek is sötétebb volt a bőrük, mint amihez Bogotában hozzászoktam. A grillezett hús illata beszivárgott a kocsiba, az utcai árusok mellett pénzváltók álltak nagy köteg bankjegyekkel, és a legújabb átváltási árfolyamokat kiabálták.

Ez volt az első utam Caliba, a kisebb, de számomra sokkal nyüzsgőbb városba a fővárostól délnyugatra. Apa néha itt dolgozott, és amikor hetekkel azelőtt hazajött, és bejelentette, hogy legközelebb mindannyian vele megyünk, azonnal felkeltette az érdeklődésemet. Ilyen fiatalon – mivel nem volt semmilyen összehasonlítási alapom – fogalmam sem volt róla, milyen a normális gyerekkor. Azt hittem, minden gyereknek fegyveres testőrei, biztonsági személyzete és olyan apja van, aki rendszeresen külföldi országokba vagy más városokba utazik. Amikor azonban apa elmagyarázta, hogy azért megyünk Caliba, hogy elhozzuk a „kishúgomat”, akkor még én is sejtettem, hogy ez nem egy átlagos, megszokott dolog.

Lehet, hogy az elején nem értettem, miért utazunk valahová, hogy elhozzunk egy másik gyereket, de ez máris kevésbé foglalkoztatott, amikor megtudtam, hogy repülni fogunk. Az utazás előtt óriási felfordulás volt otthon, mindenki csomagolt és pakolt, amitől engem rendkívüli izgatottság töltött el, legalább annyira, mint amennyire a repülés gondolatától. A légi utazásról csupán annyi ismeretem volt, amennyit apa repülőmodelljeiből szereztem, amelyeket gondosan összerakott és felakasztott a dolgozószobája mennyezetére. Úgy fonta össze őket, mintha légitámadásban vennének éppen részt. Személyesen átélni a repülés élményét még izgalmasabb volt, mint ahogy gondoltam. Csak nagyon rövid ideig tartott, ám az a csodálatos érzés, hogy felemelkedünk a földről, és a felhők fölé megyünk, örökre megmaradt az emlékezetemben.

Miután leszálltunk, egy ugyanolyan fekete Chevrolet várt minket, amilyennel otthon is jártunk. Apa, anya és én beszálltunk, Martinez ült a volánhoz, Barandiga és Otilia pedig egy másik kocsival követtek minket. Kis konvojunk végigkanyargott az utcákon. Már sötétedett, mire odaértünk a szállodába. Az utcákon fényes, színes neonreklámok világítottak. Én addig

csak akkor láttam várost éjszaka, amikor szilveszterkor megnéztük a tűzijátékot. Ezek a színes fények azt az érzést keltették bennem, hogy ahhoz hasonló ünnep van. A kedvencem a szállodai szobánk ablaka előtt világító neonzöld Camel cigarettareklám volt, az apám azonban nem osztotta a véleményemet. Hallottam, ahogy a recepciósnak panaszkodik, hogy nem tudott aludni miatta.

Reggel gyorsan bekaptunk néhány falatot, aztán ismét útnak indultunk. A két autónkat ezúttal egy harmadik is kísérte. A Jeepben katonai rendőrök zsúfolódtak össze, olyanok, mint amilyeneket a házunk előtt szoktam látni. A három autó konvojban haladt a forgalomban néhány percen át, majd a kíséretünk előrement, és lezárta elöl az utat.

– Te maradj a kocsiban! – mondta nekem apa, amikor megálltunk egy lenyűgöző, hivatalos külsejű épület előtt.

Két katona sietve kiugrott a kocsiból, és kis kordont vont körénk, majd apa és Martinez is kiszálltak, és beszaladtak az épületbe. Még én is láttam, hogy ez nem a legbiztonságosabb része a városnak, ezért örömmel maradtam a kocsiban. Annál is inkább, mert az érkezésünk nagy feltűnést keltett az ott lézengő emberek körében. Néhány pillanattal később Martinez és apa újra megjelentek, apa egy takaróba csavart kislányt hozott az ölében. Én az ablakon keresztül néztem, ahogy óvatosan odaadja a mögöttünk lévő kocsiban ülő Otiliának. Miután a két férfi gyorsan visszaszállt az autóba, azonnal elindultunk.

– Jól van a kislány? – kérdeztem.

– Nagyon beteg – felelte apa. – Alultáplált. Minél hamarabborvoshoz kell vinnünk.

Az izgalom helyébe hirtelen nyugtalanság lépett, mivel egyenesen a reptérre mentünk. A visszaút Bogotába csendben telt. A kislányból én csak a fekete haját láttam, és egész úton meg sem szólalt. Miután leszálltunk, odaszaladtunk a várakozó autóhoz, és elszáguldottunk a kórházba; a kísérőautó kék villogóval, szirénázva kísért minket. Miután megérkeztünk, bevezettek minket egy helyiségbe, ahol leültem egy székre. Zavart voltam, nyugtalanul figyeltem, ahogy az orvosok és az ápolónők körbeveszik a kislányt.

– A repülőtérről egyenesen ide jöttünk – mondta apa, miután az orvosok rendesen megvizsgálták a gyereket. – Rosszabb állapotban van, mint gondoltuk.

Kényelmetlen éjszakát töltöttünk az ágya mellett. Fogalmam sem volt, ki ez a kislány, de aggódtam érte, és nagyon szerettem volna, ha túléli. Másnap reggel, amikor felébredt, láttam, hogy csövek állnak ki a karjából, de mindenki nagy meglepetésére és megkönnyebbülésére felsírt – aminek

nagyon örültünk, tekintve, hogy mennyire nem reagált semmire előző nap. Otthagytuk a kórházban, hogy megerősödjön, mi pedig hazamentünk, és végre pihentünk egy kicsit.

– Hogy hívják? – kérdeztem anyámtól.

– Nincs neve, sem pedig születésnapja – válaszolta. – Nekünk kell elnevezni, és kiválasztani egy születésnapot számára. Nekünk nagyon tetszik a Monique név. – Eldöntöttük, hogy a születésnapja november 30-án lesz, ugyanakkor, mint az örökbefogadó nagymamájának, aki Londonban lakott a Swiss Cottage-ban, és akit Maynek hívtak. Ez májusban történt, amitől a gesztus még találóbbnak tűnt. Monique valódi születési évét nagyon nehéz volt meghatározni. Az anyám úgy gondolta, hogy a lány és énköztem nincs nagy korkülönbség, habár ő sokkal kisebbnek tűnt, ami azt jelentette, hogy körülbelül négyéves lehetett, amikor a családunk tagjává vált.

A következő néhány nap során Monique egyre jobban megerősödött, apa pedig nekiállt hálószobává átalakítani a dolgozószobáját. Egy hét múlva hazahozhattuk a kórházból, és végre bemutattak a kishúgomnak. Nagyon aranyos kislány volt, eleinte visszahúzódó és csendes, minden bizonnyal próbálta megfejteni, miért hozták el a gyermekotthonból a mi házunkba, ahol nyilvánvalóan rengeteg olyan dolog volt, amit még sohasem látott azelőtt. Nem sokat beszélt, de amit mondott, azt a helyi spanyol dialektusban tette. Akkoriban én már kezdtem kétnyelvű lenni, és többet beszéltem spanyolul, mint angolul, mert Otiliával és az őrökkel több időt töltöttem, mint a szüleimmel. Monique-nak nehezére esett a kommunikáció, de én elkezdtem vele spanyolul beszélni, ahogy lassacskán felerősödött, és csatlakozott hozzánk az étkezéseknél. A helyzet kicsit könnyebb lett, habár anya még mindig nagyon küszködött. Nem értette meg ezt az új gyereket, akit a gondjaira bíztak, ezért az első néhány héten nem is tudott közel kerülni hozzá.

Gyerekként a napunk legnagyobb részét a játszószobában töltöttük. Monique még sohasem látott játék katonákat, és nem volt olyan élénk a képzelőereje, mint nekem, ezért minden erőfeszítésem ellenére be kellett látnom, hogy nagyon nehéz lesz bevonnom őt a kedvenc játékomba. A földre felállított katonákkal eljátszottam egy teljes gyalogsági ütközetet, amely sokszor napokig tartott. Monique azonban hamar megtanulta, hogyan töltse meg az ágyúimat régi, használt gyufaszálakkal, és segített visszaverni a könnyűlovasság támadását.

A történelmi ismereteimet egy fiúknak szóló képeskönyvből szedtem, amely a brit hadsereg baklövéséről szólt a krími háború balaklavai ütközetében. Ajándékba kaptam az örökbefogadó nagybátyámtól, Jacktől, aki Kanadában élt, és kulturális szerepet játszott a második világháborúban. Ő volt az ENSA, a Szórakoztatók Országos Szolgáltató Egyesületének elnöke,

és Bernard Law Montgomery tábornagy Sivatagi Patkányainak tartottak előadásokat. Monique és én hamar közel kerültünk egymáshoz a szövevényes történelemóráim alatt, aki így egy kicsit magabiztosabb lett. Hamarosan elkezdte követni a példámat, azonban egyik este félre kellett tennünk a háborús játékokat, mert apa váratlanul korábban jött haza. Ha megjelent, az általában azt jelezte, hogy valami érdekes dolog fog történni, ezért amikor Otilia sietve betessékelt minket a fürdőszobába, hogy megfürödjünk, még izgatottabbak lettünk. Amikor kijöttünk a fürdőszobából, láttuk, hogy apa nincs egyedül. Fontos embereket hozott magával.

Bejelentették, hogy a látogatók a Banco De Bogotától érkeztek, és rendhagyó módon mi is a felnőttekkel együtt fogunk vacsorázni.

– Nagyon ritka kincset találtak – mondta az egyik férfi Monique-nak és nekem spanyolul. – Egy nagyon különleges aranytutajt, és az apukátok cége segít elszállítani egy helyre, a Museo del Oróba, hogy hamarosan mindenki megtekinthesse. – Ez az Aranymúzeum volt. A férfi ezután úgy nézett anyámra, hogy lehetetlen lett volna nemet mondania, és megkérdezte tőlem: – Szeretnél velünk jönni vacsora után, és megnézni? – Izgalmasnak hangzott, azután hozzátette: – A barátom, don Gregorio is ott lesz, és kérte, hogy te is gyere el. Lesz ott valaki, akivel szeretné, ha megismerkednél.

Az anyám bólintott. Azt mondta, Otilia majd vigyáz Monique-ra. Szerintem tudta, hogy felesleges ellenkeznie, ha Gregorio is benne van a dologban.

A falusiak Pasca közelében, Bogotától délre felfedeztek a hegyekben egy kis barlangot, annak mélyén pedig egy kerámiaedényben lévő aranytutajt. A felfedezés hatalmas izgalmat keltett. A tutaj El Dorado, vagy más néven az Arany Ember legendáját ábrázolta – a király beiktatását, akinek a testét arany borítja, és a kolumbiai Andokban kimegy a szent Guatavita-tóhoz. El Dorado egy csibcsa törzsfőnök neve volt, akinek feltételezhetően aranyporral kellett beborítania magát, azután beleugrani a tóba. Aranyáldozatok és az isteneknek szánt smaragd kísérte. A szakértők úgy vélték, hogy a tutaj időszámításunk szerint 600-ból származott, és valószínűleg ez lett Kolumbia egyik legfontosabb antikvitása.

A szokásos katonák és a De La Rue őrei kíséretében több járművel hagytuk el a házunkat, és szirénázva mentünk az Aranymúzeumba. Amikor odaértünk, már nagyon sok ember állt odakint, valamint fotósok és tévékamerák. Tucatnyi katona tisztította meg az utat előttünk, így közvetlenül a múzeum lépcsőjénél álltunk meg. Martinez kiugrott a kocsiból, és kinyitotta nekem az ajtót. Én kiléptem, zavarba jöttem a sok pukkanó vaku láttán, a katonák vigyázzban álltak. Megpillantottam a lépcső tetején a keresztapámat. Anya elengedte a kezem, én pedig odaszaladtam hozzá, hogy üdvözöljem. Don

Gregorio mindig boldogan fogadott, és ez az alkalom sem volt kivétel. Egy másik férfi állt mellette, aki lehajolt, és kezet fogott velem.

– Don Felipe. Örülök, hogy látom! – A férfi csettintett egyet az ujjával, mire egy fiatal nő jelent meg mellette, és egy hatalmas doboz bonbont adott nekem, hogy majszolgassam. Azután a férfi megfordult, és bevezetett minket egy sor csillogó, kristálytiszta ajtón át a múzeumba. Nehéz volt bármit is látni a sok felvillanó vaku miatt. Gregorio kezét fogva átmentünk egy hatalmas, kerek kapun. Mintha egy óriási széfbe léptünk volna, amelynek elképesztő ajtaján a sarokvasak több mint fél méter hosszúak voltak.

A fényképészeket az a férfi érdekelte legjobban, akinek Gregorio bemutatott. Misael Pastrana Borrero a keresztapám egyik barátja volt, akiről úgy vélték, hogy az ország következő elnöke lesz. A biztonsági emberek megtiltották a fotósoknak, hogy idejöjjenek a kiállítóteremhez, és halk suttogás töltötte be a termet, ahogy a halványan megvilágított helyiség lassan megtelt előkelőségekkel.

Egyetlen fénysugár hatolt csak át a sötétén, ami lassan egyre fényesebb lett, és a helyiség közepén álló, derékmagasságú talapzaton lévő üvegszekrényre irányult. Varázslatos látványt nyújtott, és amikor lábujjhegyre állva belekapaszkodtam a talapzat szélébe, megpillantottam azt a tárgyat, amiről mindenki olyan áhítatosan beszélt.

Az aranytutaj körülbelül akkora volt, mint egy nagy cipő, de nagyon fényesen csillogott. A bibliai mesekönyvem képeire emlékeztetett, különösen arra, amikor Jézusra leszállt a Szentlélek a keresztelkedés után. Persze a galamb nélkül. Láttam El Dorado alakját, akit körbevettek a kísérői, amelyek mind aranyból készültek. Megbabonázva néztem. Azután minden előzetes figyelmeztetés nélkül fény irányult a falakra, és a terem egyre világosabb lett. Több száz egyéb aranytárgyat pillantottam meg üvegvitrinekben az ívelt fal mentén sorakozva. Az egyik bankár beszédet tartott, a nő pedig, aki a bonbont hozta nekem, kis üvegdobozokat osztott szét, körülbelül akkorákat, mint egy cipősdoboz, bennük az aranytutaj másolatával. Apámat kérték, hogy fogadjon el egyet köszönetük jeléül, amiért biztonsági szolgáltatást nyújtott a bogotai banknak. Apa lehajolt, és a fülembe súgta:

– Menj, vedd át! – Én kissé kelletlenül előreléptem, és elfogadtam. Ezt a tutajt a mai napig őrzöm… Arra a hihetetlen estére emlékeztet.

Másnap reggel, miközben odakint fociztam az utcánkban néhány fiúval, egy furgon állt meg a házunk előtt. A sofőr és egy másik férfi egy televíziót vett le az utánfutóról. Nekünk soha nem volt tévénk. Beszaladtam a házba, de nagy csalódásomra megtudtam, hogy a tévé csak a hétvégére lesz nálunk. Apám bérelte, hogy meg tudjuk nézni a műsort arról, amikor az aranytutaj megérkezett a múzeumba. Mi is benne leszünk az adásban. Akkorra azonban

már lecsengett bennem az izgalom. Mivel ott voltam az igazi eseményen, nehéz volt újra ugyanúgy lelkesednem az ismétlés miatt. Különben is, bár nagyon szerettem volna egy tévét, hogy cowboyos filmeket nézhessek rajta, a saját életem gyakran érdekesebbnek tűnt, mint bármi, amiről hallottam, hogy a kis képernyőn látható.

Bármerre mentem, nagy felhajtást csaptak körülöttem. Időnként el is felejtettem, hogy van egy húgom is. Iránta a legkevésbé sem érdeklődött senki. Olyan volt, mintha nem is létezne… annyira csakis rám irányult a figyelem, erre az árvaházból jött kisfiúra, akinek fogalma sem volt arról, hogy kicsoda valójában. Monique is ott volt persze, de leginkább csak az alkalmazottak társaságában, és mindig szigorúan a háttérbe húzódva. 1969 nyarán is ez volt a helyzet, amikor elindultunk az első családi nyaralásunkra. Hosszú utazást terveztünk tenni Angliában, és ez volt az első alkalom, hogy láthattam a nevelőszüleim hazáját. Nem tudtam biztosan, hogy csakis az én kedvemért hagytuk-e el az országot, vagy inkább arra az emberrablási kísérletre válaszul, ami a Chicó bevásárlóközpontban történt.

Ahogy már megszokhattuk, a repülőtéren nagy felhajtás volt körülöttünk, amikor elindultunk. A biztonsági személyzet lezárta a kilátóteraszt a nagyközönség elől, amíg összegyűlt a családom és számos fontos ember, akiket onnan ismertem, hogy néha ellátogattak hozzánk. Gregorio is ott volt a családjával, én pedig pózoltam a Bautistákkal, miközben apa V8-as kamerájával filmre vette az eseményt. Ezután a diplomatasávon egyenesen kimehettünk a repülőgéphez.

Mi volt az, amiért ennyire érdekes voltam az emberek számára? Az apám szerteágazó kapcsolatai miatt kaptam ekkora figyelmet? Vagy bennem volt valami különleges? Fogalmam sem volt akkor, hogy Pat és John nem az igazi szüleim. Ugyanakkor nagyon sokszor szenvedtem egy rémálom miatt, amelyben egy fiatal, vörös ruhás lányt láttam. Az illető láthatóan megsérült és felkiáltott fájdalmában. Valahányszor felébredtem egy ilyen valószerű és nyomasztó álom után, mindig rendkívüli szomorúság és a veszteség érzése töltött el. Nem mondtam el senkinek, hogy ilyen álmaim vannak. Azt gondoltam, majd elmúlnak. De mindig érdekelt, hogy vajon mit jelenthetnek.

Mivel ilyen figyelem irányult rám, talán jobban kellett volna értékelnem, hogy nem szenvedtem hiányt semmiben. Ugyanakkor gyerekként gyakran vágytam olyasmire, amit nem kaphattam meg. A türelmetlenségem következtében pedig kis híján lemaradtam a repülésről. Néhány héttel az indulásunk előtt úgy gondoltam, hogy fel kell törnöm a saját perselyemet. Akkoriban focis levonókat gyűjtöttem, és rájöttem, hogy elfogadhatatlanul hosszú ideig kell várnom arra, hogy megteljen az albumom, ha csak a barátaimmal cserélgetem a matricákat. Ezért úgy gondoltam, jobb lesz, ha megkérem Otiliát, hogy

vegyen nekem néhány matricát, amikor elmegy elintézni a heti bevásárlást. Csak annyit kellett tennem, hogy feltöröm a fémperselyt, és kiveszek belőle egy kis pénzt. Tudtam, hogy az anyámnak van egy nagyon erős ollója a varródobozában, a telefonasztalka ülőkéje alatt. Kivártam egy olyan estét, amikor a szüleim elmentek otthonról, és akkorra időzítettem az akciót.

Monique és én már ágyban voltunk, és tudtam, hogy bajba kerülök, ha rajtakapnak, hogy este mászkálok a házban. Ezért nagyon óvatosnak kellett lennem. Levettem a kemény talpú papucsomat, és ellenőriztem, hogy ne legyenek üveggolyók a köntösöm zsebében, amelyek csörögnek. Lábujjhegyen osontam le a földszintre. Hallottam kiszűrődni a rádió hangjait Otilia konyha mögötti szobájából, miközben a nappali felé lopakodtam. Leguggoltam, majd négykézláb osontam át a nappalin. A telefonasztalka ülőkéje alá csúsztattam a kezem, megtaláltam a varródobozt, és tapogatózva kerestem benne az ollót. Miután megtaláltam, visszaszaladtam az emeleti szobámba. Szerencsére senki nem vett észre.

Csak azzal nem számoltam, milyen nagy erőt kell kifejtenem ahhoz, hogy feltörjem a dobozt. Többször is beledöftem az ollót a tetejébe, de nem mentem vele semmire.

Úgy döntöttem, még egyszer utoljára megpróbálom, ezért olyan erősen nyomtam le, amennyire csak tudtam. Az olló hegye azonban megcsúszott, és belevágott az egyik ujjam végébe. Felkiáltottam fájdalmamban, amikor vérezni kezdett. Minden óvatosságot félretéve szaladtam le a lépcsőn. Otilia azonnal a segítségemre sietett, gyorsan elállította a vérzést, és bekötözte az ujjamat. Az egyik biztonsági tiszt hozott nekem egy pohár tejet, hogy megnyugodjak. Ezután Otilia visszafektetett az ágyba, és ott maradt mellettem, amíg el nem aludtam.

A kihallgatás reggeli előtt kezdődött.

– Hogy sikerült elvágnod az ujjadat? Honnan szerezted azollót? – Éreztem, hogy apám nem örül neki, de nem szidott le nagyon. Levette a kötést az ujjamról, mire megláttam, hogy a vége úgy lötyög rajta, mintha bármelyik pillanatban leeshetne róla. Felhívta az orvost, én pedig eközben hirtelen elgyengültem, és reszketni kezdtem. Az orvos megmérte a lázamat. Folyamatosan emelkedett, késő estére pedig szinte elvesztettem az eszméletem, és nagyon rossz állapotba kerültem. Otilia meg egy ápolónő hideg vizes borogatással jöttek be a szobámba, hogy lehűtsék a testemet.

Az ujjamon lévő nyílt seb miatt elkaptam egy csúnya trópusi vírust. Aznap este, amikor mozdulatlanul feküdtem, bizonyára mindenki nagyon aggódott miattam. Másnap reggel azonban annyival jobban lettem, hogy enni kértem. Apa korán hazajött aznap, és behozott egy rádiót az ágyam mellé.

– Valami nagyon különleges dolog történik – mondta. – Biztosan nem

akarsz lemaradni róla.

Valami amerikai beszéd szűrődött ki a rádióból, amelyet néha sípolások szakítottak félbe. Azután meghallottam a szavakat, amelyek azon nyomban világhíresek lettek: „Kis lépés egy embernek, hatalmas ugrás az emberiségnek."

– Megtörtént a holdraszállás! – lelkendezett apa. – Hát nemcsodálatos?

Láttam az arcán az áhítatot. Ott ült velem, és egész este ennek az eseménynek a jelentőségét magyarázta. A lelkesedése ragályos volt, egész életen át tartó rajongást ébresztve bennem az űr és a bolygók iránt, a jelenléte és a gondoskodása pedig segített jobb kedvre derülnöm. Egy hétig kellett ágyban maradnom, ám ez alatt az idő alatt apa, amikor csak tehette, bejött hozzám. Hozott egy *Eagle* holdjáró modellt, amit együtt raktunk össze, ezenkívül papírrepülőket is csináltunk. Az enyém alig repült, ő viszont kisebb bombázókat készített, amelyeken volt cérnával működő csapóajtó is – a cérnát biztosan anya dobozából szerezte –, így apró papírbombákat is tudott ledobni. Szinte senki nem jöhetett be a szobámba, nehogy megfertőzzem, ezért apa és én gyakorlatilag együtt voltunk karanténban. Amikor Otilia hozott nekem levest, apa felhúzta a bombázó repülőt az ajtó fölé, hogy rápottyanthassam a lányra a rakományt, amikor belép.

Nem hittem, hogy a kapcsolatunk lehet még ennél is szorosabb, de ezekben a napokban, amikor saját magamat ítéltem ágynyugalomra, még közelebb kerültünk egymáshoz. Lehet, hogy az apám egy szuper kapcsolatokkal rendelkező nemzetközi üzletember volt, akit a rejtély aurája lengett körül, de imádott apa lenni, és velem tölteni az időt. Talán mégis volt valami jó abban, hogy megszegtem a szabályokat.

Akkor nekem senki sem mondta, és én sem gondoltam, de az állapotom annyira súlyos volt, hogy a szüleim elgondolkodtak rajta, hogy nem visznek el nyaralni. Néhány nappal később azonban, amikor az orvos elbeszélgetett velem, úgy ítélte meg, hogy elég jól vagyok ahhoz, hogy utazhassak. Mire megérkeztünk a repülőtérre, már teljesen meggyógyultam. Beszálltunk a gépbe, és apa közölte, hogy mielőtt Londonba repülünk, egy időre megállunk Miamiban. Az utazással kapcsolatban mindig eltitkolt dolgokat a kolumbiai barátai elől.

Bogotához képest Florida rendkívül meleg és párás volt. Amikor kiszálltunk a gépből, megcsapott az a borzalmas hőség. De nem ez volt az egyetlen különbség. Nem voltak körülöttünk őrök, sem szolgálók, és a többi utas közé álltunk be, hogy megkapjuk a csomagunkat. Miután ezzel végeztünk, és átmentünk a vámvizsgálaton, beléptünk egy másik, hatalmas terembe, ahol két idősebb ember üdvözölt minket: Betty néni és George bácsi, ahogy szólítanom kellett őket. Boca Ratonban éltek, a napfényes Florida

keleti partjának közepén. Évekkel később jöttem rá, hogy George bácsi volt George Williams, az az amerikai akcentussal beszélő férfi, aki tíz évvel korábban fogadta apát a repülőtéren, amikor először érkezett Kolumbiába. Azóta ők ketten jó barátok lettek, a már nem éppen fiatal George és a felesége, Betty pedig afféle pótnagyszüleimmé váltak, nagyon megszerettem őket. Ez az első út azonban sok más ok miatt is emlékezetes maradt.

Három hetet töltöttünk Floridában, és ezalatt Betty néni megtanított úszni a medencéjükben. A Walt Disney World ekkor hivatalosan még nem nyitott meg a nagyközönség előtt, de a park egyes részeit már befejezték, így azok elkezdték fogadni a látogatókat. George bácsi és Betty néni elvittek minket oda néhány napra az első héten, és egy éjszakát az újonnan megnyitott Polinéz Üdülőfaluban töltöttünk.

George az akcentusa ellenére nem volt igazi amerikai, ahogy apa először gondolta, hanem egy félig már nyugdíjban lévő angol, aki nagyon sok évet töltött az apjával

Kolumbiában egy hatalmas ranchen. A család húsmarhát árult, a fő jövedelmük azonban egy bőrcserző vállalkozásból származott. Betty amerikai állampolgár volt, és miután feleségül ment George-hoz, Boca Ratonban telepedtek le, és családot alapítottak. George-nak két projektje is volt, amely lefoglalta. Egyrészt segített a fiának beindítani a Yamaha motor franchise vállalkozását, másrészt pedig tanácsadóként dolgozott Arthur Normannek, akit abban az évben lovaggá ütöttek a brit iparnak tett szolgálatai elismeréseként.

George intézett nekünk egy biztonságos házat Boca Ratonban a Harbour-szigeten, ha esetleg valaha el kellene menekülnünk Kolumbiából. Ez annyira jellemző volt az apámra, hogy minden eshetőségre felkészült. Arról is gondoskodott, hogy a brit konzulátus Bogotában ideiglenes brit útlevelet adjon ki nekem korlátlan ideig érvényes vízummal együtt, amely lehetővé tette, hogy bármikor belépjek az USA-ba. Annyiszor utazhattam az Államokba, ahányszor csak szükséges volt.

Szomorú lettem, amikor eljött az idő, hogy elhagyjuk Floridát, de ezzel még nem ért véget az első élmények nyara számomra. A tengerentúli repülőút fárasztóbb volt, mint ahogy gondoltam, ám sokkal gyorsabban telt, miután felfedeztem, hogy a repülőgépen vetített film – *A halál ötven órája* – késleltetve jelenik meg az egyes képernyőkön, ahogy egyre hátrébb megyek az utastérben, így ahogy végighaladtam az osztályokon, többször is láthattam ugyanazt a jelenetet. Amikor közeledtünk az Egyesült Királysághoz, az egyik légiutas-kísérő bevitt a kapitányhoz a pilótafülkébe. Felültem a pilóta térdére, ő pedig megengedte, hogy megfogjam a botkormányt.

Hamarosan leszálltunk a Heathrow repülőtéren, ahol az első dolog, ami

meglepett, a hideg volt. Még sohasem tapasztaltam ilyesmit. A következő benyomásom pedig, miután ismét sikeresen átverekedtük magunkat a csomagkiadáson és a vámvizsgálaton, azok a furcsa, fekete taxik voltak, amelyeknek a lehajtható ülése rossz irányba nézett. Elindultunk, és London úgy tűnt nekem, mintha végtelenül hosszú lenne. Otthon, Bogotában húsz perc alatt bárhová el lehetett jutni. A szülővárosom eltörpült London hatalmas épületei és soha véget nem érő házsorai mellett. Végül befordultunk egy barátságos utcába, ahol vörös téglás viktoriánus házak sorakoztak. Olyan érzésem volt, mintha egy Dickens-regény helyszínére csöppentünk volna. Ez volt a Swiss Cottage, a nagymamám háza pedig a fákkal szegélyezett utca közepén állt.

Amikor May kinyitotta az ajtót, rögtön arra gondoltam, hogy itt áll előttem a világ legöregebb nője. Érthető reakció volt részemről. May a kilencvenes éveiben járt, habár rögtön kiderült, hogy nagyon mozgékony, és egyedül látja el magát a földszinti lakásában. Kedves, idős hölgy volt egy egészen más korból, aki megismertetett engem a krikettel, és azokon a napokon, amikor a szüleim elmentek Monique-kal, és ő vigyázott rám, én a legújabb meccseredményekről meséltem neki, miközben ő a konyhában szorgoskodott. Más módszert is találtam arra, hogy szórakoztassam magam. Például üres kartondobozokból autót csináltam, és arra kértem Mayt, hogy szólítson „kisfiú a dobozban”-nak. Az együtt töltött napok és a helyi boltba tett hosszú sétáink során nagymamám sokat mesélt a régi időkről, amikor még otthon gázlámpával világítottak. Az elbeszéléseinek köszönhetően egy egészen más világba nyerhettem betekintést, mint amit Kolumbiában megismertem.

A kéthetes angliai tartózkodásunk vége felé elmentünk egy hosszú kirándulásra a birminghami Edgbastonba, amely híres volt a krikett sportról. Apa kocsit rendelt May házához, és nagyon izgatottak lettünk, amikor megtudtuk, hogy az új M1 autópályán fogunk menni, amelyet az előző évben hosszabbították meg. Ebben a kocsiban is volt telefon, hasonlóan a páncélozott autókhoz, amelyekkel otthon, Kolumbiában utaztam. Egész úton hallgattam, ahogy apa rádiótelefonon beszél másokkal. Amikor megkérdeztem, mit csinál, azt felelte:

– Innen Angliából is tudom irányítani a páncélozott autók útvonalát. – Tudtam, hogy nem tanácsos tovább kíváncsiskodnom. Ekkorra már meglehetősen megszokott lett, hogy apa olyan dolgokkal is foglalkozik, amelyekről nem akar beszélni. Anyám elmondta, hogy ő már évekkel azelőtt felhagyott a kérdezősködéssel, talán éppen emiatt voltak meg olyan jól együtt.

Egy kis kétszobás lakásba érkeztünk. Cseppet sem hasonlított azokhoz a tágas, levegős házakhoz, amelyekhez hozzászoktunk, ezért mindannyian kicsit csalódtunk és aggódni kezdtünk. Mi a fene folyik itt? Mi történt a magas

életszínvonalunkkal? Anyát láthatóan nem nyűgözte le az épület, apa viszont elmagyarázta, hogy ez a mi hivatalos egyesült királyságbeli címünk, ugyanis azt a látszatot kell keltenünk, hogy Angliában lakunk, amíg apa brit állampolgárságot és tartózkodási engedélyt kérvényez számomra. Azt mondta, hogy valami hiba történt az eredeti kérvényemnél, ami azt jelentette, hogy meg kellett változtatniuk a születési évemet 1965-ről 1962-re. Akkor még fogalmam sem volt, hogy miről beszél. Csak évekkel később értettem meg ezt az összetett problémát.

Néhány különös hetet töltöttünk ebben a komor városban. Monique és én emeletes ágyon aludtunk közös szobában. Egyik éjjel apa bejött a szobánkba, és halkan a párnám alá tett egy nagy, teveszínű pénztárcát. Felébredtem és meglepődtem, hogy ott áll az ágyam mellett. Megtaláltam a pénztárcát, és halkan megköszöntem. Ő megsimogatta a fejem, és azt súgta a fülembe, „Soha senkinek ne áruld el, hol tartod az összes pénzedet!” Azután elmosolyodott, és kiment a szobából.

Sok évvel később tanultam csak meg értékelni az ajándéka igazi jelentőségét – valamint a hasznos tanácsát.

9.

KÉTSZÍNŰSÉG

Ibagué, Kolumbia, 1969 szeptembere

Pat mindig szívesebben folytatott üzleti beszélgetést, miután golfozott egyet – különösen, ha nyert. Az Ibaguében lévő Campestre Klub volt az egyik kedvenc helye. Bogotától kétszáz kilométerre nyugatra a trópusi éghajlat még intenzívebb volt, de mivel Pat távol volt a várostól és a szokásos kolumbiai kapcsolataitól, nem érezte annyira a hőséget. Ő és CIA-s társa, Manuel Noriega, a JB-ként emlegetett ügynök biztos volt abban, hogy itt senki sem hallja, miről beszélgetnek.

– Hogy megy az üzlet? – kérdezte Pat, miután átöltöztek, éskiültek a teraszra az italukat szürcsölgetni.

– Virágzik – nevetett JB.

– Egészen pontosan kinek? – Pat mindig is gyanakodott, havalaki túlságosan magabiztos volt.

– Mindenkinek – nevetett újra JB.

Pat jobban kedvelte az egyenes beszédet, de elég régóta ismerte már ezt a panamait, hogy meghagyja neki ezt a kis szórakozást. Mindig is tisztában volt vele, hogy ügynök barátja a CIA-nak dolgozik, és információkat továbbít a legújabb drogszállítmányokról. Noriega kulcsfontosságú szerepet játszott abban, hogy a De La Rue páncélozott autói megszerezhessék a legjobb szerződéseket. Most, hogy kijelöltek egy törvényes készpénzszállító útvonalat Kolumbiából Közép-Amerikán keresztül, könnyű volt időnként hozzáadni néhány extra szállítmányt a csempészett pénzekből, hogy a drogbandák bizalmába férkőzzenek. Legalábbis ez volt a terv. Ugyanakkor bármilyen sikeresen dolgoztak is együtt – leginkább az ellopott pénz visszaszerzésén –, Pat még mindig gyanította, hogy JB kétszínű, manipulatív és az önös érdekeit előtérbe helyező ember. Ugyan mindketten az információtovábbítás területén dolgoztak, JB semmit nem tett, ha nem kapott érte anyagi ellenszolgáltatást. A CIA már eleve alkalmazta, de elvárta, hogy a brit hírszerzés – vagyis maga Pat – is fizessen neki, ha bármi olyan információval szolgál, ami a De La Rue, és ezzel összefüggésben az Egyesült Királyság érdekeit szolgálja Kolumbiában. Talán ez csak természetes velejárója volt a rendszernek. Elvégre JB szolgáltatást nyújtott, amiért pedig járt a viszonzás, nem igaz? Valószínűleg, Patnek azonban az nem tetszett, hogy JB mindenkitől pénzt remélt, akivel csak kapcsolatba került – és ebbe beletartoztak a drogbandák is. JB fogja bemutatni őt a kolumbiai bandák vezetőjének, és Pat sejtette, hogy ezért újabb jelentős hozzájárulásra számít a magánszámlájára. De talán a bandák is fizetnek neki? És ha igen, akkor JB alapvetően kihez lojális?

Pat tapasztalata szerint azok a legjobb szövetségesek, akiknek szintén az az érdeke, hogy egy hadművelet sikeres legyen. Tartott tőle, hogy a Noriegával való személyes kapcsolata, legyen az bármilyen szoros, nem biztos, hogy elég lesz ahhoz, hogy a férfi maximálisan lojális legyen hozzá. A kábítószerbandák hasznot húztak abból, hogy JB megmozgatott néhány szálat, mert így bejutottak Amerikába, ezért nem akarták, hogy bármi felborítsa ezt a jól működő rendszert. Pat tudta, hogy rajta kell tartania a szemét a panamain.

– Ezek szerint máris látják, hogy megtérült a befektetésük?

– kérdezte Pat JB-től a kapcsolataira célozva.

– A leghatározottabban.

– És a forrás Pablo Escobar és a bandája?

JB bólintott, majd ivott egy kortyot kedvenc skót whiskyjéből.

– Minden Medellínben történik.

– És kihasználják a nekik megmutatott lehetőségeket?

– Az már biztos. Rendkívül ambiciózusak. És eléggé könyörtelenek is.

Patnek nem volt szüksége arra, hogy erre emlékeztessék. Nem rendelkezett konkrét bizonyítékkal arra vonatkozóan, hogy a fiával történt incidens valódi emberrablási kísérlet volt-e, vagy csak valaki üzenetet akart küldeni neki, esetleg sok pénzt fizetett azért, hogy lefotózzák Phillipet, ám a megerősített védelemmel biztosra akart menni. És erről azonnal eszébe jutottak a páncélozott autókat ért támadások.

– Tudjuk irányítani őket? – kérdezte Pat.

JB megvonta a vállát, majd ivott még egy kortyot.

– Nem látom akadályát. Ha te irányítod a pénzt, akkor teirányítod…

– Igen, tudom – válaszolta Pat és kinézett a golfpályára, ahol a nap lebukott a hegyek mögött. – És van aduászunk velük szemben.

– Pontosan. Mindig van aduászunk – felelte JB.

Pat egyetértett. Fontos volt, hogy legyen a kezükben valami, amivel nyomást gyakorolhatnak rájuk, ha szükséges. Minden külföldi megbízásánál gondoskodott róla, hogy legyen valamilyen ütőkártyája, különösen akkor, ha olyanokkal üzletelt, akik úgy gondolták, nincs semmi vesztenivalójuk. Azt azonban be kellett vallania magának, hogy még sohasem volt ennyire személyes számára egy ügy.

– Szerintem ideje lenne megszervezni egy találkozót – mondta.

JB bólintott, és kiitta a poharát.

– Pablo Escobarral?

Pat egy pillanatra ismét átgondolta a következményeket. Már így is sokkal többet foglalkozott az üggyel, mint ahogy valaha gondolta. Vajon élete végéig bánni fogja, hogy kapcsolatba lépett örökbefogadott fia vér szerinti apjával? Talán, de mindig jó, ha az ember közel tartja magához a barátait, az

ellenségeit pedig még közelebb.

Bólintott.

– Igen, Pablóval.

10.

A TALÁLKOZÁS

Antioquia vidéki területe, 1969 októbere

Mintha egy támadó hadsereg robaja hallatszott volna. A hangos dübörgésre kiszaladó falusiak és földművesek arcán látható kifejezés mindent elárult. Pat és a csapata közeledtét már jóval hamarabb észlelték, minthogy megérkeztek volna.

Az elöl haladó jármű áthajtott a fák lelógó lombjai között, és nagy porfelhőt vert fel maga után, miközben eldübörgött egy sor *finca* – farm – előtt, és felvezette a hegyekbe a konvojt. Két páncélozott autó, három dzsip, egy tucat férfi és akkora tűzerő, amely még a legharciasabb milíciát is le tudja tarolni. Vagy legalábbis Pat azt remélte.

Olyan rossz földúton száguldottak, hogy a foga is összekoccant, és önkéntelenül is hasonlóságot vélt felfedezni a négy évvel azelőtti küldetésük és e között. Most is ismeretlen helyre tartottak egyértelmű céllal, és benne volt a pakliban, hogy eldurvulnak a dolgok. Mint ahogy régen, most is azt remélte, hogy a nap végén gazdagabb lesz, mint amikor elindultak. A különbség csak annyi volt a mostani és az 1965ös helikopteres támadás között, hogy most egy aláírt szerződést szeretett volna a zsebében tudni, nem pedig az ellopott zsákmányt visszaszerezni.

Ez üzleti találkozás lesz kolumbiai módra. Bizonyos kultúrákban egy sor ügyvéd és tanácsadó képviseli az erőt, amely segíti a tárgyalás menetét. A törvények nélküli, keleti Antioquiában azonban – ahová még a rendőrség is félve ment – a szabály egyszerű volt: a tűzerőre tűzerővel kellett válaszolni.

– Már nem vagyunk messze – kiáltotta JB, és felnézett a térképről. Pat felmutatta neki a hüvelykujját.

A panamai szervezte meg ezt a találkozót, de hogy milyen címen, azt senki sem tudta megmondani. Egy évvel azelőtt egy puccsnak köszönhetően a legfőbb szövetségese Omar Torrijos diktátor lett, és kinevezte Noriegát a katonai hírszerzés vezetőjének. Mivel JB egy személyben volt üzletember, diplomata, kormánytisztviselő, CIA-ügynök és katonatiszt, olyan sok lábon állt egyszerre, hogy csoda, hogy reggel el tudta dönteni, milyen ruhát vegyen fel. Panamai felemelkedésének köszönhetően nagyon sok időt töltött utazással, de attól még szeretett terepre menni Kolumbiában. Pat hitt abban, hogy JB többnyire egyenes vele, de ha valamit megtanult a külföldi üzleteléseiből az évek során, az az volt, hogy az ilyen eltökélt fickók csak addig viselkednek tisztességesen, amíg az az ő érdekeiket szolgálja. De abban a pillanatban, hogy Pat és JB céljai eltávolodnak egymástól, azonnal bajba kerül.

Volt még egy dolog, ami Patnek fejtörést okozott, mégpedig a kolumbiaiak jelenléte. Gregorio és Carlos Escobar is pártolta a dolgot, elvégre ez üzleti találkozó lesz. Csupán a De La Rue próbál terjeszkedni, ám ha valóban erről van szó, mi szükség annyi fegyverre? Mit mondott a közvetítő Pablo Escobarnak? Pat nem tudta biztosan. És ez aggasztotta. Neki azt mondták, hogy a fián keresztüli kapcsolata Pablo Escobarral előnyt jelent, ha a bandákkal próbál összeköttetésbe kerülni. Ha szert tehetne egy ilyen értékes kontaktra, és ezáltal kapcsolatba kerülhetne az egyik legkifinomultabb csempészhálózathoz a környéken, az igazán nagyszerű lenne. Ezt a lehetőséget ki kellett használnia, ezt ő is belátta. Azt kérdezte tőlük, hogy egészen pontosan mit mondtak Escobarnak a fiúról. Kolumbiai barátai azt felelték: „Nem sokat". Ebből feltételezte, hogy ez azt jelenti „mindent."

A bogotái bevásárlóközpontnál történt incidens óta Pablo Escobar biztosan tudta már a nevét, a címét, és azt, hogy hol dolgozik. Vajon azt is tudta, hogy Robertót most már Phillipnek hívják? Valószínűleg. Ismerte a napirendjét is? Lehetséges, de hogy megelőzze a bajt, Pat szigorúan meghagyta a biztonságiaknak, hogy mindennap változtassák meg a közlekedési útvonalat. De mi mást tudott még Pablo Escobar? Ez nyugtalanította leginkább. Szeretett úgy leülni tárgyalni, hogy tudta, az ő kezében van az irányítás, vagy legalábbis van egy-két trükk a tarsolyában. Ezúttal viszont azt érezte, hogy teljesen védtelen.

Döcögve befordultak egy újabb kanyarban, és amikor megpillantottak az út szélén egy motorost, aki felpattant a járgányára, és villámgyorsan eliramodott, már tudták, hogy közel járnak. Pat jelet adott az embereknek, akik erre kibiztosították a fegyvereiket.

A *finca* az út végén állt, ahol a kitaposott ösvény egy kis udvarrá alakult a kétszintes ranch ház előtt. A korábban látott motor elhagyatva állt odakint. Pat embereket vett észre mind a három emeleti ablakban, valamint az épület mellett is, és sejtette, hogy azonnal körbeveszik a konvojt, mihelyt behajtanak az udvarra. El kellett ismernie, okos húzás volt ez a bandától; ideális helyszínt választottak. Egy út vezetett be, egy út vezetett ki, és minden oldalról megfigyelhető volt. Nem bíztak semmit a véletlenre. Az utolsó összecsapás – a helikopteres támadás – óta nyilvánvalóan minden meglepetést el akartak kerülni.

A járművek lefékeztek, azután Pat utasítására orral a kijárat felé fordultak. Ebben a pillanatban öt ember lépett ki a ház bejáratán, mindegyiknek a kezében pisztoly vagy puska volt. A fegyveres őrök kiugrottak a kocsiból, a sokkal kifinomultabb revolvereik és gépfegyvereik lövésre készen álltak.

Pat összenézett JB-vel.

– Tényleg szükséges ez? – A panamai megvonta a vállát.

– Hadd szórakozzanak!

Kiszálltak a dzsipből, és elindultak előre. Pat olyan öltözetben volt, mint az emberei: fehér ing, fekete, betűrt nyakkendő és öltönynadrág. Kicsit oda nem illőnek érezte magát ilyen elegánsan a bűnözők között, de hangsúlyoznia kellett, hogy ez nem támadás. Ha katonai bakancsot és golyóálló mellényt viselt volna, az talán azt sugallja, hogy harcra készül. Egyetlen fegyvere egy toll volt.

A bejárati ajtó nyitva állt, és amikor Pat szemügyre vette a környezetet, észrevett egy embert odabent az épületben. A páncélozott autók felől hallatszó, furcsa, nyikorgó hangot leszámítva csend volt. Még a madarak is abbahagyták a csiripelést, mintha ők is azt figyelnék, mi történik ezen a találkozón. Patnek nem volt kedve a „ki pislog először”-típusú patthelyzethez, ezért utasította az embereit, hogy eresszék le a fegyverüket. Ők megtették, de nem biztosították ki. Ezzel szemben a másik oldal fegyverei továbbra is a fejükre szegeződtek.

– Amatőrök – dörmögte JB angolul. Pat elmosolyodott.

– *Amigos* – mondta ezúttal az összegyűlt fegyvereseknek címezve. – *Relájese*. – A férfiak nem adták jelét, hogy lazítani akarnának. Pat felnézett az emeleti ablakokban és az autók mögött rejtőző *sicarió*kra (bérgyilkosokra). Intett az embereinek, hogy vonuljanak vissza, ő pedig széttárt karral előrelépett, remélve, hogy a nemzetközileg elfogadott jelét mutatja annak, hogy „oké, ti győztetek.”

Egy nagydarab, kopasz férfi – a ház előtt álló öt közül az egyik – továbbra is Patre szegezte a fegyverét az egyik kezével, a másikat pedig várakozón előrenyújtotta.

– *Tu regalo?* – Előre közölték velük, hogy hozzanak pénzt. Egy kis segítséget jelent, amivel megolajozhatják a tárgyalás kerekeit. Pat intett az egyik emberének a páncélozott autónál, hogy lépjen előre. A férfi nagy, fekete táskát tartott a kezében. Pat elvette tőle, és a kopasz felé indult. Körülötte több kattanás is jelezte, hogy kibiztosították a fegyvereket. Végig tisztában volt vele, hogy ezek a lövöldözésmániás fajankók esetleg elronthatják a bulit, mégis ment tovább. Letette a táskát a férfi lába elé, és hátralépett. A kövér fickó lehajolt, és igyekezett Paten tartani a fegyverét, miközben megpróbálta kicipzározni a táskát. Rövidesen rájött, hogy ez a kettő egyszerre nem fog menni, ezért beledugta a fegyvert feszülő derékszíjába, amennyire tudta, aztán ismét a táska után nyúlt. Elhúzta a cipzárját, majd megmutatta a tetején lévő bankjegykötegeket a többi fegyveres társának. A táska mélyén még több volt. Erre azok elégedetten bólogattak.

– *Bueno?* – kérdezte JB. A férfi bólintott, majd odadobta a táskát az egyik társának, aki gyorsan beszaladt vele a házba. – Most már üzletelhetünk, ugye?

– kérdezte JB spanyolul az ott lévőktől.

A nagydarab fickó előrelépett, hogy hivatalosan is üdvözölje, majd a mellkasára mutatott.

– Velem. – Pat és JB ismét egymásra néztek. Pat ezután elmosolyodott.

– Nem. Don Pablóval.

A fickó mosolygott, és megint magára mutatott.

– *Sí.* Velem.

JB megrázta a fejét.

– Nem hinném. Az egyezség úgy szólt, hogy don Pablóvaltárgyalunk.

– Az alkut velem kötik.

– És maga kicsoda?

– A nagyfőnök! – Megütögette a pocakját, amit az inge nehezen tudott elrejteni. A körülötte lévő férfiak felnevettek.

Pat mosolya nem változott.

– Vicces… de most komolyan. Don Pablo. Azért jöttünk, hogy vele találkozzunk.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem ő irányítja ezt az akciót.

– Még nem – válaszolta Pat. – De hamarosan ő fogja. – Látta, hogy néhány *sicario* egymásra néz.

JB odalépett a nagydarab férfi elé.

– Elég az ostobaságból. Ki tud elvezetni minket don Pablóhoz?

– Én. – A hang az ajtóban álló alaktól jött.

– És maga kicsoda? – kérdezte JB, majd elsétált a nagydarabférfi előtt. Néhány fegyveres nem tudta, hogy kit tartson szemmel, őt vagy a magas, nyugati férfit.

– Gustavo.

Pat látta, hogy ez az ember fiatalabb, mint a többiek, magas, szinte sovány, de vastag bajusza van.

– Odabent van? – kérdezte JB.

Gustavo bólintott. JB intett Patnek, aki már elindult felé, Martinezzel szorosan a nyomában.

– Jó barátja? – kérdezte Pat, és kezet fogott a fiatalemberrel,amikor beléptek az épületbe.

– Családtag.

Egy nagy helyiségben találták magukat, amelynek közepén faasztal állt. Az asztalnál két férfi ült. Kicsit távolabb tőlük újabb néhány őr állt olyan merev arccal, mintha szobrok lennének. Ahhoz képest, hogy bűnözők voltak, lenyűgöző gárdát szedtek össze. Pat gyorsan körülnézett a szobában. A bútorzat egyszerű volt. Úgy vélte, ebben a házban nem laknak, és az

elhelyezkedéséből ítélve valószínűleg szinte soha nem is használják, főhadiszállásnak semmiképpen. A zakója bélésében itt volt Chalky apró lehallgatókészüléke, de nem látta értelmét elhelyezni itt. Úgy vélte, ez a társaság még azelőtt eltűnik innen, mielőtt elül a por az ő autóik után.

A két férfi közül az idősebb állt fel, de nem nyújtotta kézfogásra a kezét. Még mindig védik, gondolta Pat. A másik férfit vette szemügyre. Ő fiatalabbnak tűnt, mint bárki más ezen a helyen, beleértve Gustavót is. Serkenő bajuszát igyekezett megnöveszteni, hogy idősebbnek tűnjön a koránál. Kócos haja arról árulkodott, hogy a fésűvel már jó ideje összerúgta a port, de volt valami ismerős az arcában.

Különösen a szemében, amely éber és csillogó volt.

Hát persze, gondolta… végre.

– Pablo Escobar Gaviria… örülök, hogy megismerhetem. Az én nevem Patrick Witcomb, a De La Rue-tól, Angliából.

A fiatal férfi egy pillanatra a társára nézett, azután felállt, kidüllesztette a mellét, és elfogadta Pat felé nyújtott kezét.

– Az enyém pedig Pablo Escobar… Medellínből, Kolumbiából.

Mosolygott, miközben kezet fogtak. Pat melegnek és nyirkosnak találta a tenyerét, a kézfogása azonban erős volt. Ezután JB-re mutatott.

– Ő a társam, JB. Ön pedig? – kérdezte az idősebb férfiranézve.

– Silvio García Rojas. Van egy közös barátunk.

Újabb kézfogások történtek. Pat tudta, hogy kiről beszél. Carlos „bácsi” sokat dolgozott azon, hogy eljussanak idáig.

– Kérem, foglaljanak helyet! – mondta Silvio. Leültek, és Gustavo is csatlakozott hozzájuk.

– Nagyon sokat hallottam már önről, don Pablo – kezdtePat. – A híre megelőzi önt.

– Én pedig önről – válaszolta a fiatal Escobar. – De talánmás okok miatt.

– Valóban. Tudja, hogy mivel foglalkozunk – folytatta. – Meglehetősen élénken érdeklődik a páncélozott autóink… és a szállítmányunk iránt. – Halvány mosoly tűnt fel Escobar arcán, de gyorsan semmivé lett. Elfogadott egy kézzel sodort cigarettát Gustavótól, aki tüzet is adott neki. Mélyen beszívta a levegőt, a kifújt füst csípős aromával töltötte meg a levegőt az asztal körül. – Ön nyilván tudja, miért vagyunk itt. Beindítottuk az üzletünket Bogotában, de bizonyára megértik, hogy mindig keressük a terjeszkedés lehetőségét. Most kezdjük el kiépíteni a vállalkozásunkat Medellínben is.

– Igaza van. Tudjuk – jelentette ki Silvio.

– Akkor azt is tudják – folytatta Pat a legkisebb megingásnélkül –, hogy nagyon szeretnénk leállítani a kocsijainkat ért támadásokat… és felajánlani önöknek a szakértelmünket.

– Mit tudhatnánk mi ezekről a támadásokról? – kérdezteGustavo.

– Talán semmit – felelte Pat. – De hallottuk, hogy maguk is avédelmi szektorban dolgoznak, kicsit úgy, mint mi. Talán olyan helyzetbe kerülhetnek, hogy befolyásolhatják ezeket az ügyeket.

Pablo hagyta, hogy a rokona beszéljen, de nyilvánvalóan erősen koncentrált a párbeszédre.

– És miért akarnánk önöknek adni a pénzünket? – tudakolta Gustavo.

– A közös barátunk egész biztosan elmagyarázta, hogy eztalán most még nem tűnik nagyon fontosnak önöknek, de hamarosan az lesz. Biztonságos körülmények között szállíthatják a pénzüket, és ez még nem minden. Segítséget kapnak nemcsak itt helyben, hanem nemzetközi téren is, és ha mondhatom ezt, politikai vonatkozásban is. Segíthetünk megoldani a logisztikai és költségvetési problémákat. – Pablo Escobar arcán halvány mosoly játszott, Gustavo és Silvio azonban bólintottak. – Nemcsak a pénzüket védjük meg, hanem magukat is – folytatta Pat. – Mindenhol van befolyásunk.

Pablo ezt már láthatóan megértette.

– Mi általában „ezzel" befolyásoljuk a dolgokat – közölte nevetve, majd előhúzott egy pisztolyt a háta mögül. Gustavo vigyorgott, az asztal fölé hajolt, és összeütötték a tenyerüket.

Ezek csak gyerekek, gondolta Pat. Még sokat kell tanulniuk.

– Igen – mondta. – Tudjuk, milyen hatékony lehet ez a stratégia is, de időnként a finomabb módszerek a célravezetőbbek. Néha csak erre van szükség.

Benyúlt a zakója zsebébe, mire azonnal megnőtt a feszültség a szobában. Az ülő és álló bandatagok a fegyvereik után nyúltak. Pat előhúzott egy töltőtollat a zsebéből, és letette az asztalra. Rövid ideig csend volt, mintha a férfiak azt várták volna, hogy felrobban-e vagy sem. Azután Gustavo felnevetett. Pablo néhány másodperc múlva csatlakozott hozzá.

– Szerződések, egyezségek, megállapodások – magyaráztaPat. – Ezek forgatják a kerekeket, és legyőzik az akadályokat. Ezenkívül sok bűnt is el tudnak fedni.

Folytatódott a megbeszélés. Gustavónak nagyon sok kérdése volt a logisztikával kapcsolatban. Egészen pontosan hogy fog ez működni? Hány páncélozott autó lesz Medellínben? Milyen hamar tudnak a rendelkezésükre állni? Hogyan számíthatnak a jogi, diplomáciai vagy politikai segítségre a közös barátaiktól? Miközben Pat egyesével megválaszolt minden kérdést, lenyűgözte, mennyire átlátja ez a fiatalember a gyakorlati problémákat. Még sokra fogja vinni. A sors mégis úgy döntött, hogy a családjából valaki más lesz a királya ennek a kis akciónak.

Pablo Escobar visszafogott volt. Talán még nem győzték meg eléggé ennek

az egyezségnek az előnyeiről. Pat azonban biztos volt benne, hogy a férfi mindent alaposan megfigyel, és azt vizsgálja, hogy ő és JB hogyan viselkednek.

A hosszú megbeszélés után – amelynek során Pat úgy gondolta, hogy végre előrébb jutottak – ő és JB kivitték a kolumbiai tárgyalópartnereiket az udvarra, hogy megnézzék a páncélozott autókat. Martinez mindvégig szorosan a nyomukban volt. Escobar benézett az egyik járműbe, és láthatóan lenyűgözte, amit látott. Pathez fordult.

– Tegyük fel, hogy belemegyünk! Miért kellene elhinnünk,hogy ezekben a járművekben meg tudják védeni azt, ami a miénk? Könnyű célpontok… úgy hallottam.

Pat érezte, hogy felforr a vére.

– Ha megkérdezné azokat, akik legutóbb kiraboltak minket,nem osztanák ezt a véleményt. – Mihelyt kimondta a szavakat, azonnal megbánta. A rajtaütés témája, amelynek során Escobar fiatal szeretője meghalt, előbb-utóbb szóba kellett, hogy kerüljön, de remélte, hogy sokkal okosabban fogja kezelni az ügyet, amikor majd eljön az a pillanat.

Escobar összehúzta a szemét.

– Megtenném, de mindenkit megölt.

– Nem mindenkit – válaszolta Pat, és igyekezett ura maradni az érzéseinek.

– Igen, hallottam. – Escobar már nagyon közel állt hozzá,így megérezte a leheletén a cigarettafüstöt. – Hogy van a fiam?

Pat a szeme sarkából látta, hogy JB egyre közelebb jön hozzájuk, a tekintete azonban egy pillanatra sem szakadt el Escobarétól.

– Jól. Ami azt illeti, nagyon jól van. A kisfiú…– Az enyém.

– És csak miattam van még életben. – Pat lehalkította a hangját, mert tudta, hogy minden *sicario* hallja, amit mondanak. A legkevésbé sem akarta, hogy elmérgesedjen a vita. Gustavo és Silvio védték Escobart. Egyetlen rossz szó, és elszabadul a pokol. – Csak miattunk tud a létezéséről. A gyerek most már velünk él… de egy nap mindent meg fog tudni a múltjáról.

Escobar homlokára verejték ült ki. A fény kihunyt a szemében. Az arckifejezése teljesen megváltozott.

– A múltjáról? A jövőjét velem kell töltenie.

A hangulat komorrá vált, és hallatszott, ahogy kibiztosítják a fegyvereket. Pat bármennyire is szerette volna helyre tenni ezt a kis mitugrászt, tudta, hogy nagyon meg kell válogatnia a szavait, hogy a helyzet ne forduljon káoszba.

– Don Pablo, tisztelem az odaadását a fia iránt – mondta, éskissé meghajtotta a fejét, a hangja pedig ellágyult. – Csodálatra méltó. Sohasem állt szándékomban megtagadni a fiútól az örökségét. Joga van tudni az apjáról.

Escobar arca továbbra is kifejezéstelen maradt, ezért Pat nem tudta, elég-e ennyi, hogy megbékítse.

– Mi lenne, ha találkoznál a gyerekkel? – vetette fel

Gustavo, és a rokona vállára tette a kezét. – Mit szólsz hozzá, Pablo? A saját szemeddel is láthatnád, hogy jól van-e, köszönhetsz neki… mi pedig majd onnan folytatjuk.

Pat JB-re nézett, aki megvonta a vállát, mintha azt mondaná, „Ebben te döntesz". Azután Gustavo felé fordulva bólintott.

– El lehet intézni. Természetesen.

Escobar is bólintott.

– Igen. Találkozni akarok a fiammal.

Gustavo megveregette a hátát.

– Ez az, kuzin! Fejlődünk. – A feszültség lassan megszűnt.

Ott állva megvitatták a leendő találkozók körülményeit, és kapcsolati pontokat jelöltek ki. Amikor a látogatók távozni készültek, Escobar kezet fogott Pattel, megköszönte neki, hogy elutazott ide, és hajlandó eleget tenni a különböző kéréseiknek.

– Árulja el, señor! – mondta a fiatal kolumbiai Pat szemébenézve. – Amikor odarepültek a helikopterekkel, és mindenkit megöltek, köztük ártatlan embereket is, az tényleg szükséges volt?

– Vissza kellett szereznünk azt, ami a miénk – felelte Pathiggadtan. – És most is ugyanezt tennénk.

– Nos, akkor – válaszolta Escobar halkan – ne lepődjön meg, ha én is ugyanezt csinálom majd.

TE EGY ESCOBAR VAGY.

11.

TE EGY ESCOBAR VAGY

Medellín, szilveszter este, 1969

Mihelyt megláttam őket, azonnal éreztem, hogy mások. Nem úgy néztek ki, mint mi. Nem úgy öltöztek, mint mi. És nem is úgy viselkedtek, mint mi. Rögtön láttam rajtuk, hogy ezek az emberek milyen faragatlanok.

Az elegáns környezet miatt pedig még inkább feltűnő volt a különbség köztük és köztünk. A város egyik legelegánsabb szállodájában voltunk. Hatalmas kristálycsillárok lógtak a több tucat kerek asztal fölött, amelyeknél tíz-tíz ember foglalt helyet. A bálterem egyik végén a fal teljes szélességében színpad állt, amely azt sejtette, hogy az est folyamán valamikor műsor is lesz. Egyelőre azonban mindenki szabadon járt-kelt a teremben. Nagyon sok gyerek szaladgált odabent, akik közül sokat ismertem. Apa barátainak a gyerekei voltak, akik ellátogattak hozzánk, vagy a klubokban találkoztam velük, esetleg a követségi partikon, ahová a szüleink magukkal vittek minket is. Nekem aznap este nem volt szabad szaladgálnom. Rám parancsoltak, hogy egyelőre üljek szépen a helyemen, Barandiga és Martinez pedig a közelemben maradtak. Úgy éreztem, igazságtalanul bánnak velem, és kimaradok a jóból. Ennek ellenére megtettem, amit kértek. Azt azonban rögtön láttam, hogy ez nem egy szokványos összejövetel, mert a testőrök keze mindig a tartójukban lévő pisztolyon nyugodott.

Először is Medellínben voltunk, Kolumbia második legnagyobb városában, amely számomra nem volt olyan tiszteletet parancsoló, mint Bogotá, sem olyan elbűvölő, mint Cali. Attól a pillanattól kezdve, hogy kiszálltunk a repülőből, a hangulat komorrá változott, pedig azért jöttünk ide, hogy az újév beköszöntét ünnepeljük. Az eseménynek határozottan és érezhetően komoly felhangja volt.

A mi asztalunk a színpad közelében állt az egyik oldalon. A szüleim és a barátaik az alkalomhoz illő öltözetet viseltek, mégis a másik asztalnál ülő egyik férfi keltette fel igazán a figyelmemet. Nem ő volt a legmagasabb – és határozottan nem a legidősebb – mégis volt benne valami.

Rögtön láttam, hogy apa üzleti üzemmódban van. Lehet, hogy ez egy családi esemény volt, de azt biztosan tudtam, hogy nem nyugodt. Még akkor is a helyiséget kémlelte, amikor valakivel beszélgetett. Idegesen nézett körül, mintha azt várná, mikor történik valami váratlan. Ami azt illeti, mindenki egy kicsit feszültnek tűnt, mintha nem is akarnának itt lenni, amit eléggé furcsálltam, mert egy felszínes megfigyelő számára ez hatalmas bulinak tűnhetett.

Követtem apa tekintetét. Ő is a szomszédos asztalt figyelte, méghozzá

pontosan azt a férfit, akit én is kiszúrtam magamnak. Mi volt ebben az emberben? Nem hasonlított Carlos bácsikáimra – egyikre sem, sem a bankárra, sem az ügyvédre – de még Gregorióra sem. Nem tűnt különösebben elegánsnak. Az inge lezser volt, hétköznapi, és ki volt gombolva a nyakán. Valahányszor felállt, láttam, hogy kis pocakja van; a nadrágja, amelyet derékszíj tartott, bő volt és gyűrött, nagyon ráfért volna egy vasalás. Nem is hasonlított az apám makulátlan, élre vasalt nadrágjára. A férfi haja borzas volt, és a bálterem fényében látszott, hogy zsíros is. Az emberek mégis egymás után mentek oda hozzá, és áthajoltak az asztalon, hogy váltsanak vele néhány szót. Én akaratlanul is őt bámultam. Aztán a tekintete rám tévedt. Megszoktam, hogy az emberek érdeklődve néznek engem. De ez más volt. Még soha senki nem nézett rám ilyen áthatóan, ilyen mélyen.
Muszáj volt másfelé fordulni, mert hirtelen zavarba jöttem. Az egyik férfi, aki korábban vele beszélgetett, felállt, és odajött az asztalunkhoz. Apa is felállt, és határozott kézfogással üdvözölte őt. A férfi ezután lenézett rám. A másik asztalnál ülő fiatal férfi is engem figyelt.

– Phillip – szólalt meg az apám. – Idejönnél egy kicsit, kérlek? – Én felálltam, örültem, hogy közelebb lehetek apához.

– Ő itt don Silvio. Egy üzlettársam – mondta spanyolul. Aférfi félig elmosolyodott, majd üdvözlésképpen bólintott. – Szeretné, ha megismerkednél valakivel. Egy barátjával. – Valahogy azonnal tudtam, ki a barátja. Furcsa érzés fogott el, ezért megerősítésért felnéztem apára.

– Minden rendben van – mondta, majd mosolygott, és a vállamra tette a kezét. Ettől jobban éreztem magam.

– Erre! – szólalt meg don Silvio, majd megfogta a kezem, ésodavezetett ahhoz az asztalhoz, amit korábban néztem. Miközben átmentünk a termen, az emberek kettéváltak előttünk, hogy helyet adjanak nekünk. Valaki ült a mellett a férfi mellett, akit korábban annyira bámultam, most azonban gyorsan felugrott, és átadta nekem a helyét. A fiatal férfi hátratolta a székét, hogy nagyobb hely legyen. Silvio mondott valamit, azután hátralépett. Én apára pillantottam, aki néhány méterről minket figyelt. Mosolygott és bólintott. Közvetlenül mellette Barandiga állt. Közelebb araszoltam a férfihoz, és megéreztem rajta a cigarettafüstöt, valamint erős, pézsmaillatú kölnijét. Valami miatt nem akaródzott leülnöm.

A férfi hátradőlt a széken, és alaposan végigmért. Vékony bajusza volt, és amikor mosolygott, kilátszott sárgás foga.

– Don Roberto. – A hangja mély volt, rekedtes és kissé hivatalos. Bizonyára értetlen arcot vághattam, mert Silvio hozzáhajolt, és súgott valamit a fülébe.

– Ó, don Felipe! – javította ki magát a férfi. – *Siéntese, por favor.* –

Szófogadóan leültem, de csak a szék legszélére. A férfi közelebb hajolt hozzám, és olyan halkan súgott valamit, hogy alig értettem a körülöttünk lévő zaj miatt. Nem csak őt figyeltem, hanem a mellette ülőket is. Ők élénkebbnek tűntek, ide-oda járkáltak, valamint feltűnően sok alkoholt ittak. Egyszer csak megcsillant valami fém az egyik férfi derekánál, és sejtettem, hogy valószínűleg a többieknél is van fegyver. Amikor a *„padre”* – „apa” – szó megütötte a fülemet, ismét odafigyeltem arra, mit mond a férfi, és felnézve apát kerestem a tekintetemmel. A férfi felnevetett, és ő is arra pillantott. Megkérdezte, mit szeretek csinálni, és szeretem-e a focit.

Nagyon halkan beszélt, gondoltam, talán azért, hogy a mellette lévők ne hallják a beszélgetésünket. Vállat vontam. Furcsán éreztem magam. A többi ember láttán ideges lettem, de úgy éreztem, ez az ember azt akarja, hogy kedveljem őt. Nem éreztem fenyegetést felőle. Így ültünk még néhány percig, és egész idő alatt nem szóltam egy szót sem, csak mosolyogtam, amikor úgy gondoltam, hogy megértettem valamit, amit mondott. Tudtam, hogy az ilyen helyzetekben, amikor apa üzletfelei társaságában vagyok, a lehető legjobban kell viselkednem. Néhány perc múlva apa Silvióra nézett, aki erre válaszképpen a fiatal férfihoz hajolt, és súgott valamit a fülébe. Erre a férfi ismét hátradőlt a székén.

– *Adiós, mi hijo* – mondta nekem. – „Viszlát, fiam”. Ezúttal hangosabban beszélt, ezért megértettem. – Még találkozunk. És soha ne feledd el, kisember: te egy Escobar vagy.

Apa odalépett hozzám, és intett, hogy menjünk vissza az asztalunkhoz. Szót fogadtam neki.

– El kell ismernem – mondta a férfi apának spanyolul –, ahelyszín és az alkalom kiválasztása zseniális volt. Nyílt terep, sok ember előtt, akik ünnepelni jöttek. Tökéletes álca.

Apa elmosolyodott, majd határozottan átölelte a vállamat.

– Azért választottam ezt, hogy mindenki itt lehessen. Nemakartuk, hogy bárki is úgy érezze, kimarad a dologból.

– El kell ismernem, gringo, betartotta a szavát – állapítottameg a férfi.

Apa még közelebb húzott magához.

– Ezért én is be fogom tartani, amit ígértem – tette hozzá amásik, és nevetett.

Láttam, hogy apám halványan rámosolyog, azután visszavezetett az asztalunkhoz.

– Ki volt ez a férfi? – kérdeztem.

– Csak egy ember, akivel üzletelni fogok. – Elmosolyodott,és azt mondta, üljek le megint. Az esemény további része eléggé összemosódott számomra. Szólt a zene, rengetegen táncoltak, éjfélkor pedig hangos ujjongás és

durrogtatás hallatszott be kintről. Az ünneplés nem érdekelt annyira, mint a tűzijáték, amit már láttam otthon korábban. Amikor eljött a távozás ideje, annyira fáradt voltam, hogy alig tudtam ébren maradni. Még utoljára megpillantottam a férfit, aki annyira érdeklődött irántam. Állt, és engem nézett. Volt valami hátborzongatóan ismerős benne, ugyanakkor valami furcsán idegen is.

12.

A NAGY JÁTSZMA

Pat nagyon sok időt töltött azzal, hogy mérlegelje, milyen kockázattal jár, ha bemutatja Phillipet a vér szerinti apjának. Nem nevezte volna úgy, hogy meggondolta magát. Sokkal inkább folyamatos és állandó kockázatelemzés volt, az a fajta, amit a hét minden napján végzett. Gondolatban lejátszott különféle forgatókönyveket, és értékelte a végeredményt. A nyereségnek túl kellett szárnyalnia a kockázatot. Afelől pedig kétsége sem volt, milyen hatalmas lenne a nyereség.

Pablo Escobart az ő oldalán tudni – és vele együtt bekerülni a csempészüzletbe Medellínben – ezzel igazán beindulhatna a Durazno hadművelet. Nem kellene többé azon igyekezniük, hogy behozzák a hátrányukat. A De La Rue ott lenne a frontvonalban a kokaincsempészek mellett. Képesek lennének nyomon követni a pénz útját. Régóta áhított információkat tudnának juttatni az Egyesült Államokba. Meg tudnák valósítani a célokat, amelyeket Sir Arthur tűzött ki évekkel korábban. Ezzel együtt pedig csökkenthetnék a páncélozott autók megtámadásának kockázatát is. Befolyásuk lenne egy olyan területre, amelynek korábban a közelébe sem tudtak férkőzni. Pat mindkét fél számára kölcsönösen előnyös helyzetbe tudná hozni a De La Rue-t.

A hátrány viszont legalább ennyire egyértelmű volt. Pat komoly, halálos veszélybe sodorhatja ezzel az egyetlen fiát. Nem számított, hányszor mérlegelte a lehetőségeket, egyetlen tényező mindig eldöntötte a kérdést. És ez majdnem elég volt ahhoz, hogy lefújja az egész egyezséget. Amióta megpillantotta azt a kisbabát a rajtaütésen abban a házban, hatalmas késztetést érzett arra, hogy megvédje. Korábban, amikor még fiatalon a rendőrségnél dolgozott, arról álmodozott, hogy egy nap majd apa lesz. Utólag visszatekintve azokra az időkre, nevetett magán, hogy milyen naiv volt. Azt gondolta, hogy ő és Joan majd könnyedén családot alapítanak. Soha nem hitte volna, hogy milyen irányt vesz a sorsuk, miután kilép a rendőrségtől. Bármennyit is utazott a világban, bármilyen munkát is végzett, amit az átlagember fel sem tudna fogni, bizonyos dolgok mindig állandóak maradtak számára: az érzés, hogy szeretné, ha az élet jelentéssel bírna számára, és hogy legyen családja, akivel mindezt megoszthatja. Amikor Joan nem tudott teherbe esni, Pat attól tartott, félre kell tennie az álmait. Ezután a sors adott neki egy fiút. Így tekintett erre a csöppségre szinte az első pillanattól kezdve, hogy meglátta. Patnek legalább olyan nagy szüksége volt a gyerekre, mint a tehetetlen csecsemőnek egy apára. Az elmúlt néhány évben rajongva szerette őt, mindenhová magával vitte, ahová csak tudta, próbálta megtölteni az életét csodás élményekkel, sőt, még azt is megengedte, hogy belepillantson a

világába, amit persze a fiú nem érthetett… legalábbis nagyon sokáig.

Most pedig kockára teszi mindezt? Vagy csak megtesz minden tőle telhetőt? Nem fogja félvállról venni a dolgot. Senki sem tudta megjósolni, hogyan alakulnak majd az események. Azt viszont mindenképpen megfogadta, hogy mindent elkövet, hogy a lehető legminimálisabb legyen a kockázat. Már most is próbált mindenre odafigyelni – fegyveres testőrök, útlevél és vízum, biztonságos ház. Ha megtörténne a legrosszabb, elvinné Phillipet az országból, ha csak így tudná garantálni a biztonságát.

Volt azonban még egy gondolat, amitől nem tudott szabadulni. Nem tagadhatja meg a fiútól a múltját. Phillipnek egy nap meg kell tudnia az igazat. Neki pedig el kell mondania majd, hogyan került kapcsolatba az igazi apjával, és milyen szerepet játszott az egyik legjelentősebb hírszerzési hadműveletben, amelyet valaha idegen földön valósítottak meg.

Először azonban meg kell próbálnia meggyőzni Pablo Escobart, ezt a fiatal bűnözőt, akinek máris félelmetes volt a híre, hogy ő csak segíteni akar neki. Sokféle csalóval és nehézfiúval dolgozott már együtt, de egyetlen ügyben sem volt még ennyire személyesen érintve.

13.

KIÉLEZETT HELYZET

Bogotá, 1970 júliusa

Még mindig kisfiú voltam, ezért nekem nagyon izgalmas és felvillanyozó volt, ugyanakkor egy kicsit félelmetes is. Puskaropogás és robbanások hangja hallatszott az egész városban. A mi házunk is le volt zárva, mint Bogotá többi része. Megparancsolták nekünk, hogy maradjunk a lakásban, engem azonban annyira rabul ejtett az, ami odakint folyt, hogy kimásztam az erkélyre, és onnan néztem az eseményeket. Alig hittem a szememnek. Egy tank dübörgött végig az utcán, mellette fegyveres férfiak vonultak. Mi történik itt? Visszabújtam a korlát mögé, féltem attól, mi történne, ha az egyik katona esetleg észrevenné, hogy őket nézem.

Odabent apa vagy fel-alá járkált a szobában, vagy telefonált. A biztonsági őrök éjjel-nappal őriztek minket, miközben a városban kijárási tilalom volt. Általában csak egyetlen fegyveres őr volt a házunkban, most viszont egy egész csapat vett körül minket, és gépfegyverrel, valamint a szokásos kilenc milliméteres revolverrel voltak felfegyverkezve. Még a bejárati folyosón is ült egy fickó. Szegény olyan nyomorultul gubbasztott azon a szűk helyen, hogy vittem neki enni- és innivalót, cserébe pedig információmorzsákat csentem tőle arról, hogy mi történik kint az utcákon.

1970 áprilisának eseményei óta kiéleződött a helyzet az országban. Ekkor volt ugyanis az elnökválasztás, amely sok szempontból nagy jelentőségű volt. Most történt először, hogy az elnököt és a parlament két házát, a szenátust és a képviselőházat ugyanazon a napon választották meg. Az elnökségért Misael Pastrana, Gregorio jó barátja indult a konzervatív párt jelöltjeként, az ellenfele Kolumbia korábbi katonai diktátora, Gustavo Rojas Pinilla volt. Akkoriban a liberális és a konzervatív párt szövetségre lépett egymással, és megalakították a Nemzeti Frontot, hogy megakadályozzák Rojas újabb diktatúráját. Az egyezség azt jelentette, hogy a pártok váltakozva kerültek hatalomra, és 1970-ben a konzervatívok következtek.

Rojas megalapította a Nemzeti Népszövetséget (ANAPO) lányával, Maria Eugenia Rojas Correával, és populista kampányt indítottak, amely különösen sikeres volt a vidéki közösségekben. Úgy tűnt, a szavazás során Rojas vezet, ám a kommunikációs rendszer egyszer csak az egész országban elromlott. Mire helyreállították, már megszámolták a szavazatokat. A leköszönő elnök, Carlos Lleras Restrepo Pastranát nevezte meg az új elnökként. A konzervatív jelölt azonban kevesebb mint egy százalékkal bizonyult csak jobbnak az ellenfelénél, ezért Rojas és a támogatói választási csalással vádolták. Restrepo a fellángoló viták ellenére is kitartott a véleménye mellett, és ragaszkodott

hozzá, hogy Pastrana lesz a megválasztott elnök. Az ANAPO párt megtámadta a végeredményt, így az ügy a választási bíróság elé került. Július 15-én Pastrana javára döntött a bíróság, amelynek hatására széles körű tiltakozások kezdődtek, mivel Rojas nyilvános tüntetésre szólította fel az embereket. A hadsereget is mozgósítani kellett, hogy leverjék a lázongást. Bogotá minden részén és az ország más pontjain is heves összecsapások zajlottak a tüntetők és a kormánypárti erők között.

Furcsa volt belegondolni abba, hogy az a férfi, akivel egy évvel azelőtt találkoztam, az ország elnöke lett, és azért küzd, hogy helyreállítsa a rendet egy labilis országban. A katonai lezárás megbénította a nemzetet, a De La Rue felfüggesztette a pénzszállítást, a biztonsági őröket pedig, akik rendes körülmények között a kocsikban utaztak volna, őrző-védő szolgálatra osztották be. A felzúdulás ellenére, amiről apa nagyon remélte, hogy csak átmeneti lesz, Pastrana sikere a De La Rue és kolumbiai partnerei befolyását bizonyította.

1970-re a De La Rue vállalat sikeresen megvetette a lábát több dél- és közép-amerikai országban, köztük Panamában is. Don Gregorio egyike volt Pastrana legfőbb támogatóinak, és ahogy már én is megfigyeltem azon a különleges estén a múzeumban, ők ketten nagyon szoros szövetségesek lettek. Mielőtt elkezdődött volna a választási kampány, mindketten rendszeres látogatók voltak a házunkban. Pastrana makulátlan hajszálcsíkos öltönyén mindig szivarfüst szagát lehetett érezni. Valahányszor találkozott velem, mindig a tenyerébe fogta az arcomat, és azt mondta, „Ó, *mi amigo,* don Felipe". Tetszett, hogy ilyen figyelmet szentel nekem, de fogalmam sem volt róla, miért kedvel ennyire.

A keresztapám, Gregorio már régóta megjósolta, hogy a barátja egy nap majd elnök lesz, ami az ő helyzetét is megszilárdítja, és meggyorsítja a felemelkedését a kolumbiai üzleti elit világában. Pastrana a De La Rue-n keresztül beáramló rengeteg adományt az elnökválasztási kampányára fordította. Végül hivatalba került, de senki sem gondolta volna, hogy ez ilyen nehéz lesz. A szüleim még sohasem tapasztaltak ilyesmit, amióta Kolumbiába költöztek. Ahogy teltek a napok, egyre inkább úgy tűnt, mintha katonai puccs lenne készülőben. A házban komor volt a hangulat, próbáltuk átvészelni a helyzetet, de a polgári zavargások egyre jobban elhúzódtak, a szüleimnek pedig el kellett menniük, amikor Monique beteg lett.

Monique még mindig az alultápláltság következményeit próbálta kiheverni, amelyet árvaként elszenvedett, és továbbra is rendszeres kórházi kezelésre szorult. Azon a napon, amikor visszaesett, és beutalták az egyik klinikára, a szüleim bejelentették, hogy elutaznak vele, és magukkal viszik a biztonsági őrök csapatát is.

– Ne aggódj, este hatra itthon leszünk – mondta apa.

Rám Otilia vigyázott, Barandiga pedig itt maradt, hogy gondoskodjon a védelmünkről. A kinti helyzetet tekintve meglehetősen sebezhetőnek éreztük magunkat. Amikor elnémult a ház, elfoglaltam a szokásos rejtekhelyemet a függöny mögött, és hallgattam a kinti zajokat, amelyek úgy hangzottak, mintha háború dúlna az utcákon. Elérkezett az este hat óra, majd el is múlt, ám sem a szüleim nem érkeztek meg, sem pedig a biztonsági őrök. Otilia kezdett idegeskedni. Magához húzott a kanapén. Próbálta eltitkolni, mennyire fél, de éreztem sós könnyeit, amikor átölelt. Ettől még rosszabbul éreztem magam. Vajon mit tud? Miért ilyen nyugtalan? Mi történt a szüleimmel?

Amikor hangosan dörömböltek a bejárati ajtón, mindketten összerezzentünk. Nem voltam hozzászokva az ilyen hanghoz, mivel mindig biztonsági őr állt odakint.

– Menj, bújj el! – parancsolt rám Otilia, ő pedig kiment, hogy megnézze, ki az. Nem kellett kétszer mondania, gyorsan bebújtam a függöny mögé.

Alighogy kilépett a szobából, hatalmas robbanás hallatszott odakintről. Vajon egy tank volt? Úgy éreztem, mintha eljött volna a világvége. Próbáltam mozdulatlan maradni, de annyira remegtem, hogy a függöny is reszketett velem együtt. Hallottam, hogy valaki kinyitja az ajtót, aztán csend lett. Mindenféle borzalmas dolgot képzeltem el, hogy mi történhet odalent, és félelmemben összepisiltem magam. Meg sem mertem moccanni, és furcsa módon az zavart leginkább, hogy elképzeltem, mennyire le leszek szidva, amiért ilyen piszkot csináltam, és nem vagyok az ágyban. Valahogy aztán mégis összeszedtem a bátorságomat, és kijöttem a függöny mögül. Felszaladtam a lépcsőn, bebújtam az ágyamba, elrejtőztem a takaró alatt, és imádkoztam, hogy ébredjek fel, és jöjjek rá, hogy ez csak egy borzalmas rémálom. Aztán meghallottam, hogy valaki lassan lépked felfelé a lépcsőn.

Nem álom volt. Nem képzelődtem. Valaki volt a házban, és egyre közelebb jutott hozzám. Úgy hangzott, mintha próbálna óvatosan lépkedni. Otilia biztosan nem csinálná ezt. És ha nem Otilia vagy az egyik őr az, akkor ki lehet?

Egyre hangosabbak lettek a léptek; bárki volt is, felért a falépcsőkön, és már a szobám előtt állt. Egész testemben reszkettem a rémülettől. Könny csorgott végig az arcomon, de túlságosan féltem ahhoz, hogy hangosan sírjak vagy kiabáljak. Nem tudtam megakadályozni, bármi is készült ellenem. Teljesen védtelen voltam. Odakint még mindig puskaropogás hallatszott az utcán. Minden oldalról támadtak. A takaró alatt reszkettem, amikor lassan kinyílt a szobám ajtaja.

– Hát itt vagy! Nem tudtam, hol bujkálsz.

Leírhatatlan megkönnyebbülést éreztem, amikor megpillantottam Otiliát.

Kiugrottam az ágyból, és a karjaiba vetettem magam.

– Ki volt az?

– Senki – felelte, majd észrevette a kis balesetemet, és márindult is, hogy tiszta pizsamát vegyen elő. – Barandiga megnézte, de nem volt ott senki. Lehet, hogy csak szórakoztak velünk. Biztosan meg akartak ijeszteni minket.

Végre képes voltam kifújni a levegőt. Úgy éreztem, mintha már vagy fél órája tartottam volna vissza a lélegzetemet.

– Anya és apa?

– Nem tudom, hol lehetnek, kicsim. Talán ott tartották őketa klinikán, vagy arra várnak, hogy elcsendesedjen az utca, mielőtt hazajönnek. Biztosan nem tart már sokáig. Sokkal vészesebbnek hangzik innen a helyzet, mint amilyen valójában.

Biztonságot adó ölelésébe fúrtam magam. Amikor elmúlt az adrenalin hatása, hirtelen nagy fáradság telepedett rám, és nagyon szerettem volna már lefeküdni. Otilia betakart, én pedig elmosolyodtam. Szinte azonnal elszenderedtem, ahogy leért a fejem a párnára. Még hallottam, hogy beszél hozzám. Talán mesét olvasott, hogy elaludjak. Minden félelmetes gondolatom elszállt. Halványan érzékeltem, hogy van még valaki az ajtóban Otilia mögött, és biztos voltam benne, hogy apa az, mert visszajött a kórházból. Úgy éreztem, muszáj beszélnem vele, ezért kinyitottam a szemem, és álmos kábulatom ellenére megpróbáltam összpontosítani, hogy halljam, mi tartott nekik ilyen sokáig. Azt láttam, hogy tart valamit a kezében, és amikor megdörzsöltem a szemem, hogy jobban megnézzem, mi az, döbbenten láttam, hogy egy fegyver. Miért van apánál fegyver a házban? És miért nem látom tisztán az arcát? Valamiféle maszk volt rajta. Miért van apán maszk? Aztán leesett. Ez nem apa!

Kitakaróztam, nagy nehezen felültem, és az Otilia mögött álló emberre fókuszáltam a szememmel. Nem maszk volt a férfin, hanem be volt kötözve a feje. Felsikítottam. Otilia megfordult. A szája elé kapta a kezét, és ösztönösen a behatoló és közém állt, hogy a testével védjen.

A férfi ránk kiáltott:

– Gyerünk! Mindketten! Velem jöttök! – A hangja tompánhallatszott a géz mögül. Csak a két sötét, vadul csillogó szeme látszott ki belőle.

– Nem! – Otilia próbált megvédeni, de a férfi az arcába nyomta a fegyvert.

– Mozgás! – kiáltotta.

Otilia felállt, én kimásztam az ágyból, és megint reszkettem a félelemtől. Még ha akartam volna beszélni, akkor sem találtam volna a szavakat. Otilia az ölébe vett, én pedig a nyakába temettem az arcomat. A fegyveres kivezetett minket a szobából, le a lépcsőn. Hogy tudott átjutni a biztonságiakon? Hol

van mindenki? Nem tudtam, hogy Otilia csak az időt húzza-e, vagy annyira fél, hogy minden egyes lépés rendkívüli erőfeszítést igényel, mindenesetre csigalassan mentünk le a lépcsőn.

– Igyekezz már! Nyomás! – sürgette a támadó.

Otilia nagyon óvatosan lépkedett, és egész végig a fülembe suttogott:

– Ne aggódj! Hamarosan itt lesz a segítség. Nem hagyom,hogy bántson. – Elfordítottam a fejem, és láttam, hogy már majdnem lent vagyunk a lépcső alján. Onnan a bejárati ajtó már nagyon közel volt. Kivisz az utcára… és akkor mi lesz? Távolról robbanások hangja hallatszott valahonnan a városból. A felfordulás közepette és a kijárási tilalom idején ki venne észre egy nőt gyerekkel a karjában, amint beültetik egy kocsiba az egyik lakóház előtt? Vajon látom-e még valaha a családomat?

A másik oldalra fordultam, és egyenesen abba a halott szempárba néztem. Alig tudtam rávenni magam, hogy alaposabban megnézzem a groteszk alakot, de láttam, hogy a fején lévő kötés nagyon vékony és visszataszító. Az inge és a nadrágja piszkos volt, a lábán kopott sportcipőt viselt. Az egész megjelenése kétségbeesést sugallt, nem pedig tapasztalt emberrabló benyomását keltette. Aztán észrevettem, hogy Otilia hátához szegezi a pisztolyát. Minden lassú mozdulatra a hátába nyomta a fegyver csövét.

– Igyekezz! Mozgás! – kiabálta folyton a kötése mögül.

Leértünk a lépcső aljára, ahol olyan erősen taszította meg Otiliát, hogy szegény előretántorodott, és egy pillanatra azt hittem, elesik. Erősen belekapaszkodtam, miközben valahogy sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

– Megyünk már! – kiabálta vissza. Hallottam a hangján, hogy dühös.

Bumm! A robbanás olyan hangos volt, hogy azt hittem, beszakad a dobhártyám. Otilia lélegzete elakadt, magával rántott a földre, és szorosan a mellkasához szorított.

– Minden rendben! – A körülöttem lévő hangok tompán hallatszottak, mert a fülem még mindig csengett, de így is felismertem Barandiga hangját. Emellett sírást is hallottam, és rájöttem, hogy Otilia az. Lazított a szorításán, én pedig körülnéztem. A testőrünk fölöttünk állt, fegyverrel a kézben. Mögöttünk a földön a fegyveres betolakodó hevert, a lába megrándult, a mellkasa alatt vér terült szét a földön.

– Jól vagytok? Nem sérültetek meg? – Barandiga leguggolthozzánk. A hangja alig hallatszott, de gyengéd volt és biztató. Otilia felállított maga elé, és mindketten alaposan végignéztek.

– Jól vagyok – szerettem volna mondani, de alig hallottam asaját hangom. Ugyanúgy csengett a fülem, mint azon a napon Chicóban, amikor lövés dördült mellettem, csakhogy Barandiga lövése most sokkal közelebb volt hozzám, és százszor olyan hangos volt. Otilia ismét ölbe vett, és visszavitt az

emeletre a szobámba. Már a takaró alatt feküdtem, de nagyon fáztam, mintha az ereimben jég folyt volna vér helyett. Képtelen voltam abbahagyni a remegést.

– Hol van apa? Hol vannak a szüleim? – kérdezgettem újraés újra.

– Nemsokára hazajönnek, ne aggódj! – válaszolta Otilia inkább csak reménykedve, mint meggyőződéssel telve.

A fülem már egyre kevésbé csengett, és végre hangokat hallottam odalentről. Izgatott spanyol beszéd szűrődött fel, de olyan sokan és hangosan hadartak, hogy nem tudtam kihámozni, mit mondanak. Azonban egy hang nagyon elkülönült a többitől. Még soha életemben nem örültem annyira, hogy hallom ezt, mint akkor. Apa érkezett vissza a csapattal, és követelte, hogy mondják el neki, mi történt. Hallottam, ahogy Barandigával beszél, aki minden bizonnyal röviden összefoglalta neki az esti drámát. Pillanatokkal később már az ajtómban állt… és ezúttal tényleg ő volt. Bejött, leült az ágyamra, és szorosan magához ölelt.

– Annyira sajnálom, hogy ez történt! Nem lett volna szabad. Jól vagy?

Látta, mennyire reszketek, ezért az ölébe vett, és levitt a földszintre a konyhába, ahol Otilia készített nekem egy forró italt meg valami ennivalót. A támadó testét azóta elszállították onnan.

Apa elmagyarázta, hogy mi történt. Az egyik biztonsági őrt megtámadták, amikor kinyitotta az ajtót. Mire Barandiga, aki odabent volt, rájött, hogy valami baj van, a behatoló már felment a lépcsőn. A testőr nem akarta megijeszteni, nehogy a támadó azt higgye, hogy sarokba szorították, és vadul lövöldözni kezdjen, ezért inkább kockáztatott. Úgy gondolta, a fegyveres bizonyára el akar rabolni engem, vagyis ki akar vinni a házból. Tudta, hogy mielőtt eléri a bejárati ajtóhoz, tiszta célpont lesz. A saját szememmel akartam látni, hogy eltűnt a bűnöző. Apa odavezetett a folyosón. Az egyetlen bizonyíték az otthonunkat ért támadásra csupán egy vékony vércsík volt a kőpadlón. Hamarosan azonban ezt is feltakarítják majd.

Anyát, aki úgy döntött, hogy ott marad Monique-kal a klinikán, megkímélték a traumától. Apa ragaszkodott hozzá, hogy senki ne mondja el neki, mi történt.

– Anyának egy szót sem! – mondta nekem, amikor visszavitt a szobámba. – Csak pánikba esne, és azt akarná, hogy mindannyian költözzünk vissza Angliába. Ez a mi kis titkunk lesz, jó?

Bólintottam, és hálás voltam azért, hogy újra itt van velem.

– Soha nem engedem, hogy bárki bántson – nyugtatott meg.– Te egy nagyon drága kisfiú vagy. Én pedig mindent elkövetek, hogy megvédjelek.

Ismét befeküdtem az ágyba, és végül elaludtam, de ennek az estének az eseményei még évekig rémálmokat okoztak. Nagyon fiatal voltam, azt mégis

éreztem, hogy a trauma, az erőszak és a halál folyton a nyomomban járnak. Mikor lesz a következő alkalom, amikor ismét meglátogatnak?

14.
KIBEN BÍZZAK?

Pat nagyon dühös volt. Valaki átjutott a biztonságiakon, és behatolt a házába. Válaszokat követelt a De La Rue üzlettársaitól, Gregoriótól és Echeverritől, valamint Carlos Escobartól, aki kapcsolatot teremtett közte és a Medellín banda között. Sőt még JB-től is. Valakinek tudnia kellett valamit.

Ahogy az várható volt, mindenki határozottan tagadott. Senki sem akarta, hogy összefüggésbe hozzák a kudarccal, és senki sem vallotta azt Medellínből, hogy részt vett volna az emberrablási kísérletben. Miért is szerveznének ilyesmit? Pat kolumbiai üzletfelei elmondták, hogy nincs értelme átverni valakit éppen akkor, amikor mindkét fél a bizalmat és az együttműködést keresi. Nem lehetséges, hogy ez csak az utcán dúló anarchia és tüntetések megnyilvánulása volt? Lehetett akár véletlen egybeesés is. Talán csak egy újabb példája annak, hogy megtámadják az elnök szövetségeseit, bizonyítandó, az elnök nem tudja megvédeni a barátait, akik hatalomra segítették. A betörő fején lévő kötés is azt igazolta, hogy nem a Medellín bandához tartozott. Sok tüntető hasonló csuklyát vett fel, hogy a tüntetések során ne ismerjék fel őket. Pat csupán saját magától kérdezhette, hihető-e, hogy nem valamelyik bűnbanda bízta meg a fegyveres behatolót. Lehetséges, hogy csupán a véletlen vagy a balszerencse műve, hogy egy magányos tüntető úgy döntött, egyszemélyes támadást indít egy biztonságiakkal őrzött ház ellen azzal a konkrét céllal, hogy elraboljon valakit?

Pat ösztöne azt súgta, hogy Pablo Escobar áll az éjszakai támadás mögött, és ezzel azt igazolta, hogy nem lehet megbízni benne. De még ha így is lenne, kolumbiai barátai szerint bizonyíték nélkül nem bölcs dolog bárkit is megvádolni, miközben mindkét fél bizalmat szeretne felépíteni. A zűrzavar közepén Patnek be kellett látnia, hogy nincs más lehetősége, mint folytatni. Elült a por, de ezzel együtt mindent belepett.

A zavargások tovább folytatódtak, és Patnek rossz érzése volt a kolumbiai barátaival kapcsolatban, de legalább a fia biztonságban volt. És ennek örült. Szörnyű, ami történt, de sokkal nagyobb dolgok forogtak ekkor kockán. Gregorio remek terve bizonytalanná vált, miközben Pastrana igyekezett megőrizni a rendet az országban. Ezt pedig senki nem jósolhatta meg előre. Ez az üzlet, amibe belevágtak, már csak ilyen volt. Ha a Durazno hadműveletet sikerre akarják vinni, nem szabad túl sokat töprengeni ezeken az incidenseken. A nagyobb összefüggéseket kell nézniük.

Pat feltételezte, hogy Pablo Escobar szintén nagyobb távlatokban

gondolkodott Medellínben, ahol nem volt olyan nagy lezárás, mint a fővárosban. Ha ez tényleg valódi emberrablási kísérlet volt, akkor végül is érthető, ha nem akarta veszni hagyni a kínálkozó alkalmat. Hiszen Escobar bűnöző volt, és egy dologban nincs különbség a kisstílű csaló és a profi gengszter között: nem hagynak ki egyetlen lehetőséget sem. Az akkori politikai helyzet pedig jó lehetőséget kínált neki. Ha már amúgy is tűzharc van odakint, nem kelt nagy feltűnést, ha ledobnak egy bombát, ugye?

Pat kíváncsi volt, vajon Pablo Escobart érdekli-e, hogy őt sejti az emberrablási kísérlet mögött. Valószínűleg nem. Vajon magához akarja venni a fiút? Pat nem tudta. Úgy képzelte, hogy inkább csak a büszkeségét sérti a helyzet. Melyik férfi örülne annak, hogy egy külföldi neveli fel az elsőszülött gyerekét? Hogy az a fiú Patet szólítja apának, és úgy nő fel, hogy azt hiszi, valami gringo az apja? Pat megértette, hogy ez sértő lehet számára. De felnevelni a fiút? Az már egészen más dolog volt. Mit kezdene Escobar egy ilyen kisgyerekkel? Valószínűleg lepasszolná az anyjának, a lánytestvérének vagy a nagynénjének. Pat sejtette, hogy Escobarnak és a haverjainak egészen más gondjaik vannak, mint egy kisfiú sorsa.

A kijárási tilalom felfüggesztette az üzletet. A zavargások hatással voltak a külföldi vállalatok gazdaságra gyakorolt befolyására. Pat elképzelte, ahogy Escobar és a fajtája a markukba röhögnek, mert a gazdag külföldiek azzal szembesültek, hogy egy dolog szövetségeseket találni a Casa de Nariñóban – az elnöki palotában – de nem mennek vele semmire, ha az elnök egy ügyefogyott, nyámnyila alak. Ha Pastrana nem szedi rendbe az országot, akkor a De La Rue a bandakapcsolatoktól függetlenül nagyon nehéz időszak elé néz. Ha más nem, érdekes lesz megnézni, hogyan hat a megváltozott helyzet az új barátaira. Rojas felszólította az embereket, hogy ragadjanak fegyvert, és harcoljanak az április 19-i elnökválasztás igazságtalansága ellen. Ennek következtében egy gerillacsoport alakult, amely április 19-i mozgalomnak nevezte magát, vagy röviden M-19-nek. Pat nem hitte, hogy a drogcsempészek számára vonzó lenne csatlakozni vagy együttműködni politikai forradalmárokkal, de ezt nem tudhatta biztosan. Az M-19 felemelkedése jelentős hatással lehetett mindenkire… nemcsak a politikusokra.

Pablo Escobar ravasz bűnözőnek bizonyult. Pat kíváncsi volt, vajon mennyire érdekli őt a politika. A legtöbb fiatal, akivel Kolumbiába érkezése óta találkozott, úgy gondolta, hogy a politika célja nem más, mint a nem megfelelő embereket hatalmon tartani, a szegényeket pedig nyomorban hagyni. Most azonban mintha saját magával állt volna hadban az ország. Ami a lehetőségeket illette, ez akár egy nagy esély is lehetett volna egy ambiciózus gengszternek. Lehet, hogy Escobar még nem igazán foglalkozott a zavargások

politikai következményeivel, de azt biztosan felismerte már, hogy úgy nagyobb mozgástere lenne.

Vajon hol lehet Escobar ambícióinak határa, töprengett Pat. Azt biztosan tudta már, hogy a pénz hatalmat jelent. De mi lesz, ha rájön, mi mindent lehet elérni, ha a pénzt politikai hatalommal társítja? Lehet, hogy akkor megállíthatatlan lesz.

15.

APJA FIA

Minden gyerek életében emlékezetes esemény az első nap az iskolában. Az új egyenruha, talán néhány könnycsepp és némi félelem. Én sem voltam kivétel ez alól. Az én első napom azonban más miatt maradt meg az emlékezetemben. Én voltam az egyetlen gyerek, aki páncélozott autóval érkezett az iskolába.

Nem sokkal az emberrablási kísérlet után elhagytuk az országot. Ismét Floridába, majd az Egyesült Királyságba utaztunk, mint ezek után minden évben. Ez lett az éves nyaralásunk. Monique felépült a betegségéből, és ő is velünk jött. Amíg távol voltunk, a hadsereg leverte a civil lázadásokat, a félkatonai jellegű M-19 csoport visszavonult vidékre, Pastrana pedig folytatta az ország vezetését. Amikor hazaérkeztünk, a szüleim beírattak egy angol-kolumbiai kéttannyelvű magániskolába Bogotában. Az intézménybe a kiváltságos kevesek gyerekei jártak, köztük a kolumbiai uralkodó elité is. Itt végzett többek között Virginia Vellejo is, aki később Bogotá felső tízezrének prominens tagja lesz. Számos érdeme között az évkönyv szerint „kreatív képzelőerővel rendelkezett”, ám az újságírás iránti érzéke vezetett el oda, hogy meginterjúvolja a vér szerinti apámat, és viszonyt kezdjen vele. A kettőjük kapcsolatát egy könyv és egy hollywoodi film is megörökítette.

Nem csak a páncélozott autó különböztetett meg az osztálytársaimtól. A többi gyerek mind sokkal nagyobb volt, mint én. Erre nem volt magyarázat, és más körülmények között kisebbrendűségi komplexusom lett volna emiatt, de mivel a keresztapám, Gregorio volt az iskolatanács elnöke, ennek épp az ellenkezője valósult meg. Kivételesen különlegesnek éreztem magam. És ez még azelőtt volt, hogy rájöttem volna, milyen befolyást tudok gyakorolni másokra. Most, hogy a zavargás időszaka elmúlt, és az elnökválasztás körülményei a múltba vesztek, Pastrana ismét járni kezdett hozzánk, hogy az apámmal találkozzon. Az egyik ilyen látogatása alkalmával odahívott magához, és a szokásos módon üdvözölt:

– *Mi amigo*, don Felipe! Mondd csak, hogy tetszik az iskola?

– Elmegy – feleltem. – De szeretném, ha ebédidőben Coca-Cola lenne az innivaló, nem pedig tej vagy víz.

– Nos? – fordult az elnök don Gregorióhoz. – El lehet intézni?

Gregorio bólintott és elmosolyodott.

Azon a héten az iskolában az osztálytársaim elképedve látták, hogy ebédidőben coca-colás üvegek érkeznek. Egy rövid időre megugrott a népszerűségem, de aztán az igazgató, aki szintén a szüleim barátja volt, elbeszélgetett velük a dologról, amikor ellátogatott hozzánk. A Coca-Cola-epizód talán rövid életű volt, de az érzés, hogy elérhetem a célomat, határozottan nem. A tanáromnak nem volt hatalma fölöttem, mivel a

keresztapám volt az iskolatanács elnöke. Maximálisan kihasználtam kiemelt státuszomat, és úgy tartottam, a házi feladat olyasmi, amit másoknak kell megcsinálniuk. Engem sokkal jobban érdekelt a legújabb őrület, ami abban az időben az üveggolyógyűjtés és a golyózás volt. Az egész iskolát rabul ejtette ez a játék.

A nevelőanyám szinte mindent rosszallással fogadott, ami egy gyerek számára szórakozást jelentett, ezért tudtam, hogy soha nem helyeselné az üveggolyó-bizniszt. Minden reggel szigorúan ellenőrizte, hogy a megfelelő egyenruhát viselem-e, és nem viszek-e bármi olyasmit az iskolába, amit nem szabad. Hogy ezt megkerüljem, az üveggolyókat a zoknimba rejtettem, és odaadtam a sofőrnek a tornazsákomat, hogy vigye ki a kocsiba, így megúsztam az átvizsgálást. Eljuttatni az üveggolyókat az iskolába egy dolog volt, de mivel nem igazán voltam jó játékos, ki kellett találnom, hogyan is gyarapíthatnám a gyűjteményemet. Valami fizetőeszközre volt szükségem, amit üveggolyóra cserélhetek. A megoldás a tizenegy órai szünet lett, amikor már mindannyian kezdtünk megéhezni. Ha becsempészhetnék valami ennivalót, amiért üveggolyóval lehetne fizetni, gondoltam, akkor hamarosan nekem lehetne a legmenőbb gyűjteményem. Otthon egy bádogdobozban tartottuk a kekszet a hűtő fölött. Úgy gondoltam, Otilia támogatja a vállalkozásomat, ezért stratégiailag olyan helyre tette a kekszet, ahol egy székre felállva még éppen elértem. Annyit loptam el, amennyit csak el tudtam rejteni a tornazsákomban. És valóban, miután a feketepiacon üveggolyóra cseréltem a kekszeket, hamarosan mindenki az én gyűjteményemet irigyelte az osztályban. Hála istennek a dobozt varázslatos módon mindig feltöltötték, így mindennap friss ellátmányom volt… és egyúttal a nyomaimat is eltüntették.

A testőrök a páncélozott autóval vittek iskolába, a nap végén pedig az alkalmazotti bejáratnál tettek le, hogy titokban elszívjanak egy cigarettát vagy megigyanak egy kávét a személyzeti részlegben. Ez tökéletes lehetőséget biztosított nekem, hogy a zsákmányomat becsempésszem a házba: a táskámat Otilia ágya alá tettem, ami a konyha melletti szobában volt. Ezután cipő nélkül mentem be a házba, hogy az anyám azt feltételezze, a hátsó bejáraton jöttem be, és a konyhában levettem a piszkos cipőmet, hogy megtisztítsák.

Az egyik délután éppen ebül szerzett zsákmányomat igyekeztem elrejteni Otilia ágya alá, amikor nagy meglepetésemre apa lépett be a konyhába. Általában soha nem jött haza ilyenkor, ha pedig nagy ritkán mégis korábban ért haza a munkából, egyenesen felment az emeletre, hogy lepihenjen egy fárasztó üzleti ebéd után. Lebuktam. Tudtam, hogy ha anya megtudja, nagy bajba kerülök.

– Pssssszt! – mondta apa, és az ajka elé tette az ujját.

Anya éppen telefonált, ezt az alkalmat használta ki apa, hogy megrohamozza a csokoládékészletet. Számára ez tiltott ennivaló volt, mert próbált ügyelni a vonalaira. Közös cinkosságunk azt jelentette, hogy ezen a területen legalábbis egy húron pendültünk.

– Bizonyára a véredben van – jegyezte meg apa mosolyogva, és megveregette a fejemet. Akkor még nem értettem, de arra utalt, hogy a vér szerinti apám génjei ott vannak bennem. Tudtam, hogy a titkom biztonságban van nála.

* * *

Amikor ez a viharos év a végéhez közeledett, egyáltalán nem furcsálltam a bejelentést, hogy megint elmegyünk Medellínbe a szilveszteri estélyre. Már alig emlékeztem a tizenkét hónappal korábban történt eseményre. Amikor azonban beléptünk a szállodába, és a hatalmas bálterem felé tartottunk, ahol ugyanolyan elrendezésben álltak megterítve az asztalok, mint egy évvel azelőtt, valami bizseregni kezdett bennem. Eszembe jutott az a furcsa párbeszéd azokkal a durva kinézetű férfiakkal, és különösen a találkozásom azzal a bizonyos emberrel.

Észrevettem, hogy ezúttal egy kicsit hátrébb áll az asztalunk. Barandiga és Martinez az estély első óráiban, mielőtt elkezdődött volna a tánc és zene, egy pillanatra sem tágítottak mellőlem. Apa és a barátai elmélyülten beszélgettek a medellíni férfiakkal. Kezdetben nem láttam azt, akivel az előző évben beszélgettem. Úgy gondoltam, talán nincs is itt, és nem kell megint átélnem azt a furcsa találkozást. Később azonban ismerős arcot pillantottam meg. A magas, vékony férfi, aki tavaly is itt volt, az apa körül álló csoporthoz lépett.

Kinyílt a terem ajtaja, és mielőtt még bárki is belépett volna, valahogy megéreztem, hogy ő lesz az. Egy másik férfi társaságában sétált be a terembe. Most is úgy nézett ki, mint egy évvel azelőtt: borzas haj, hétköznapi ing a nyakán kigombolva, valamint gyűrött, bő nadrág. Ő és a társa láthatóan nagyon belemerültek a beszélgetésbe, de aztán a férfi megütögette az apám vállát hátulról. Apa azonnal megfordult, és körbenézett a teremben. Amikor a tekintete összekapcsolódott az enyémmel, elmosolyodott. Én elpirultam, és elfordítottam a fejem. Nem is tudom pontosan, miért. Amikor legközelebb felnéztem, a férfi és a társa már csatlakoztak apa társaságához, és mindannyian élénken beszélgettek.

Az este nagyon unalmas volt számomra. Mindig az asztalnál kellett maradnom, sohasem mehettem messzire Barandigától. Az apám nagyon sok időt töltött azokkal a férfiakkal. Az az ember, akivel egy évvel ezelőtt találkoztam, időről időre rám nézett, és amikor összekapcsolódott a tekintetünk, elmosolyodott, pedig ezt senki mással nem csinálta. Időnként

láthatóan hevesebbé vált a vita. Néhányan meglehetősen izgatottak lettek. Mégis, amikor a férfi rám nézett, az arca mindig felderült. Azt is észrevettem, hogy amikor ez történt, mások is rám néztek. Ettől egy kicsit kényelmetlenül éreztem magam.

Egy idő múlva apa visszatért az asztalhoz, és vele jött a magas, vékony férfi is, akit korábban felismertem.

– Fiam, ő itt don Silvio. Emlékszel rá? Tavaly találkoztál vele.

A másik férfi elmosolyodott, és nagyon hivatalosan állt.

– Örülök, hogy újra látlak. Nagyon nagyot nőttél. – Mereven meghajolt. – Azért jöttem, hogy elmondjam, don Pablo sajnálja, de ezúttal nem tud beszélgetni veled. Emlékszel rá, ugye? – Odanéztem a terem elejében lévő csoportra. Don Pablo egy apró mozdulattal tisztelgett, amikor rám nézett. – Jól van – mondta Silvio, amikor követte a tekintetemet. – Akkor minden rendben van. Hamarosan újra találkozunk.

– Rendben – mondta apa, amit én úgy értelmeztem, hogy Silvio ideje lejárt.

És valóban, a magas férfi elköszönt, majd visszament a többiekhez.

Apa elmosolyodott, azután a vállamra tette a kezét. Én don Pablo felé néztem, de Silvio útban volt, és eltakarta. Mire arrébb mozdult, és elláttam a terem másik végéig, don Pablo már nem volt sehol.

* * *

Az első félév végére a jojó lett az új őrület. Mivel kaptam egyet karácsonyra, mindenáron el akartam vinni az iskolába, hogy megmutassam az osztálytársaimnak, milyen ügyesen bánok vele. Anya addigra már rájött a tornazsákos trükkömre, ezért változtatnom kellett a stratégiámon. Úgy döntöttem, hogy a jojót a zakóm bélésébe teszem. A téli szünet utáni első napon boldogan sétáltam ki az ajtón az őrök felé, hogy a szokásos páncélozott autóval elinduljunk az iskolába.

– Várj! – Megdermedtem anya baljóslatú hangjától, amely akocsifeljárón visszhangzott. Megfordultam, és láttam, hogy rám szegezi az ujját. Hát ennyi. Örökre búcsút mondhatok az újonnan kapott karácsonyi ajándékomnak. – Valamit elfelejtettél. – A zakómat. Úgy mentem ki a házból, hogy még csak fel sem vettem magamra! Rendkívüli módon megkönnyebbültem, ezért visszamentem érte, majd beszálltam a páncélozott autóba. Ennél jobban nem is tervezhettem volna meg.

Az iskola fél órára volt tőlünk, és bár élveztem az utazást ebben a megerősített járműben, kicsit klausztrofóbiás érzést is okozott. Az ablakok nagyon kicsik voltak, golyóállóak, és nem lehetett kinyitni őket. Zöldes színezetük miatt furcsa hangulat uralkodott odabent, de mindig

megnyugodtam, amikor elindultunk az úton, és eltűnt a ház a látóteremből. A rádióból tánczene harsogott, a kísérőim az ülések mögötti kispadra dobták a sapkájukat, a hangulat felszabadult volt.

Egyik reggel azonban az egyensapka az őrök fején maradt, a rádiót pedig nem kapcsolták be. Már éppen meg akartam kérdezni, mi történik, amikor észrevettem, hogy letértünk az útvonalról. Bogotá külvárosa felé tartottunk a szegénynegyedbe. Nyugtalanság fogott el. Még ebben a fiatalkorban is tudtam, mi számít rossz környéknek és mi nem. A szegénység itt nyilvánvaló volt, amikor a széles sugárút helyett rátértünk a keskeny, nem aszfaltozott utakra. Mi folyik itt?

Martinez láthatóan tudta, mit csinál, miközben a sikátorokban száguldottunk, majd megálltunk egy kis ház előtt egy sor kunyhó szomszédságában. Volt valami ismerős abban a házban, de nem szólaltam meg, csak vártam, mi történik ezután. Az emberek megbámulták az autót, és odagyűltek köré. Ezen a környéken nem volt túl gyakori látvány a páncélozott jármű. Barandiga a kezébe vett egy mikrofont, amely fekete, spirális zsinórral egy rádió adóvevőhöz volt csatlakoztatva, olyannal, mint ami a telefonokon volt otthon. Miközben beszélt, hátradőlt, és egy bizonyos jelet kopogott azon az ajtón, ami összekötötte a kocsi hátsó részét a sofőrrel és az első ülésen ülő őrrel. Nagy meglepetésemre elhúzódott a masszív acélajtó, és megpillantottam egy harmadik őrt is, akiről nem is tudtam, hogy ott van. A hátsó részen ült a fémpadon. Láttam, ahogy két férfi szalad ki a kis házból felénk, a kezükben egy nagy, fényes acéldobozt tartanak. Biztosan tele volt, mert láthatóan alig bírták el. Hangosan kopogtak egyet a kocsi oldalán, mire az őr felállt, és kinyitott egy olyan fülkét, ahová be lehetett tenni a szállítmányt anélkül, hogy az őröknek ki kellett volna nyitniuk az ajtót. Mihelyt a doboz bent volt a kocsiban, a fülke ajtaja becsukódott, mi pedig elhajtottunk, és porfelhővel borítottuk be a kézbesítő fiúkat. Néhány pillanat múlva visszatértünk a főútra, és hamarosan megérkeztünk az iskolába. Barandiga személyesen kísért oda a tanárhoz, és csak akkor mehettem leülni a többiekhez, amikor átadott engem egy másik felnőttnek.

Nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor kitérőt tettünk iskolába menet, hogy felvegyünk egy szállítmányt. Csak évekkel később tudtam meg, miért kellett ezeket az extra utakat ekkorra időzíteni. Ez ugyanis nem volt regisztrálva a De La Rue menetlevelén. A cég törvényes készpénzszállításait mindig rögzítették és igazolták, a sofőröknek rádión kellett jelenteniük a tartózkodási helyüket a központba, hogy megbizonyosodjanak róla, az autó tartja az előre megállapított menetrendet. Apa különleges szállítmányai azonban semmiképpen sem szerepelhettek a páncélozott autók hivatalos üzleti útjain.

Ezeknek a szállítmányoknak a pontos helye és célállomása csak egy-két kivételes beavatott számára volt ismert. A politikai zavargások csupán rövid időre szakították meg a munkát: a Durazno hadművelet újra beindult.

16.

SZÁMŰZETÉS

Angol-kolumbiai iskola, Bogotá, 1971

Ehhez kötélidegek kellettek. Egyetlen hiba, és bajba kerülök. A legjobb esetben csak egy pofont kapok, a legrosszabban pedig behívhatnak az igazgató irodájába. Mérlegeltem a kockázatot – és úgy döntöttem, a jutalom megéri.

– Te megőrültél – mondta a legjobb barátom, Hernando. –Sosem fog sikerülni.

Ennél nagyobb biztatásra nem is volt szükségem. Leengedtem a jojót maximális hosszára, aztán a megfelelő pillanatban felrántottam a csuklómat, és visszahúztam a játékot. Ahogy terveztem, beleakadt az előttem álló lány szoknyájába, felrántotta, majd a jojó visszaugrott a kezembe.

– Ki volt az?! – A lány hirtelen megfordult, miközben a társaim hangosan nevettek.

Vörös arcom leleplezett volna, hogy én vagyok a bűnös, ha ott maradtam volna. De jóval azelőtt, hogy ez megtörténhetett volna, elhúztam onnan, és elvegyültem a fiúk között, Hernandóval a nyomomban.

– Na? – kérdeztem, amikor úgy gondoltam, hogy elmúlt aveszély. – Láttál valamit?

– Fogalmam sincs – felelte. – Túl gyorsan történt.

Egyikünk sem tudta, hogy mi van a lányok szoknyája alatt, de a csábítás, hogy kiderítsük, majdnem olyan erős volt, mint a késztetés, hogy az új játékunkkal játsszunk, ahelyett hogy a tanításra figyelnénk.

Amikor a délelőtti szünet után visszamentünk az osztályba, a tanárom, Miss Susan szigorúan rám szólt:

– Az igazgató úr látni akar téged.

Nagyot nyeltem. Ezúttal lebuktam. Valaki biztosan beárult. Miközben az irodája felé baktattam a folyosón, a jojó lyukat égetett a zsebemben, és azon tűnődtem, vajon mi vár rám. Milyen büntetés jár azért, ha valaki játékot hoz az iskolába, vagy ami még rosszabb, arra használja, hogy zaklassa a lányokat? Ír egy levelet az anyámnak? Kicsapnak? Mindkettő egyformán rossznak tűnt.

– Phillip, foglalj helyet! – mondta az igazgató, amikor remegve beléptem az irodájába. Komor arca nem árult el semmit, csupán annyit, hogy nagyon komoly a dolog. – Meg kell mondjam, nagyon szomorú vagyok.

Jaj, ne, gondoltam, most bűntudatot akar kelteni bennem. Felkészültem az „ennél többet vártunk tőled” című hegyi beszédre.

– Nagyon kár, hogy meg kell válnunk tőled – folytatta, miremegint nagyot nyeltem, és éreztem, hogy verejték csorog le a hátamon. Ezt biztosan nem

mondja komolyan. Egyetlen kis kihágás miatt? – Abban viszont biztos vagyok, hogy nagyon jól fogod érezni magad az új iskoládban. Nagyon mély benyomást tettél ránk ez alatt a rövid idő alatt, amíg nálunk voltál, és bátran ki merem jelenteni, hogy a mi veszteségünk a St. Hugh's nyeresége lesz.

Ezután nem sok maradt meg abból, amit mondott. Bizonyos szempontból megkönnyebbültem, hogy nem kerültem bajba, na de egy új iskola? Miről beszél? Itt nagyon jól éreztem magam, és sok barátot szereztem. Ez biztosan csak valami félreértés. Nem szóltam róla a testőröknek, és a szüleim sem jelezték, hogy bármi változna, amikor hazaértem, ezért betudtam annak, hogy az igazgató tévedett.

Csakhogy ez nem volt tévedés. Ekkor még nem tudtam, hogy az apám és Gregorio kifőztek egy titkos tervet, hogy eltávolítsanak Kolumbiából, és internátusba küldjenek Angliába, ahol szerintük biztonságban leszek, és nem történik újabb emberrablási kísérlet ellenem. A vér szerinti apámmal való együttműködésük valószínűleg már meghozta a gyümölcsét, ám ez bizonytalan fegyverszünetet jelentett – nagy esély volt rá, hogy bármelyik pillanatban megszegik. Jobbnak látták, ha eltávolítanak engem a tűzvonalból, amíg még lehet. Joan legalább olyan keveset tudott a tervükről, mint én. Azt persze tudta, hogy száműzni akarnak, de arról nem volt tudomása, hogy nemrégiben betörtek a házunkba, és hogy ez valószínűleg megismétlődhet.

Nem mintha ebből bármit is elmondtak volna nekem akkor. Mivel semmit sem sejtettem, és nem is szóltam senkinek az aggályaimról, reménykedtem benne, hogy az új iskola csak egy félreértés, és folytathatom az életemet úgy, mint azelőtt. Amikor véget ért a szemeszter, a szüleim azt mondták a húgomnak és nekem, hogy elutazunk Floridába húsvétra, azután tovább Londonba. Izgatottak voltunk, mert ez azt jelentette, hogy jól fogunk szórakozni George bácsival és Betty nénivel Boca Ratonban, és miután megérkezünk Angliába, valószínűleg elmegyünk a legendás Hamleys játékáruházba.

Én valószínűleg megérezhettem a közelgő végzetemet, mert mire leszálltunk a komor Heathrow repülőtéren, az időjárás passzolt a hangulatomhoz. Máris vágytam vissza Floridába és a kirándulásokra „Walt bácsihoz", ahogy Betty néni nevezte rendszeres kiruccanásainkat Disneylandbe. Még a bosszantó vietnami háború híreit is hiányoltam, amelyek félbeszakították az esti tévézésünket, amikor a *Flinstones család*ot néztük. Ezek a halványuló emlékek tartották bennem a lelket, miközben a büdös, régi, fekete taxiban ültünk útban May házához – vagy ahogy magamban neveztem őt, az öreg hölgyhöz a kísértetjárta házban. Úgy gondoltam, csupán egy dolognak örülhetek amellett, hogy valamikor majd bemegyünk London belvárosába vásárolni: az ennivalónak, amilyet Kolumbiában soha nem

ehettünk. May nagyon finom kolbászt, krumplipürét és borsót csinált, péntekenként pedig az volt a szokás, hogy hatalmas halszeleteket forgatott tojásba és prézlibe, azután kisütötte olajban.

Az egyik szülőnk általában vagy Monique-kal vagy velem ment a városba vásárolni. Amikor az anyám az egyik reggel kijelentette, hogy engem visz el a West Endbe, azt gondoltam, ez csak egy dolgot jelenthet: a Hamleyst. Nagyot csalódtam ezért, amikor a taxi megállt egy fényűző üzlet előtt az Oxford Street közelében, és a környéken nem láttam játékboltot. Anya bevonszolt a John Lewis Áruház bejáratán, és átverekedtük magunkat az embertömegen. Olyan akadályokat kellett leküzdenünk, amilyeneket még sohasem láttam azelőtt, például a mozgólépcsőt. Hamar rájöttem, hogy fellépni nem is olyan vészes rá, a leszállás viszont már egész más lapra tartozik. Végül odaértünk egy hatalmas teremhez, amelyben mindenféle korú gyerek iskolai egyenruhát próbálgatott.

Anya odavezetett a pulthoz, ahol egy vidám úriember mérőszalaggal a nyakában megkérdezte, hogy várom-e már az új iskolámat.

Szóval *mégis* igaz volt.

Anya vállat vont, amikor megkérdeztem, miért nem szóltak róla.

– Ha elmondtuk volna, nem szálltál volna be a taxiba.

Az Oxford Street-i John Lewis Áruház iskolai egyenruharészlege a külföldi diákokra szakosodott, ezért a próbafülkék tele voltak a világ minden tájáról érkező gyerekekkel. Kíváncsi voltam, vajon ők is ennyire nem tudtáke, mi vár rájuk, mint én. Amikor megjelent az eladó, és megmutatta nekem a rózsaszín-szürke egyenruhát, amit viselni fogok, azonnal gyászolni kezdtem az angol-kolumbiai iskola sötétzöld ruházatát.

– Elég kis termetű a korához képest – jegyezte meg a férfi,amikor levette a méreteimet. Anya ismét csak a vállát vonogatta. Mi egyebet nem mondtak még el nekem?

Végül mégis elmentünk a Hamleysbe, ami egy kicsit elterelte a gondolataimat az új iskoláról. A játékbolt anyával azonban további feszültséget szült. Szerettem volna mindent megnézni, ő viszont azt akarta, hogy válasszam ki az első dolgot, amit meglátok, hogy mehessünk végre. Milyen más volt ez ahhoz képest, amikor Gregorio bácsival mentem néha vásárolni Bogotában! Akkor a pénz sosem számított. Bármit választhattam, amit csak akartam, mindegy volt, mennyibe kerül, vagy milyen nagy játékot néztem ki magamnak. Amikor anyával vagy apával mentem, tudtam, hogy vissza kell fognom magam. Miután hosszasan járkáltam a különböző emeleteken, végül egy doboz Lego mellett döntöttem, anya pedig sietve kiterelt a boltból, nehogy meggondoljam magam.

Arra számítottam, hogy visszaindulunk a Swiss Cottage-ba taxival, anya

azonban a Regent Streetre vezetett, ahol megálltunk egy fényes forgóajtós épület előtt. Bemutatott az ajtóban álló barátságos, idős férfinak, aki élénkpiros kabátot, valamint nagy fekete cilindert viselt. A férfi lehajolt, hogy köszönjön nekem, majd belenyúlt a zsebébe, és fehér kesztyűs kezével kivett néhány cukorkát. Én választottam közülük egyet, majd megköszöntem. Az ajtónálló bizonyára tudta, hogy kik vagyunk, mivel kinyitotta az ajtót, és közben barátságosan beszélgetett anyával. A pazar márvány előcsarnokban egy elegánsan öltözött hölgy fogadott minket.
Körülbelül olyan idős lehetett, mint anya, és nagyon szépen beszélt.

– Nos, kicsi Phillip, nagyon örülök, hogy látlak – mondtanekem.

Csillogó gyöngy nyaklánca elvonta a figyelmemet, de kötelességtudóan kezet fogtam vele. Eleget voltam már hivatalos szituációkban felnőttekkel, hogy tudjam, hogyan kell viselkednem. Amikor megfogta a kezem, anya elmondta, hogy ő Lady Anne, aki apával dolgozik.

– Látom, vásárolni voltatok – mondta, amikor beléptünk aliftbe. – Odafent kibonthatod, ha akarod.

Felértünk a megfelelő emeletre, és kinyílt a lift ajtaja. Ekkor meglepő látvány tárult elém. Apa és Gregorio álltak ott, hogy üdvözöljenek. Nem tudtam uralkodni az izgatottságomon, egyenesen hozzájuk szaladtam, és átöleltem őket. A hangulatom azonban hamar elkomorult, amikor apa megkérdezte:

– Mit szólsz az új egyenruhádhoz?

– Nem szeretem a rózsaszínt – feleltem a felnőttek nagy derültségére. Nem értettem, mi olyan vicces. – Miért kell új iskolába mennem?

– Majd később megbeszéljük – válaszolta apa, és ebből azonnal tudtam, hogy ezzel le van zárva a beszélgetés.

Néhány perc múlva egy másik férfi jött ki egy nagy, lambériás ajtón. Olyan idősnek tűnt, mint odalent a portás, de elegánsabb volt az öltözete, és csillogott a szeme. Ő volt Sir Arthur, de mindenki csak Gerrynek szólította. Köszönt nekem, és úgy tűnt, megmosolyogtatja, hogy egy Legóval játszó gyereket lát. A felnőttek bementek Sir Arthur irodájába a lambériás ajtón túlra, én pedig ott maradtam Lady Annenel. Hozott nekem egy pohár tejet, én pedig egy nagy zöld bőrfotelben játszottam az íróasztala mellett. Lady Anne az írógépen dolgozott, azután a telefonokra válaszolt. Úgy éreztem, órák óta ülök ott, amikor anya kilépett Sir Arthur irodájából egyedül. A férfiak biztosan valami nagyon fontos üzleti dolgot beszéltek meg, anya pedig kihasználta az alkalmat, hogy leüljön mellém, és elmondjon néhány dolgot az új iskolámról.

Rémületemre közölte, hogy nem megyek haza a családdal, amikor véget ér a nyaralásunk. Itt kell maradnom Angliában. Elutazom egy bentlakásos

iskolába, és az egész szemesztert ott töltöm. Amikor az iskola majd bezár nyárra, akkor hazamegyek, és újra láthatom a családomat. Ez szinte túl sok volt ahhoz, hogy felfogjam. Magam mögött hagyom a barátaimat és mindent, amit ismertem Kolumbiában. Nincs több páncélozott autóval való iskolába menet, nincs több bolondozás Hernandóval. Teljesen le voltam sújtva.

– Az apád és én úgy gondoljuk, ez lesz a legjobb neked –folytatta, némiképp elárulva a saját érzéseit. Egy részem sejtette, hogy még örül is ennek a helyzetnek, mert gyakran támadt olyan érzésem, hogy talán nagyobb nyűg vagyok neki, mint amire számított. Na de az apám? Ő is el akar küldeni? Vajon csináltam valami rosszat?

A gondolataim még mindig e körül a nagy bejelentés körül forogtak, amikor nyílt az ajtó, és kijöttek a férfiak. Hamarosan mindannyian az előcsarnok felé sétáltunk. Mielőtt kimentünk volna, Gregorio leguggolt hozzám.

– Isten áldjon, *mi amigo!* – mondta, és kezet fogott velem. – Ez csak egy ideiglenes otthon. A szíved mindig is kolumbiai lesz.

Nem akartam elbúcsúzni don Gregoriótól. A barátom volt. Nagyon erősen kötődtem hozzá, megbíztam benne, és tudtam, hogy védelmez engem. Azt azonban éreztem, hogy súrlódások vannak az anyám és Gregorio között velem kapcsolatban.
Nyilvánvalóan nem értettek egyet abban, hogy mi a legjobb nekem. Lehet, hogy Gregorio beleegyezett ebbe a bentlakásos iskolába, de valahol éreztem, hogy jobban szeretné, ha inkább a közelében lennék Kolumbiában, nem pedig több ezer kilométerre tőle Angliában.

Mindenki csendben volt a taxiban, amikor visszamentünk May házába. Miután megérkeztünk, a szüleim leültettek, és megpróbálták finoman beadni nekem a dolgot. Azt mondták, ez a jövőbeli lehetőségeim érdekében történik. Az angliai iskolák fényévekkel jobbak, mint az az iskola Kolumbiában, és a tanulmányaim nagyon fontosak. A szavak azonban nem könnyítettek meg semmit. Nem értettem még, hogy mivel jár ez az egész, és nem tudatosult bennem, hogy hosszú hetekig távol leszek az otthonomtól. Már a gondolattól is, hogy elszakítanak mindentől, amit Bogotában ismertem, úgy éreztem, összedől a világ körülöttem. Ekkor még nem tudtam, mi az oka ennek az egész felfordulásnak, de elvárták tőlem, hogy elfogadjam, mintha ez is hozzátartozna ahhoz, hogy felnövök. Nem értettem, miért kell itt maradnom, miközben a kishúgom hazamegy. De a legrosszabb még csak ezután következett.

Megkérdeztem, miért mondja mindig mindenki azt, hogy milyen kicsi vagyok. És hogy az osztálytársaim miért annyival nagyobbak nálam.

A szüleim egymásra néztek. Apa megköszörülte a torkát, és hosszan

hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– Ez azért van – mondta –, mert volt valami bonyodalom aszületési dátumod körül. – Micsoda? Miről beszél? Csak tudják, mikor születtem! – Amikor hozzánk kerültél, nem volt hivatalos feljegyzés arról, hogy mikor születtél.

Nem értettem, miről beszél. Az arcomra kiülő kifejezés valószínűleg ezt tükrözte, mert anya a térdemre tette a kezét, és azt mondta apának:

– Jobb lesz, ha elmondod neki. – Mit kell elmondania?! Ez anap villámgyorsan életem legrosszabb napja lett.

– Örökbe fogadtunk téged – mondta apa halkan. – Anya ésén nem az igazi szüleid vagyunk.

Egy pillanatra elhallgatott, hogy felfoghassam, amit mondott, én azonban csak bambán bámultam magam elé, képtelen voltam értelmezni a szavak jelentését.

– Egy árvaházban voltál, amikor rád találtunk. Az édesanyád sajnálatos módon meghalt nem sokkal a születésed után, az apádról pedig nem tudtak semmit. Szerettünk volna otthont biztosítani neked, ezért magunkhoz vettünk.

Sírni szerettem volna, de nem jöttek a könnyek. Csak ültem ott, próbáltam felfogni a hallottakat. Döbbenetes módon bizonyos szempontból nem ért meglepetésként. Valahogy mindig is tudtam, hogy különbözöm tőlük. Mindig éreztem, hogy az anyám kissé távolságtartó velem szemben. Aztán ott volt a húgom érkezése is, ami még nekem is feltűnt, hogy nem a megszokott.

– Ez nem jelenti azt, hogy kevésbé szeretünk téged. Mindigis a saját fiunkként tekintettünk rád. Ugyanúgy szeretünk, mintha a vér szerinti gyerekünk lennél – mondta apa. Anya csak bólogatott, láthatóan szívesen engedte át apának a szót.

– Mi történt az igazi szüleimmel?

Anya apára nézett, aki nem viszonozta a pillantását, csak megvonta a vállát.

– Senki sem tudja biztosan, mi történt velük. Csak annyiismert, hogy az édesanyád meghalt, és te árván maradtál.

Na ekkor eredtek el a könnyeim. Nem tudtam biztosan, hogy az anyám miatt sírok-e, akit sohasem fogok megismerni, vagy a hallottak bizonyultak túl soknak számomra. De mihelyt sírva fakadtam, már nem lehetett megállítani a könnyeimet. Szegény édesanyám, mi történhetett vele? És a nevelőszüleim… ez azt jelenti, hogy már nem szeretnek engem, mert elküldenek maguktól? Minden olyan zavaros volt.

Egy ideig magukhoz ölelve ringattak, mire lassan megnyugodtam, és végül már a könnyeim is elapadtak.

– Szóval mi köze ennek a születési dátumomhoz?

Apa elmagyarázta, hogy amikor útlevelet igényeltek nekem, hibát követtek el. Akkoriban ideiglenes brit útlevelet csak akkor adtak ki gyerek számára, ha legalább öt évvel azelőtt fogadták örökbe. A hivatalos keresztlevél szerint én 1965 augusztusában születtem. Akkoriban az volt a szokás, hogy az árva gyerek születését abban a helyi katolikus templomban regisztrálták, amely gyámként gondoskodott róla. Engem megmentettek, és szinte azonnal örökbe fogadtak az árvaházból. 1967-ben még csak két éve laktam a nevelőszüleimmel. Az örökbefogadásom papírjait épp az előtt kezdték feldolgozni, mielőtt elindultunk Angliába. Apa elmondása szerint az volt a legegyszerűbb megoldás, hogy azonnal útlevelet kapjak, hogy három évvel korábbra írták át a születési évemet. Ha nem teszik ezt meg, akkor az angliai utunk, amelynek során kérvényezni akarták a brit állampolgárságomat, évekkel eltolódott volna, és sokat kellett volna várniuk arra, hogy a lehető leghamarabb internátusba küldjenek. Akkoriban nem kellett dokumentummal igazolni a születési évet, csupán aláírni egy nyilatkozatot. Most legalább már tudtam, miért vagyok annyival kisebb, mint a barátaim a kolumbiai iskolában. Még ha nem is értettem teljesen a logikáját. Ez a kis változtatás azonban, amely akkoriban olyan ártatlannak tűnt, hosszú ideig hatással volt az életemre egész gyerekkoromban, különösen az iskolában, ahol mindig próbáltam utolérni a sokkal nagyobb és idősebb osztálytársaimat.

Ha addig össze voltam zavarodva, az semmi nem volt ahhoz képest, ahogy most éreztem magam.

A szüleim féltek, hogy depresszióba süllyedek, ezért azt javasolták, hogy elvisznek moziba. Az *Oliver!* musical volt műsoron. Utólag visszatekintve valószínűleg nem ez volt a legszerencsésebb választás. Azon kaptam magam, hogy azonosítom a sorsom Twist Oliverével. Vajon én is olyan fiú vagyok, akit eladtak? És a nevelőszüleim tényleg tudnak annyira szeretni, mint ahogy az igazi anyám szeretett volna?

A következő három hét gyorsan elrepült a Swiss Cottageban, pedig legszívesebben úgy elnyújtottam volna, amennyire csak lehetséges. Végül elérkezett a nap és az út, amitől annyira rettegtem. Elindultunk a St. Hugh's magániskolába az oxfordshire-i Farringdon közelébe. A második világháború után az iskola átköltözött a Carswell uradalomba. Az udvarház olyan régi épület volt, hogy még Hódító Vilmos *Ítéletnapi könyvé*nek listáján is szerepelt. A környezet láttán úgy éreztem, mintha az *Addams Family* régi házába lépnék. Azt a sorozatot Betty néni konyhájában néztem a tévében. A nyirkos, pókhálós verandán egy nagyon komoly kinézetű, vékony férfi fogadott minket. Ő volt az igazgató, Mr. Young, és felvezetett minket a nyikorgós, fekete foltos tölgyfa lépcsőn. Kirázott a hideg ettől a háztól és a férfitól, és amikor meghallottam a több száz gyerek hangját egy hatalmas

teremből nem messze a folyosótól, elképzeltem az *Oliver!* szegényházát. Vajon ilyen lesz az én életem is? Alamizsnáért fogok koldulni? Ez egy valóságos rémálom volt.

Anya és apa beszélgettek az igazgatóval és a helyettessel, Mr. Barnesszal, de túl hamar véget ért az is. Eljött az idő, hogy távozzanak. Az egész lényemet áthatotta a határtalan elhagyatottság érzése, ahogy ott álltam a kavicsos kocsibejárón. Elszántan próbáltam visszatartani a könnyeimet, de megnyíltak a gátak. A mellkasomba olyan fájdalom hasított, hogy úgy éreztem, megszakad a szívem. A saját éntudatom is összezavarodott, ráadásul összetört szívvel kellett végignéznem, ahogy eltűnnek a távolban azok az emberek, akiket a családomnak tartottam. Máris szörnyen hiányoztak, és elátkoztam őket, amiért ilyen hírt zúdítottak rám, azután pedig itt hagytak ezen a borzalmas, régi helyen, egy idegen országban, több ezer kilométerre az otthonomtól, távol mindenkitől, akit szeretek.

Egy kedves gondnoknő adott néhány percet, hogy összeszedjem magam, azután felvezetett az emeletre egy hálóterembe, amely ettől kezdve az otthonom lesz. Aznap délután vigasztalhatatlan voltam, harag, zavartság és csalódottság tombolt bennem. Bármivel próbálkozott a gondnoknő, nem voltam hajlandó megtenni. A gondolataim vadul kavarogtak. Csak most tudatosult bennem, amit a szüleim mondtak: örökbe fogadtak. Most akkor még mindig ők a szüleim? Másképpen kell szólítanom őket? Össze voltam zavarodva. Mindig is azt hittem, hogy apa az apám, most pedig megtudtam, hogy van a világon valaki, akinek valódi joga van erre a címre. Vajon fogok valaha találkozni vele? És ha igen, az mit jelent majd? Mi van, ha nem kedvelem? Azt akartam, hogy minden ugyanúgy legyen, mint régen, amikor még nem tudtam semmiről.

Aznap este, amikor a többi gyerek megérkezett a hálóterembe az esti fürdéshez, egy kicsit már jobban éreztem magam, és elkezdtem kibújni a csigaházamból. Azt viszont elhatároztam, hogy nem mondom el nekik az igazat a szüleimről. Nem akartam, hogy azt gondolják, más vagyok. Igyekeztem ezt a tudatot száműzni az agyam leghátsó részébe, és hamarosan kicsit jobb kedvre derített az új osztálytársaim bohóckodása. Amikor azonban elaludtam, az álmaimat sötét képek kísértették. Láttam egy piros ruhás nőt.
Nagy fájdalmai voltak, sírt, és én nem tudtam segíteni neki. Hangos durranásokat hallottam, füst volt, és amikor felébredtem, ziháltam, féltem, és össze voltam zavarodva. Az éjszaka nagy részét ébren töltöttem, a képzeletem vad dolgokat vetített elém, miközben hallgattam a többi fiú nyögését vagy sírását álmában, valamint a másik hálóteremből áthallatszó furcsa zajokat. Reggelre eldöntöttem, hogy ha életben akarok maradni ebben a horrorházban, akkor a leleményességemre kell hagyatkoznom.

Így a következő néhány héten az internátusban töltött új életem tele lett új felfedezésekkel. Az órák itt teljesen mások voltak, mint otthon, Kolumbiában. A St. Hugh's iskolában jól kellett viselkednünk, és azt tenni, amit mondtak nekünk, különben felküldtek Mr. Young irodájába. Az igazgatónak volt egy kopott bőrszéke az udvarra néző ablak mellett. Hamarosan megtudtam, hogy ennek verőszék a neve, és a rossz fiúknak rá kellett hajolniuk, hogy egy keményfa hajkefével kékre-zöldre verjék őket. Mihelyt ezt megtudtam, célul tűztem ki, hogy kiderítsem, meddig mehetek el anélkül, hogy rákerülnék arra a székre. Az lett az új hobbim, hogy megtanuljam, hogyan érjem el azt, amit akarok, anélkül hogy elkapnának. Hamar kifejlesztettem egyedülálló képességeimet a csalás és a ravaszkodás művészetében. Ha arra kényszerültem, hogy a csínytevéseim bizonyítékát más fiúk zsebébe tegyem, hogy eltereljem magamról a gyanút, hát megtettem. Mr. Young brutális testi fenyítésével nem azt érte el, hogy én és a társaim jobban viselkedtünk, hanem azt, hogy ügyesebbek lettünk, és jobban vigyáztunk, hogy ne kapjanak el.

Újonnan megtalált képességeim ellenére a csalódottság, hogy nem érhetem el azt, amit akarok, és hogy idegen felnőttek mondják meg nekem állandóan, hogy mit tehetek, rányomta a bélyegét általában kellemes személyiségemre.

Az angoltanulást különösen nehéznek találtam. Bátran kijelenthetem, hogy az internátusban töltött első szemeszter nem tartozott életem legboldogabb időszakai közé. Voltak azért jó pillanatok is ez alatt az idő alatt. Kolumbiában a foci volt az első számú sport. A St. Hugh'sban azonban rögbi volt a neve a játéknak. Megszerettem, talán azért, mert lehetővé tette, hogy összevissza verjek mindenkit (természetesen tökéletesen jogszerűen és a szabályok betartásával). A fiúkra tipikusan jellemző módon meglehetősen lazán kezeltük ezeket a szabályokat. Ami engem illet, a szabályokról azt vallottam, arra valók, hogy megszegjük őket – feltéve, ha nem veszik észre mások. A bíró, Mr. Snow franciatanár és játékmester volt. Nyilvánvalóan imádta ezt a sportot, és minket is nagyon sokszor biztatott. Ugyanakkor olyan típus volt, akivel nem szívesen rúgta össze a port az ember. Képes volt kordában tartani minket, miközben kivívta a tiszteletünket. Az első hetekben egyedül az segített valamennyire kezelni a rám szakadt helyzetet, hogy kitanultam ennek a remek játéknak a művészetét. A rögbi által sikerült levezetnem a bennem felgyülemlett feszültséget. Utána forró vízzel lezuhanyoztam, megvacsoráztam, és úgy éreztem, képes vagyok megbirkózni az egyébként nyomorúságos életemmel, amelybe belekerültem.

Az első szemeszter másik új élménye egy szörnyen hangos és furcsa kinézetű repülőgép volt, amely a közeli Brize Norton légierőbázisról szállt fel minden hétköznap délután háromkor. Tesztrepüléseket végzett az első szuperszonikus utasszállító repülőgép, a Concorde számára. A pilóták olyan

alacsonyan repültek, hogy néha egy-két ólomüveg ablakot is betörtek.

Miközben kelletlenül beleszoktam az internátusi életbe, rájöttem, hogy a napirend a kulcsa annak, hogy megértsük, hogyan működik ez a hely. A hét során úgy tébláboltunk az iskolában, mint a zombik a börtönben. Hála istennek, vasárnap délután mindig szabadprogram volt. Ahogy megkaptuk a jelet, a lehető legtávolabb szaladtunk az iskolától és az igazgató figyelő tekintetétől, be az erdőbe. Teljesen elszigetelődtünk a kinti világtól, és kezdtem úgy érezni, mintha a magánkézben lévő, angol internátus lakói afféle bennszülött törzs tagjai lennének.

Szövetségeket létesítettünk és szabályos csatákat játszottunk el, amelyeket cowboyos filmekben láttunk. Az erdő mélyén táborokat építettünk gallyakból és nagy halom nedves falevélből, majd vadul védtük azokat. Összetákolt íjakkal és valódi, hegyes nyilakkal felfegyverkezve őrszemek járkáltak, hogy elfogják a behatolókat. Ha egy magát rosszul álcázott, ellenséges harcost elfogtak, felajánlották neki, hogy azonnal megadhatja magát. Ha nem volt hajlandó rá, elkezdődött a csata, amíg el nem fogyott minden muníció. Soha nem éreztem úgy, hogy tudtuk, ki nyert. Időnként elgondolkodtam rajta, vajon mit szól a gondnoknő ahhoz, hogy hirtelen megszaporodtak a sérülések. A betegszobába mindenféle mesével érkeztek a gyerekek, hogy véletlenül elestek az erdőben, miközben „kincsre vadásztak" meg ilyesmi. Valóságos csoda, hogy senki sem sérült meg komolyan, vagy nem halt meg azokban a vasárnap délutáni csatákban. Ez segített elterelni a gondolatainkat az elszigeteltségünkről.

Abban az évben vezették be az Egyesült Királyságban a tízes pénzrendszert, és egy gyorstalpaló tanfolyamon megismertettek minket vele, majd lezárult az első szemeszter. Az a gondolat tartott életben, hogy végre hazautazhatok Kolumbiába a családomhoz, és egy újabb csodálatos nyaralás vár ránk Floridában. Anyám rokonságából egy Peter nevű unokatestvérem jött el értem. Egy éjszakát a házában töltöttünk Surreyben, azután másnap kivitt a Heathrow repülőtérre. A Brit Tengerentúli Légitársaság „kísérőszolgálatot" működtetett, amelyben az alkalmazottak segítettek a kísérő nélkül utazó gyerekeknek hazajutni a családjukhoz a tengerentúlra.

Összetereltek minket a hármas terminál egy meghatározott helyére, ahol egy légiutas-kísérő gondosan megnézte a körülbelül harminc, izgatottságtól túlfűtött gyerek csomagját és papírjait, akik különböző repülőkkel a világ négy sarka felé készültek hazautazni. Tekintve, hogy én ekkorra már igen gyakorlott utazónak számítottam, nehezen tudtam felfogni, hogy ebben az időszakban a gyerekek csak nagyon ritkán repültek bárhová. A tengerentúli járatok továbbra is csak néhány kiváltságos számára voltak elérhetők. A kijelölt kísérőnk gyorsan átvitt minket a különböző ellenőrzési pontokon,

sehol sem kellett sorban állnunk. Mindig mi szálltunk fel először a repülőre. A gép menetrend szerint először Antiguába ment, majd Caracasba, azután Kolumbiába, végül továbbindult Dél-Amerika keleti partja felé. Én a gép hátsó részébe kerültem a többi, kísérő nélkül utazó gyerekkel, de amíg a többiek izegtek-mozogtak és a többi utas agyára mentek, én nyugodtan ültem, és azon gondolkodtam, mi vár rám Bogotában. Anyám – mert még mindig az anyámnak tartottam, annak ellenére, hogy mit tudtam meg róluk – a leveleiben említett egy új házat, amit meg akarnak majd venni. Úgy tűnt, minden változik.

Amikor leszálltunk Antiguában, az utasok fele kiszállt, nekem pedig a kísérőm megengedte, hogy kilépjek a lépcsőre, és beszívjam az igazi karibi levegőt. Amikor megcsapott a hőség, azonnal Florida jutott eszembe. A venezuelai fővárosba tett rövid kitérő után végre elindultunk Bogotá felé. Miközben leereszkedtünk a hatalmas hegylánc fölé, amely szinte teljesen körülvette a fennsíkot, amelyre a város épült, láttam, hogy nagyon sűrű trópusi ködtakaró borítja. Eszembe jutott, hogy apa azt mondta, itt csak a legtapasztaltabb pilóták szállhatnak le. Ezen a veszélyes tájon nem egy repülő zuhant már le az évek során. Apa szerint olyan nagy a szegénység a leszállópályát szegélyező, nyomorúságos falvakban, hogy a szerencsétlenség helyszínén a helyiek minden értékes dolgot ellopnak az áldozatoktól, mielőtt megérkezne a segítség. Arra gondoltam, milyen szerencsés vagyok, hogy viszonylagos luxusban élhetek, azután eszembe jutott saját csekély tulajdonom ezen a gépen. Egy rózsaszín iskolai egyenruha meglehetősen sovány fogás lenne a helyieknek, ha lezuhanna a gép.

Szerencsére biztonságban leszálltunk, és miközben a helyünkre gurultunk, a pilóta elnézést kért az utasoktól, hogy várniuk kell a helyükön néhány percig, amíg egy VIP-utas biztonságban kiszáll. Ez volt az én végszavam. A kísérőm lejött velem a lépcsőn, ahol megpillantottam a fekete Chevroletet, és meghallottam a sziréna ismerős hangját. Szokás szerint egy nyitott tetejű katonai dzsip kísérte tele katonákkal, a karjukon fehér MP-karszalaggal. Abban a pillanatban, hogy a konvoj lefékezett a lépcső előtt, apa kiugrott, mögötte pedig Barandiga. Nem tudtam tovább várni. Kihúztam a kezem a légiutas-kísérő tenyeréből, és amilyen gyorsan csak tudtam, leszaladtam a lépcsőn.

– Isten hozott itthon! – üdvözölt apa. – Hiányoztál.

Egy nagy ölelés és csók után beugrottam a hátsó ülésre. Tudtam, hogy az egész az enyém lesz meg a csomagomé, mert anya nem akar majd kijönni ide a szirénázás és a katonák kíséretében. Sokkal inkább otthon érezte magát a nőegylet délutáni teapartiján vagy egy délelőtti kávézáson a brit nagykövetségen. Azonnal eltöltött a boldogság, hogy ott vagyok, ahová

tartozom.

Amikor megérkeztünk a De La Rue központjába az Avenida de Las Américas sugárúton, az őrök vigyázzba álltak, és kinyílt egy hatalmas vaskapu. Gregorio a szokásos cigarettával a szájában várt a recepciónál, hogy üdvözöljön. Kellemes meglepetés volt, és néhány órát apa irodájában töltöttem a titkárnőjével beszélgetve, akit úgy hívtak, Sexta. A nevétől mindig elpirultam. Soha nem találkoztam még hozzá hasonló nővel. Sokkal fiatalabb volt, mint Lady Anne, és lenyűgözően szép. Nagyon rövid, élénkszínű kötényruhát és vastag, színes csíkos platformcipőt hordott, a haját pedig feltupírozta. Tökéletesen beszélt angolul, spanyolul és franciául, és egyszerre tudott telefonálni, cigarettázni, kávét inni, rádiót hallgatni, valamint villámgyorsan levelet gépelni.

Miután apa befejezte az üzleti tárgyalását, kijött hozzám, és együtt hazamentünk. Már alig vártam, hogy újra együtt legyek a húgommal, akitől kissé eltávolodtam, lássam Otiliát és az anyámat, de leginkább a szobám magánya után vágyakoztam. Miközben hazafelé mentünk, a dohány megnyugtató illata szállt hátra a kocsi első üléséről, összekeveredett a bőrkárpit szagával, és ez rádöbbentett, milyen fantasztikus érzés, hogy újra itthon vagyok.

Az első napokban újra a régi szokásokat követtük: a szombatokat a golfpályán töltöttük, vasárnap pedig pihentünk. A hangulat azonban megváltozott, amikor apa közölte a hírt, hogy az elnök látogatóba jön hozzánk. Néhány nappal a születésnapom előtt voltunk, 1971 augusztusában (addigra már nem is tudtam követni, hány éves vagyok, szemben azzal, hogy hány évesnek kellene lennem). A látogatás délutánján hazatértünk a golfklubban töltött hosszú nap után, ahol Chalky (apa *James Bond* „Q”-ja) és Sir Arthur volt velünk, aki ideutazott Londonból. Amikor befordultunk az utcánkba, megláttunk egy csapat katonát, akik egy katonai teherautóból szálltak ki, több rendőrségi motort és néhány lenyűgöző, fekete autót a házunk előtt. A szüleim észrevehetően idegesek lettek. Nem szerették ezeket a látogatásokat. Úgy érezték, hogy Pastrana kísérete átveszi az uralmat a házunkban. Sajnáltam Otiliát, mert mindig rajta csattant az ostor, amikor anyám leszidta ezekben a feszült időszakokban. Mihelyt beléptünk a házba, a földszinten harsány hang üdvözölt.

– Ó, *mi amigo*, don Felipe! – Amikor ilyen örömmel köszöntött engem, nehéz volt észben tartanom, hogy ő az ország legfontosabb politikusa. – Jól viselkedtél az új iskoládban?

Bólintottam és elmosolyodtam, miközben az asszisztensei és a biztonsági őrök a háttérben járkáltak a szüleimmel. Gregorio és az elnök velem beszélgetett. Olyan érzés volt, mintha félreállították volna a szüleimet.

Pastrana sohasem maradt sokáig, amikor hozzánk látogatott, és ez most is így történt. Mielőtt felállt, hogy távozzon, hozzám hajolt, és a fülembe súgta:

– Van egy különleges ajándékom számodra, amit néhánynap múlva majd meglátsz, ha elmész egy bizonyos helyre.

Furdalta az oldalamat a kíváncsiság, hogy mit értett ezalatt. Az apámra néztem, aki csak megvonta a vállát. Tudhattam volna, hogy idővel minden kiderül.

– Muszáj mindig ilyen nagy felhajtással betörniük az otthonunkba? – kérdezte anyám, miután a kíséret kivonult a házunkból.

– Ő Kolumbia elnöke – vágta rá apám. – Nincs beleszólásod a dologba. – Anya meglepődött a válaszán, és én is megdöbbentem, hogy így letorkollta őt.

A szüleimet időnként nagyon furcsa párnak láttam. Apa igazi szabadszellemű vándor volt és nagyon közvetlen is, anya viszont karót nyelt és merev. Gyakran szükségtelenül elítélően beszélt a kolumbiai emberekről, a helyieket mindig úgy nevezte, hogy „azok az emberek".

Másnap Martinez elvitt minket egy olyan helyre, amiről azt hittem, hogy farm, de valójában a suralai katonai lovaglóiskola volt Bogotá külvárosában.

A lovaglónadrágba és fehér pólóba öltözött alkalmazottak szertartásosan üdvözöltek minket, mivel előre értesítették őket az érkezésünkről. Még mindig nem tudtam, miért jöttünk ide, amikor az apám odavezetett egy karámhoz, amelyben egy gyönyörű ló állt.

– Ez az ajándékod az elnöktől. – Alig hittem a szememnek. Egy ló? Nekem? – A „Phillip" ógörög nyelven azt jelenti, „a lovak barátja", ezért is nagyon találó ez az ajándék – magyarázta apa.

Én adhattam nevet a lónak, és a görög vonalat követve Achillesnek neveztem el, mert az egyik sarka fehér volt. Mellette egy magas, vékony férfi állt. Fényes, fekete, térdig érő csizmát és fehér lovaglónadrágot viselt, a kezében ostort tartott. Apa azt mondta, hogy ő Savogar ezredes a kolumbiai hadseregtől, a De La Rue egyik jó barátja, és ő fog gondoskodni Achillesről a nevemben.

Savogar felnyergelte Achillest, és elvitt az első lovaglásomra. Ezután hetente kétszer jöttem ebbe az iskolába órákat venni. Amikor már magabiztosnak éreztem magam a nyeregben, imádtam az érzést, ahogy az arcomba vág a szél, miközben felgyorsul a tempó, és folyamatosan tudom tartani az ügetést. Akkor még nem is sejtettem, hogy ez az izgalom semmi ahhoz képest, amit apa következő útján fogok tapasztalni.

17.

A PÉNZ MOZGATÁSA

Bogotá, 1971 nyara

Az első jel, hogy valami történni fog, az volt, hogy Otilia felébresztett.

– Siess, kelj fel és öltözz! Elmész az édesapáddal.

Nem kellett kétszer mondania. Tudtam, hogy ha így ébreszt, valami izgalmas dolog fog történni, és nem is csalódtam. Kiugrottam az ágyból, majd amilyen gyorsan csak tudtam, felöltöztem.

Apa szokás szerint nem árult el semmit, csak sejtelmesen mosolygott, amikor megkérdeztem, mit fogunk csinálni. Úgy gondoltam, azért nem mond semmit, nehogy elszóljam magam anya előtt, aki megtiltaná, hogy elmenjünk. Beszálltunk a Chevroletbe Martinezzel és Barandigával, a biztonságiak pedig egy másik autóba, úgy kísértek minket.

Miközben kifelé tartottunk Bogotából, éreztem, hogy van valami különleges ebben a kirándulásban. Ritkán mentünk ki a városból, ezért egyre izgatottabb lettem. Még néhány percig utaztunk, majd megérkeztünk egy kis repülőtérre, nem messze a város határától. Behajtottunk egy elkerített területre, és izgatottan előrehajoltam, amikor megpillantottam két helikoptert körülbelül ötszáz méterre előttünk. A rotorjuk lassan forgott.

– Azokkal fogunk menni?

Apa csak mosolygott. Az első helikopter egy kisebb gép volt, ezért a pilóta mellett csak két utas fért el szűken. A második viszont sokkal nagyobb, egy UH–1 „Huey” zöld katonai helikopter, amelynek farkára a kolumbiai zászló volt felfestve. A második helikopter hamarosan megtelt, és megkezdte a felszállást. Én lenyűgözve ültem a kocsiban, megbabonázott a zaj. Egy katona kinyitotta az ajtómat, benyúlt értem, és két kézzel vett ki az ülésről. Apa és a testőrök már a helikopter felé futottak. Mire a katona átvitt engem is a mezőn, nagy nehezen haladva a szélben, apa már a pilóta mellett ült. Becsukódott utánam az ajtó, és másodperceken belül a levegőben voltunk. A föld gyorsan távolodott, miközben könnyedén emelkedtünk a felhők fölé. A padlón volt egy kis ablak, azon keresztül bámultam az alattunk lévő apró házakat. A pilóta és apa fején valami kommunikálásra alkalmas eszköz volt, azon keresztül beszélgettek. Nem érdekelt, miről, mert teljesen ámulatba ejtett a lábunk alatt elsuhanó világ. A nagyobb katonai helikopter előttünk volt, az egyik katona a kinti gépfegyverre tette a lábát. A sisakjának sötét volt a napellenzője, amitől úgy nézett ki, mint valami hatalmas bogár.

Nemsokára magunk mögött hagytuk Bogotá lakott területeit, és a hegyek fölé értünk. Nem sok időm volt csodálni a kilátást, mert a helikopter egy mély völgybe kezdett leereszkedni, és közben vastag, alacsony felhőbe kerültünk. A

veszélyes landolás nem volt vicces, idegesen kapaszkodtam az ülésembe, ám a vakon repülés csak néhány másodpercig tartott, és miután átjutottunk a felhőn, nagy megkönnyebbülésemre már majdnem a fák tetejét súroltuk egy látszólag végtelen, zöld szőnyeg fölött, amely hosszan nyúlt a távolba.

A helikopter zúgása mélyebb lett, én pedig figyeltem, ahogy egyre közeledünk a földhöz. Már kivehető volt egy kis tisztás, ahol apró emberek narancssárga zászlókat lengettek nekünk. Hirtelen máris lent voltunk a talajon egy nagy kertszerűségben, ahol fehér, földszintes ház állt a leszállóhelytől vezető ösvény másik végén. Mindenki kiugrott a gépből, én viszont nem mozdultam, mert féltem, hogy a rotor levágja a fejemet. Némi rábeszélés után másztam csak ki. Apa már lent volt a füvön, és a házból érkező emberek felé indult, akik egy nagy fémdobozt hoztak magukkal.

Figyeltem, ahogy a férfiak hangosan betuszkolják a dobozt az ülésem alá, ahonnan az előbb szálltam ki.

– Az mi? – kiáltottam apának.

– Csak valami, amit el kell vinnünk.

Annyira jellemző volt ez az apámra – megválaszolta a kérdésem, de úgy, hogy utána semmivel sem tudtam többet.

A ház, amit most már jól láttam, szépen gondozott kert közepén állt, a széleken sűrű bozót húzódott. A két férfi intett, hogy álljunk távolabb az ösvénytől a ház és egy kis, fallal lezárt kert mellé. Nyilvánvalóan várták az érkezésüket, mivel a vendéglátónk, aki nem árulta el a nevét, bemutatott minket a kertben várakozó férfinak és nőnek. Ahogy megláttam őket, felismertem a férfit. Már találkoztam vele Medellínben… nem az volt, akivel egy évvel azelőtt beszéltem, hanem a barátja, Silvio.

– Nagyon örülök, hogy látlak, kicsi Felipe! – A nő, aki feltételezésem szerint a felesége lehetett, vékony volt, a haja sötét és tupírozott. Barátságosan mosolygott rám. – Emlékszel, hogy már jártál itt? – kérdezte Silvio.

Értetlenül néztem apára.

– Egyáltalán hol vagyunk? – kérdeztem.

– Girardot-ban – válaszolta Silvio. – Tetszett a repülés? –Bólintottam. – Sokkal jobb, mint azok a hegyi utak. Valószínűleg biztonságosabb is – tette hozzá, és az egyik fegyveres őrre nézett.

– Túl kicsi ahhoz, hogy emlékezzen. Nagyon régen volt –felelte apa Silviónak. Nekem pedig hozzátette: – Egyszer már elhoztalak ide kocsival. De nagyon kicsi voltál még.

– Hát már nem az – jegyezte meg Silvio, és hátralépett, mintha meg akarna csodálni. – A barátom biztosan tudni szeretné majd, hogy milyen nagyot nőttél. Hadd csináljak rólad egy fényképet!

Tudtam, hogy Silvio apa egyik embere, és már hozzászoktam, hogy nagy

felhajtást csapnak körülöttem, ám amikor Silvio elővette a fényképezőgépét, volt valami furcsa ebben az egészben. Megkérte, hogy pózoljak a fényképen. Apára néztem megerősítést várva, mire bólintott. Azt tettem, amit Silvio kért tőlem, de egy kicsit erőltetettnek éreztem.

Pontosan tudtam, hogy apa találkozói közül melyek történtek csak szórakozásból, és melyek voltak üzleti jellegűek. A golfpályán vagy odahaza apa szívesen töltött el órákat egy pohár whisky mellett, miután befejezték az üzletet. Itt most nem ez volt a helyzet. Egyértelműen látszott rajta, hogy minél hamarabb el akar innen menni. Ahogy Silvio megcsinálta a fotót, apa szinte azonnal intett nekünk, hogy menjünk vissza a helikopterhez. Ezúttal a katonai kíséret előtt szálltunk fel, és néhány pillanat múlva már ismét a felhőtakaróban voltunk.

Mihelyt leszálltunk a repülőtéren, két férfi közeledett hozzánk egy páncélozott autóval, és a De La Rue ismerős, sötétkék egyenruháját viselték. Elvették a kis dobozt, majd a mi kis konvojunk elindult Bogotába. Egyszer csak észrevettem, hogy a páncélautó letért az útvonalról az Avenida de Las Américas felé, a De La Rue központjához tartva. Csak sejtettem, hogy mi lehet a dobozban, azt viszont biztosan tudtam, hogy ez a sikeres csomagfelvételek egyike volt a világ legextravagánsabb futárszolgálatánál.

Miután hazaértünk, kérdésekkel bombáztam apát. Miért vitt el engem erre az útra? Miért találkoztunk Silvióval, és miért akart lefotózni?

Apa sóhajtott egyet, majd leült mellém.

– Egy nap majd mindent elmagyarázok neked – mondta. –Most legyen elég csak annyi, hogy teljesítenem kellett valakinek a kérését, akivel együtt üzletelek, ez pedig azt jelentette, hogy találkoznom kellett Silvióval. Tudtam, hogy az út biztonságos számodra, és úgy gondoltam, örülnél, ha helikopteren utazhatnál. – Lelkesen bólogattam. – Ami pedig a fényképet illeti, Silvio már régen találkozott veled más emberek társaságában, akik meglepetten fogják látni, milyen sokat nőttél. – Kicsit habozott, aztán hozzátette: – Néha olyan dolgokat is meg kell tennünk, ha valakivel közös üzletbe kezdünk, aminek nem nagyon örülünk, de hosszú távon meglesz a haszna.

– De ki az, aki látni akarja a fényképem?

Apa felállt, és felemelte a kezét. Ezzel véget ért a beszélgetés. Befogtam a számat. Ki kell várnom azt az időt, ahogy apa mondta, amikor majd mindent elmagyaráz nekem.

18.

EL DOCTOR FELEMELKEDÉSE

„Aki a pénzt irányítja, az irányítja az országot is.” Pat gyakran gondolt ezekre a szavakra, miközben nézte, ahogy egy újabb szállítmány érkezik be biztonságban a De La Rue központjába.

Tudta, hogy miután az amerikai dollárral teli doboz megérkezik a célállomásra, könnyű lesz összekeverni a többi zsákkal a páncélozott autó hátuljában. A bandáktól beáramló pénz és a bankok készpénze megkülönböztethetetlen lett. Mert valójában az is volt. Egyszerre szállították a törvényes és a törvénytelen pénzt. Ebbe az üzletbe csöppent bele Pat. Mindkettő ugyanannak a gazdaságnak volt a része Kolumbiában. Amióta megérkezett az országba, folyton feltette magának a kérdést, hogy hol kell meghúzni a határvonalat. A kettő nagyon összemosódott. Ki döntötte el, mi a korrupt és mi nem? Olyan sok lefizetés és kenőpénz volt mindenfelé, hogy Pat már nem is tudott vele lépést tartani. Néha úgy érezte, ugyanazt a pénzt mozgatják a törvényes és a törvénytelen ügyfelek között – és ezzel együtt továbbítják az információkat is.

Pat nem volt teljesen elégedett ezzel a rendszerrel. A pénzszállítás egy dolog volt. Befolyásolni a pénz előállítóit – a gengsztereket – viszont egészen más. Ebben a helyzetben úgy érezte, nem az ő kezében van az irányítás. Silvio JB kapcsolata volt, ő nyitotta meg az utat az egyre erősödő bűnbanda felé. Abból, amit az eddigi információkból megtudtak, a Medellín galeri rengeteg pénzt keresett, többet, mint azt bárki a De La Rue-tól megjósolhatta volna annak idején, amikor elkezdték a Durazno hadműveletet. Pat tudta, hogy az ilyen mennyiségű pénz nemcsak erősebbé, de veszélyesebbé is teszi őket.

Silvio mostanáig ideális informátornak bizonyult, tökéletes közvetítőnek, akit bőkezűen meg is jutalmaztak az erőfeszítéseiért. Pat viszont sejtette, hogy a férfi csak a felét mondja el annak, amivel Pablo Escobar foglalkozik. JB jelentése szerint Silvio előszeretettel kisebbítette Pablo terjeszkedését, holott Pat a saját szemével látta – abból ítélve, hogy csak a De La Rue mennyi pénzt szállított nekik –, hogy ők a legsikeresebbek a kokainpiacon. Tudta, hogy sokkal jobban érezné magát, ha közelebb kerülhetne az akció főszereplőjéhez, Pablo Escobarhoz. Közvetítők nélkül. Szemtől szembe – *de hombre a hombre* – azzal a férfival, akit Pat hírei szerint a medellíni emberek úgy neveztek, „El Doctor”.

A források szerint 1971 nyarán Escobar állt a gazdag textilgyár-tulajdonos, Diego Echavarria elrablása mögött. A férfi nagyon befolyásos ember volt, sikeresen vezette vállalatát, és folyamatosan bővítette ingatlanbirodalmát. Az előkelő világ kedvelte, mert rendkívül emberszeretőnek és gondoskodónak bizonyult, számos projektet szponzorált a szülővárosában, Itagüiben és

Antioquia több részén. A legismertebb cselekedete, amely népszerűvé és rokonszenvessé tette, az volt, amikor iskolát és oktatási alapítványt indított a lánya, Isolda emlékére, aki egy ritka betegségben halt meg. Az emberrablás további szenvedést okozott a családjának.

Nem volt kérdés, hogy az Echavarria család megengedheti magának az ötvenezer dolláros váltságdíjat. Akár kétszer annyit is kifizettek volna, csak élve kapják őt vissza. Azokban a hetekben azonban, amíg túszként tartották fogva, egy másik történet is napvilágot látott, mégpedig az, hogy Echavarria a dolgozói kizsákmányolásának köszönheti a sikerét és a vagyonát. A gyári munkások – azok, akiknek még volt munkájuk – szörnyű munkakörülményekre és szemérmetlenül alacsony fizetésre panaszkodtak. Azt mondták, Echavarria csak azért tudja növelni az ingatlanbirodalmát és pénzelni a jótékonysági projekteket, mert a hétköznapi emberekből kiprésel minden egyes pesót. Azok, akiknek ilyen szörnyű munkájuk volt, még így is szerencsésnek mondhatták magukat, hogy dolgozhattak, mivel nagyon sok embert elbocsátottak, amikor a technológia fejlődése miatt feleslegessé váltak. Ugyanakkor a gyár terjeszkedése azt jelentette, hogy a földműveseket ki kellett telepíteni a földjükről, és a városi szegénynegyedekbe költöztetni.

Amikor Echavarria elrablásának híre elért a nyomornegyedek lakóinak fülébe, örvendezni kezdtek, ez a váratlan helyzet pedig dilemmát okozott a bűnbandának. A váltságdíjat időben megkapták, de egyszerűen csak adják vissza ezt az ellentmondásos alakot, hogy folytathassa évtizedeken át űzött kizsákmányolását, vagy használják ki a lehetőséget, és szabadítsák meg a környéket ettől a gazembertől?

Pat gyanította, hogy Escobarnak nem kellett sokat gondolkoznia azon, mit tegyen. Túlságosan jó lehetőség volt ez ahhoz, hogy ne használja ki. Itt volt az esélye, hogy megismertesse magát. Amikor Echavarria holttestét egy hónappal később megtalálták egy árokba dobva, kékre-zöldre volt verve, és látszott rajta, hogy megfojtották. A család le volt sújtva. A munkások azonban, akik arra panaszkodtak, hogy kihasználták őket, úgy érezték, igazságot szolgáltattak nekik. Pablo Escobar számára pedig ez felért egy közéleti dicsőséggel.

Amikor elterjedt a hír, hogy a holttestet nem messze találták meg attól a helytől, ahol Escobar született, az emberek feltételezték, hogy ő áll a gyilkosság mögött… és imádták érte. Bűnözői körökben már ismert volt a neve, a híre azonban ezáltal terjedt el egész Medellínben és Antioquiában. Az emberek most először tapasztalták azt, hogy egy bűntettet nem azért követtek el, mert közvetlen hasznot húztak belőle. Ez társadalmi igazságtétel volt. Ki ez a férfi, aki hajlandó kiállni a társadalom legalsóbb rétegeiért is?

A nyomornegyedben lakók elkezdték El Doctornak nevezni őt. Escobar

valószínűleg hamar észrevette, hogy a medellínieknek – az ő népének – hősre van szüksége, aki képviseli az érdekeiket. Pat nem tudta, hogy Echavarria elrablása egyáltalán Escobar ötlete volt-e eredetileg. Tudta, hogy az emberek erkölcsi érzéke mennyire eltorzul, ha megpróbálnak morális igazolást kapcsolni a bűntényekhez, és amikor megismerte a gyilkosság részleteit, egy része nem is akarta elhinni. Ugyanakkor, mivel már találkozott Escobarral, a lelke mélyén sejtette, hogy ez az igazság. A helyiek reakciója pedig? Escobar ezt nem tervezhette meg előre – és senki sem láthatta előre. Még úgy is, hogy Echavarriának nagyon rossz híre volt a munkások között, lehetetlen volt megjósolni, hogyan fogadják majd a halálát.

A gazdag gyártulajdonos otthonát *El Castilló*nak nevezték, és egy hivalkodó bajor kastély utánzata volt, amit magának épített a kizsákmányolással szerzett vagyonából. Ironikus módon nem sok idő múlva Pablo Escobar, „a nép hőse” is hasonló palotát épít majd magának a saját pénzéből, amelyet más emberek nyomorából sajtolt ki.

19.

AUDIENCIA DON PABLÓNÁL

Medellín, 1971 decembere

Elég sok fontos ember közelében voltam már, hogy felismerjem, amikor megváltozik körülöttük a hangulat. Láttam a többiek arcán és a viselkedésükön, ahogy türelmesen sorban állnak, hogy beszélhessenek az illetővel. Láttam már Gregoriónál, Sir Arthurnél, sőt még az apámnál is… és persze Columbia elnökénél. Ezeken kívül pedig *nála* is.

Amint a felfordulás elkezdődött, és az emberek másképp kezdtek viselkedni, azonnal tudtam, hogy valami fontos személyiség közeledik. Minden szempár az ajtó felé fordult. Három ember lépett be rajta. Még meg sem láttam a középső arcát, már tudtam, hogy ki az. Nem volt magas, semmiképpen sem, most valahogy mégis nagyobbnak tűnt. Valami furcsa kisugárzása volt. Az emberek megváltoztak, amikor az asztaluk felé haladt, lassan abbahagyták, amit csináltak, és sorba rendeződtek, hogy üdvözölhessék. A többi fontos emberhez hasonlóan, akit életem során láttam, ez a férfi is tiszteletet parancsoló volt… és az emberek tisztelték is.

Egyáltalán nem vártam a szokásos szilveszteri rendezvényt Medellínben. Az előző évben egész éjjel az asztalnál kellett ülnöm, és nem tudtam rosszabbat elképzelni, mint azt, hogy újra elmegyünk, és megint olyan unalmas lesz az este. A Kolumbiában töltött idő rendkívül értékes volt számomra. Annyira hiányzott a bogotai életem, hogy bármi, ami elszakított tőle, fizikai fájdalmat okozott. Nem gondoltam, hogy bármi is vár rám Medellínben, és nem is értettem, miért kell nekem is odamennem. Ha apának valami üzleti dolga van ott, miért nem tud csak egyedül odamenni, ahogy máskor is tette? Miért kell engem is magával cipelnie?

Az est ugyanúgy indult, mint máskor. Vártam a felnőttek bemutató táncát, a hivatalos üdvözléseket, az udvarias társalgásokat, amelyek megelőzik a sokkal fontosabb privát beszélgetéseket. Ahogy azonban telt az idő, kezdtem azt érezni, hogy ez a szilveszteri buli más lesz. Nem is kellett sokáig várnom, hogy bebizonyosodjon. Láttam, hogy don Pablo rám néz, ahogy máskor is, majd apa visszatért az asztalunkhoz, és így szólt hozzám:

– Szerintem jó lenne, ha megint találkoznál valakivel – mondta, és a terem elejébe vezetett, ahol a legfontosabb vendégek asztala állt. Apa biztatóan a vállamra tette a kezét, én pedig éreztem, hogy az emberek engem bámulnak.

Amikor közelebb értünk, a don Pablo körül állók szétváltak, hogy átmehessünk. Ezúttal alaposabban is megnéztem azt a férfit, akit tizenkét hónappal azelőtt láttam utoljára. A külseje most sokkal rendezettebb volt. A haja fésült, nem zsíros, a bajusza vastag, de meg volt igazítva, a ruhája

hétköznapi, de sokkal jobban állt rajta. Nem hajolt le az én szintemre, ahogy sok felnőtt tette, hanem fejet hajtott, és kinyújtotta felém a karját. Az orromat megcsapta a kölnije, ami arra a régebbi alkalomra emlékeztetett, amikor leültem az asztalához, de másra sem vágytam, csak arra, hogy visszamenjek apámhoz. Ezúttal furcsán részegítőnek találtam.

– *Mi amigo* – mondta a férfi ugyanolyan mély, rekedtes hangon, mint az elnök. – Nagyon örülök, hogy ismét látlak. – Kezet fogtam vele, és közben tudtam, hogy izzad a tenyerem. – Hallom, új iskolába jársz. Messze innen. Milyennek találod?

– Jónak – válaszoltam, és apámra néztem, aki még mindigmellettem állt, és a vállamon tartotta a kezét.

Pablo elmosolyodott, mintha helyeselné.

– A jó oktatás nagyon fontos. Sokat kell tanulnod. Én is szeretnék visszamenni az iskolába. Amikor még lehetőségem volt rá, nem tanultam elég jól, és ezen szeretnék változtatni. – Az apámra nézett, amikor ezt mondta.

– Ezt jó hallani – válaszolta apa. – Sokféleképpen tanulhataz ember, nem feltétlenül kell ahhoz iskolába vagy egyetemre járnia.

– Meglehet, de én iskolában szeretnék tanulni. Jobbá akarok válni. Sok dologban akarok jártas lenni, mint maga.

– Nekem szerencsém volt – válaszolta apa. – Angliában több lehetősége van egy gyereknek, hogy tanuljon.

Don Pablo bólintott.

– Ó, igen, Anglia, egyszer el akarok menni oda. Talán egynap majd meglátogatlak téged az új iskoládban.

Éppen időben pillantottam apára, hogy észrevegyem komoly arckifejezését, mielőtt elmosolyodott volna.

– Talán majd egyszer. – Ezután felszólított, hogy ideje visszamennem az asztalunkhoz, ahol Barandiga és Martinez már vártak a család többi tagjával.

– Akkor viszlát legközelebb! – szólalt meg don Pablo. – Annak ellenére, hogy Angliában vagy, ugye tudod, hol az otthonod?

– Igen, Kolumbiában – feleltem büszkén.

– Medellínben – javított ki, és az apámra nézett.

Apa erre feszülten mosolygott.

– Miért mondta ezt? – kérdeztem, amikor elsétáltunk a terem másik végébe.

– Szerintem – válaszolta apa – szeretné azt hinni, hogy nincs jobb hely Medellínnél.

– El fog jönni meglátogatni engem?

Ekkor odaértünk az asztalunkhoz. Apa leültetett, mindkét kezét a vállamra tette, majd mélyen a szemembe nézett.

– Nem. Ez nem fog megtörténni.

Azzal elfordult, és visszament a terem elejébe, ahol don Pablo várt, és figyelt.

20.

A MAGÁNBANKÁR

Patnek végül is nem volt mit mérlegelnie azon, hogy közelebb kerüljön-e Pablo Escobarhoz.

A kapcsolata jelentősen javult a csempészbandával, a szállítás zökkenőmentesen működött, és az utakról szerzett információk pontosan olyan jellegűek voltak, amilyet Sir Arthur szeretett volna kapni, amikor 1959-ben kipattant a fejéből az együttműködés gondolata. Pat sohasem volt az a típus, aki a babérjain ül, és felismerte, hogy ez az ambiciózus, fiatal bűnöző most a város egyedüli látványossága. Ha félretette volna személyes kapcsolatát, és most találkoztak volna először, akkor is vonzotta volna valami hozzá.

Escobar évről évre azt bizonyította, hogy néhány lépéssel a társai előtt jár. Vajon mennyit köszönhet ebből annak, hogy a De La Rue segített neki a tervei megvalósításában? Ki tudta volna megmondani? Ám ami még fontosabb, vajon Pablo Escobar szert tehetett volna ekkora hírnévre és vagyonra ilyen rövid idő alatt egyedül? Valószínűleg igen. Pat egyetlen nemzetközi munkája során sem találkozott senkivel, aki ennyire kegyetlen és ravaszul összetett ember lett volna. Éppen emiatt nyugtalanították őt a találkozásaik.

Pablo Escobar nem szerette a felszínes csevegést, és mindig közönyösnek mutatta magát, valószínűleg a sok marihuána miatt, amit elszívott – ezért alapjában véve nehéz volt őt kiismerni. Amikor kerek perec rákérdeztek a neki tulajdonított bűntettekre, elterelte a szót, amikor pedig a lehetséges következő lépéseiről faggatták, akkor ködösített. Az *omertá*, vagyis a hallgatás törvényébe vetett hite miatt ő volt a tökéletes üzleti partner. Ugyanakkor, ha hinni lehetett a róla terjedő történeteknek, akkor a hűsége csak addig tartott, amíg a másik fél hasznos volt számára. Pat szinte mindent megadott neki, amit kért, így a kapcsolatuk nagyon jól működött. Arra azonban gondolni se mert, mi történne, ha Escobar valaha is úgy érezné, hogy keresztbe tett neki.

Pat elismeréssel adózott a kolumbiainak. Ami kezdetben csak kisstílű bűnbanda volt, a vezetése alatt kifinomult csempészszervezetté alakult át, végül pedig rendkívül jelentős és jól működő üzleti birodalommá nőtte ki magát. Mindenféle terméket mozgattak, hatalmas szállítmányokban és JB összeköttetéseinek köszönhetően egyre könnyebben. JB rakétasebességgel emelkedett felfelé a panamai biztonsági szolgálat ranglétráján, így kivételes pozícióból működtethette ezt a kétélű hadműveletet. Törvényes munkája során hírszerző tisztként folyamatos kapcsolatban állt a CIA-val, ám Pat sejtette, hogy titokban komolyabb ambíciói vannak, és akár még a panamai

elnökségre is pályázhat. Pat azt is gyanította, hogy bár JB hasznos információkat adott tovább a csempészekről az amerikaiaknak, biztosan előfordult olyan is, amikor egy közelgő fontos szállítmányról nem tett említést. A „feledékenységéért” Escobar emberei nyilván bőkezűen megjutalmazták.

Sötét és zavaros világ volt ez, Pat azonban azzal vigasztalta magát, hogy ez idáig simán működött a De La Rue üzlete, a csempész amerikai dollárt törvényes pesóvá alakították, majd belepumpálták a kolumbiai bankrendszerbe. Természetesen mindig nagy segítség volt, hogy kizárólagos szerződésben álltak a köztársaság központi bankjával, ami azt jelentette, hogy a De La Rue hatással lehetett a pénz előállítására és a bankok közötti szétosztására. Az amerikai valuta áramlását a cég páncélszekrényeibe az újraelosztás igénye határozta meg, néha pedig a De La Rue irodájában tartották a dollárt, és kicserélték frissen nyomtatott kolumbiai pénzre.

Ez azt jelentette, hogy állandóan hatalmas mennyiségű készpénzt tároltak az Avenida de Las Américason lévő központban, ahol Pat egy kis magánhadsereget alkalmazott, amelynek az volt a feladata, hogy őrizze és elindítsa a szállítmányokat.

Ha pedig egyszer-egyszer úgy tűnt, az a veszély fenyegeti őket, hogy túl sok készpénz áramlik a rendszerbe, mindig voltak szakértők Londonban, akik iderepültek, és gondoskodtak róla, hogy minden megfelelően működjön. Ezt leszámítva azonban kizárólag Pat feladata volt biztosítani az üzlet zökkenőmentes folyamatát. Boldogan felügyelte a bankokkal való szerződéseket, valamint a pénz elosztását az országban. Nem bánta a kellemetlen alakokkal történő hosszas megbeszéléseket, különösen Medellínben és Caliban, amely során megszervezték a kisrepülőgéppel érkező, piszkos pénz beolvasztását. Gregorio elsimította az utat és megnyitotta az ajtót a helyi hatalommal bíró emberek előtt, Pat azonban sejtette, hogy még ő sem tudja, valójában mennyi pénzt is termelnek. Sir Arthur utasítása már a kezdetektől fogva az volt, hogy a kolumbiaiakat nem szabad beavatni a Durazno hadműveletbe. Ezt a parancsot maximálisan betartották. Ez volt az ideális állapot, Gregorio és az emberi egyáltalán semmi sem tudtak, csupán ártatlan szemlélői voltak az eseményeknek.

Pat nem bízott semmit a véletlenre. A csempészek még mindig azt a módszert alkalmazták, hogy hatalmas pénzösszegeket rejtettek el biztonságos házakba a *fincá*kon. Ennek a zsákmánynak a begyűjtése akár közúton, akár levegőben történt, mindenképpen problémát jelentett biztonság szempontjából. Még egy állig felfegyverzett őr mellett sem lehetett az ember elég óvatos. A konvoj gyakran megváltoztatta az útvonalát, vagy a menetrendtől eltérően megállókat iktattak be egy kis út menti kávézónál vagy

egy cukornádültetvényen, hogy lerázzák azokat, akik esetleg követik őket. A készpénz biztonságos szállítása azt bizonyította a csempészek számára, hogy meg lehet bízni a De La Rue-ban, Pat azonban nem tartotta lehetetlennek, hogy a bandák rajtaütést szerveznek csak azért, hogy leteszteljék a védelmet. Eddig azonban minden rendben ment.

Most pedig, hogy Escobart a maga oldalára állítsa, Pat fel akart ajánlani neki egy sokkal különlegesebb szolgáltatást. Azt mondta a kolumbiainak, hogy Pablót, mint az akció értelmi szerzőjét, megfelelő módon kell honorálni. Pat számára ez némi ügyeskedést jelentett a könyvelésben, hogy eltüntesse a pénzt, de a készpénzszállítás és az elosztás volt az erőssége. Nem kevesebbet ajánlott fel Escobarnak, mint hogy vigyáz helyette a pénzére. A banda profitjából lefölözhet egy részt. Senkinek sem kell megtudnia. Ez egy magánjellegű megállapodás lesz kettőjük között. Ez pedig azt jelenti, hogy Escobarnak mindig lesz egy titkos készpénztartaléka. Pablót nem kellett nagyon győzködni. Azt mondta Patnek, hogy kezdjen hozzá azonnal.

21.

BIRODALOMÉPÍTÉS

Pat nem ismerte a részleteket, de sejtette, hogy Escobar egy sokkal sikeresebb kokainkereskedővel kezdett együtt dolgozni. Alvaro Prietóval.

Amikor Escobar összetűzésbe került a törvénnyel, egy rövid időre börtönbe zárták. A szerencse úgy hozta, hogy Prieto volt a cellatársa. A páros nagyon egymásra talált, és a kábítószer-kereskedő szárnyai alá vette a készséges diákot. Escobar nagyon szerette volna gyarapítani a tudását, és Prietónál jobb tanítót nem is találhatott volna. Addig csak kisebb szállítmányokkal foglalkozott, semmi olyannal, amiből birodalmat építhetett volna. Prieto bepillantást engedett neki a jövőbe. A kokain nem a nyomornegyedek és a szegények kábítószere volt. Sokkal inkább Amerika leggazdagabb rétegének, a pörgős életet élő szellemi foglalkozásúak önként választott szere. Miamiban orvosok, ügyvédek és bankárok körében talált piacra, mindenkit csábított, aki bele akart kóstolni az ellenkultúrába. Semmi máshoz nem hasonlítható partidrog volt.

Miután Escobar megtudta, hogyan állítják elő, csomagolják, szállítják és értékesítik a kokaint, úgy döntött, nemcsak egy láncszem akar lenni a folyamatban, hanem minden fázist ő maga akar csinálni. Ami Prietót illette, ő csak kereskedő volt, nem gyártó, és Escobar, aki valószínűleg türelmetlenül figyelte, hogy a csempésztársai milyen lassan haladnak előre, úgy döntött, saját kezébe veszi az irányítást. A szájhagyomány szerint ellopott egy autót, levezetett ezerháromszáz kilométert egy ecuadori kapcsolatához, és vásárolt öt kilogramm import perui kokainpasztát.

Három nappal később visszaért Medellínbe, és létrehozta a saját gyártóüzemét, ahol a pasztából tizennégy kilogramm utcai értékesítésre kész kokaint állított elő.

Medellínben a legnagyobb exportőr akkoriban Fabio Restrepo volt. Escobarnak nem volt kapcsolata vele, de ismert olyan bűnözőt, akinek igen – az Ochoa testvéreket. Ők szervezték meg a találkozót Escobar és Restrepo között. Restrepo, a tapasztalt kereskedő számára, aki évente százhúsz kilogramm kokaint szállított, Escobar valószínűleg ugyanolyan kis fiatal senkinek tűnhetett, mint a többi, akik próbáltak befurakodni a virágzó kábítószerüzletbe. Az ő tizennégy kilója semmiképpen sem volt jelentős tételnek mondható, így Restrepónak két választása volt: vagy üzletet kínál a csempésznek, vagy elküldi melegebb éghajlatra. A kis mennyiségű áru ellenére Restrepo az előbbit választotta, és beleegyezett, hogy eladja Escobar készletét. A tizennégy kiló kokain több mint százezer dollárt hozott Escobarnak (ez ma körülbelül ötszázezer dollárnak felel meg), többet, mint bármely üzlet egész addigi életében.

Az első rendes kokainüzlete után Escobar valószínűleg több dologra is rájött: szüksége van valakire, akiben megbízik, hogy mozgassa és elrejtse a pénzét; kínálkozott a lehetőség, hogy szövetségre lépjen az Ochoa testvérekkel, hogy egyesítsék a forrásaikat; a kokain olyan üzlet, amivel megéri foglalkozni, és ha maximális hasznot akar kisajtolni belőle, akkor ki kell iktatnia a konkurenciát.

22.

SZÖRNYETEGET ALKOTTUNK

Amikor Pat elindult a szokott *fincá*ra, hogy megbeszélje az üzleti dolgokat Silvióval, nem gondolta volna, hogy bármi probléma adódhat. Úgy döntött, kocsival megy, amit Martinez vezet, nem pedig repül. A kanyargós, hegyi utakon mentek egyetlen kísérő autóval. Amikor megérkezett, meglepetten látta, hogy Silvio nincs egyedül. Ott volt mellette a szigorú arcú Pablo Escobar is.

– Hol van a fiú? – A váratlan kérdés meglepte Patet. Semmiüdvözlés, semmi kézfogás.

– Visszament Angliába. – Escobar arcán haragos kifejezéssuhant át, és Pat arra gondolt, ha a tekintettel ölni lehetne, Silvio családja valószínűleg már a temetkezési vállalkozót hívná. A társa nyilvánvalóan azt mondta Pablónak, hogy mindketten itt lesznek. – Csak akkor hozom el, amikor megfelelő rá az alkalom – felelte Pat magyarázatképpen. Ránézett az embereire, akik érzékelték, hogy megváltozott a hangulat. – Nem számítottam rá, hogy ön is itt lesz – folytatta, mert szerette volna megőrizni a könnyed viszonyt. – Kellemes meglepetés. Miért van itt?

Escobar megvonta a vállát, láthatóan még mindig haragudott.

– Talán nem kellene? Van olyan dolog, amit csak vele beszélmeg?

– Természetesen nincs. Én csakis azért vagyok itt, hogy segítsek maguknak.

– Akkor miért van olyan érzésem, hogy kijátszanak engem?– Pat Silvióra pillantott segítségért. Ez furcsa. Azért jött, hogy megbeszéljék, hol fogja átvenni a pénzt a jövőben. Elképzelni sem tudta, mi történhetett, amitől megromlott a viszonyuk.

Escobar arca semmit sem árult el.

– Mi a baj?

– Mindig maga diktálja a feltételeket – válaszolta Escobar. –A csomagátvétel, a szállítás… a fiam… – Szóval innen fúj a szél.

– Megegyeztünk, hogy az a legjobb, ha csak évente egyszertalálkoznak.

– …amikor magának alkalmas – folytatta Escobar.

– Amikor Phillipnek alkalmas. Az a legfontosabb, hogy nekimi a legjobb. – Pat megpróbálta megőrizni a hidegvérét, ám a fia említése idegessé tette.

Escobar lépett egyet előre, és mogorván nézett fel a fölé tornyosuló angolra.

– Mostantól kezdve maga nekem dolgozik… az én feltételeim szerint.

Pat nyugodt maradt. Milyen gyorsan megváltoznak, gondolta. Néhány hónappal ezelőtt ez a férfi még egy senki volt. Most meg már azt hiszi, ő parancsolgathat másoknak.

– Az a célunk, hogy az ügyfeleink mindig elégedettek legyenek – mondta feszült mosollyal.

Miután befejezték a megbeszélést, Pat távozott a *fincá*ról, és már alig várta a következő találkozást JB-vel. Ő biztosan tudni fogja, hogy mi a fene történik itt.

– Hogy is van az a mondás? – kérdezte JB, amikor legközelebb találkoztak az Avenida de Las Américason. – Meghalt a király. Éljen a király!

– Király?

– Fabio Restrepo, a legfőbb kokainkereskedő Antioquiában.
Az első számú díler.

– Mi történt?

– Lelőtték.

– Ki?

– Tippelj!

Még azok ismeretében is, amit már tudott Pablo Escobarról, Pat döbbenten hallotta, hogy mire képes ez az ember. De legalább már értette, miért vált feszültté a kapcsolata Escobarral. Megkérdezte panamai kollégáját, biztos-e abban, hogy igaz ez a történet.

JB megvonta a vállát.

– Ha nem ő volt, akkor valaki az ő parancsára. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy több gyilkosjelölt is van, például az Ochoa testvérek – Fabio, Alonzo és Jorge. Üzlettársak voltak, ám ahelyett, hogy beérték volna egy szelettel, talán úgy döntöttek, megszerzik az egész tortát. De csak nézd meg, kinek származott a legtöbb haszna abból, hogy Restrepo kikerült a képből. Escobarnak. Ő lett a legfőbb ember Paisában (abban a régióban, amelyhez több megye is tartozik, köztük Antioquia is). Ő irányítja az ország teljes északnyugati részét. Nagyon sok dolgod lesz. – Pat válaszul halványan elmosolyodott. Már a lehetséges következményeket vette számba gondolatban. – És ez még nem minden – folytatta JB. – A forrásaim szerint Escobar egy órával a gyilkosság után összehívott egy találkozót Rionegro külvárosában egy kocsmában. A helyszín nagyon fontos: az ugyanis az ő felségterülete. Úgy hírlik, ő, Silvio és Gustavo találkoztak az Ochoa testvérekkel, valamint a bérenceikkel, és Escobar közölte velük, „Ti most már nekem dolgoztok”.

Ugyanezt mondta nekem is, gondolta Pat magában.

– Az, hogy senki sem mondott ellent neki, de még csak kifogást sem emelt, már önmagában is sokat sejtet – magyarázta JB. – Restrepo napjai mindig is meg voltak számlálva, csak az volt a kérdés, ki jut el hozzá először. És Escobar valószínűleg tudta, hogy az Ochoa testvérekbe nem szorult annyi kurázsi, mint belé. Restrepo meggyilkolása szükséges rossz volt, amit

valakinek meg kellett tennie, a cél pedig szentesítette az eszközt. Amikor Escobar Restrepo üzleti működését nézte, valószínűleg csak akadályokat látott benne, nem lehetőségeket. Ha továbbra is pénzt fektet ebbe a már meglévő modellbe, akkor a végeredmény az lesz, hogy Restrepo az ő pénzéből egyre jobban meggazdagszik. Ez pedig nem engedhette.

– Biztosak a forrásaid? – kérdezte Pat.

– Megbízható informátor mind.

– Ezt a hírt nekem is továbbítanom kell.

– Természetesen – felelte JB. – És van még valami, amit szintén jó, ha tudnak.

Mi jöhet még? – gondolta Pat.

– Escobar azt akarja, hogy minden csempész neki dolgozzon. Összeadják a forrásaikat, aztán szétosztják a hasznot. Ők szabályozzák az ellátást és az árakat. Azt mondta nekik, „Ha mellém álltok, segítek megvédeni titeket a bajtól." – És mit feleltek rá?

– Mit mondhattak volna? Mindannyian félnek tőle.

– Egy kartell? – kérdezte. – Drogcsempészeknek?

JB bólintott.

– A Medellín kartell. El kell ismerned, bizonyos szempontból logikus lépés, nem?

Néhány héttel később Sir Arthur megérkezett Kolumbiába a szokásos információfrissítésre és a megszokott szombat délelőtti golfozásra Pattel a klubban. Nagyon sok minden történt az előző látogatása óta, habár a pénz továbbra is folyamatosan áramlott be a *fincá*ról.

– Valami zavar, öregfiú? – kérdezte Sir Arthur, miután eltették az ütőket, és átöltöztek.

– Miért kérdezed? – kérdezett vissza Pat, habár nagyon jóltudta. Még Sir Arthurnek is feltűnt, aki imádott nyerni mindenben, és gyakran bármi áron, hogy Pat, aki a legtöbbször méltó ellenfél volt, most szánalmasan rosszul játszott a pályán. Nem volt jellemző rá, hogy több mint tíz ütéssel veszítsen, ahogy most. Valami biztosan történt.

– Úgy látom, nem itt jár az eszed.

Pat nem az a típus volt, aki szívesen beszélt a problémáiról. Mindig is büszke volt arra, hogy a megoldások embere. Most viszont lerítt az arckifejezéséről, hogy gondban van. Karrierje során Pablo Escobar viselkedésének elemeit látta már másokban – ez történt, amikor valaki belekóstolt a hatalomba –, csakhogy volt valami ebben az emberben, ami nyugtalanította. Vajon a Phillip miatti személyes kapcsolatuk volt az oka, hogy így érezte magát? Ezt a kérdést folyton feltette magának. Vagy az, hogy talán ők maguk táplálták hatalmasra Escobar önbizalmát azáltal, hogy

rendkívüli lehetőségeket biztosítottak neki, és olajozottabbá tették a bűnszervezete működését? Vagy mindkettő egyszerre?

Mindenekelőtt a személyes kapcsolatuk zavarta leginkább. Úgy érezte, ez az ő Achilles-sarka.

Az internátus nagyon sokat segített abban, hogy Phillipet biztonságban tartsa, ám amikor a fia itthon volt Kolumbiában, akkor folyamatosan aggódott érte. Bármennyi testőrrel vette körül, úgy érezte, sohasem elég. Ezért akarta, hogy a fia vele menjen, amikor elutazott a *fincá*ra. Nem engedékenység vagy vakmerőség állt mögötte. Egyszerűen ezt diktálta a szükség. Pat tudta, hogy ő a legalkalmasabb arra, hogy megvédje a családját. Soha nem történt hallgatólagos megegyezés Escobarral azt illetően, hogy mi mindenhez férhet hozzá. Talán jobb lett volna, ha van ilyen, mivel így szabályok nélkül is az volt az érzése, hogy a kolumbiai mindenképpen meg akarja szegni őket. A miatta érzett nyomás és a Medellínből érkező hírek csak fokozták Pat nyugtalanságát.

Ezt azonban nem mondhatta el Sir Arthurnek. Ha megtette volna, azzal bevallja a gyengeségét, vagy azt, hogy többé már nem alkalmas erre a munkára. Ezt pedig semmiképpen sem akarta. A golfpályán nyújtott teljesítményéből ítélve azonban nyilvánvalóan nem tudta annyira elrejteni az érzéseit, mint amennyire hitte. És ha volt ideális helyszín, ahol megbeszélhették az aggasztó problémákat egy ital mellett, akkor a Los Lagartos Klub hátsó terasza volt az.

– A hadműveletről van szó – szólalt meg Pat némi töprengés után.

Sir Arthur ösztönösen körülnézett.

– Igen?

– Jól megy. Jó kapcsolatot alakítottunk ki Medellínnel és Calival, a készpénzszállítások kezdik meghozni a gyümölcsüket, és teljesítjük a mi részünket az amerikai barátainkkal kötött alkuban.

– És? Ez úgy hangzik, mintha jobban menne, mint ahogyreméltük.

– Így is van. Az üzlet területén Gregorio rendkívül hatékony. Folyton terjeszkedünk. Az elnök is a mi oldalunkon áll.

– És egy királyi látogatás is történt – szakította félbe Sir Arthur. – Hallottam, mennyire izgatott volt Gregorio emiatt.

Pat elmosolyodott. Tudta, hogy a főnöke mindig odavolt, ha a királyi család tiszteletét tette, amikor pedig a királynő egyetlen lánya, Anna hercegnő Kolumbiába látogatott, és útba ejtette a De La Rue-t is, az kimagasló elismerése volt Sir Arthur és Gregorio munkájának. Ha a királyi család tudta volna, milyen fajta üzletben vesz részt Sir Arthur és Pat… talán nem siettek volna annyira áldásukat adni a cég üzleti működésére.

– Szóval, ha ilyen sok jó híred van, miért vágsz ennyire bánatos képet? –

kérdezte Sir Arthur.

– Nos… – Pat megkavarta skót whiskyjében a jeget. – Lehet,hogy a hadművelet túl jól működik.

– Hogyhogy?

– A fiatal Escobar.

– Igen?

– Van benne valami.

Arthur felsóhajtott. Pat tudta, hogy a főnöke gyűlöli a homályos megfogalmazást, de még ő maga sem lett volna képes megnevezni, hogy pontosan mi zavarja a férfiban.

– Magának akarja az egész világot… méghozzá azonnal.

– Egy kis ambíció sosem árt – felelte Sir Arthur, és ivott egykorty whiskyt. – Hol lennénk, ha nem lenne bennünk is egy egészséges adaggal?

– Ez igaz – válaszolta Pat. – De mi nem öltünk meg senkit,hogy előrébb jussunk.

– Közvetlenül nem – kuncogott Sir Arthur. Pat nem reagálta viccre. – Miért, ez a fiatal fickó tényleg kinyírt valakit? Azt hittem, azok csak pletykák.

– Nem tudom – felelte Pat. – Minél többet üzletelek vele,annál inkább hajlok rá, hogy higgyek a pletykáknak. Úgy tűnik, nincs benne erkölcsi gát. Még csak most kezdi látni a munkája gyümölcsét, de máris megszabadult a konkurenciától.

– Hisz ő egy bűnöző, az ég szerelmére! – fakadt ki Sir Arthur. – Mégis mire számítottál?

– Hogy a tolvajokban is van egy minimális tisztesség.

– Ez itt Kolumbia, drága fiam.

– Ha nem vigyázunk, hamarosan olyan lesz, mint a vadnyugat. Vagy még olyanabb. A megmozdulásai jelenleg csupán anyagi hasznot hoznak, de könnyen feltételezem róla, hogy hajlandó lenne még több vért is ontani. Ha pedig igazak az információink, és egy efféle ember ráérez a gyilkolás ízére….

– Ez az ország nagy változásokon megy keresztül – mondtaSir Arthur. – Számítani lehet egy kis törvénytelenségre, és bizony egyesek viselkedése kirívóbb lehet másokénál. Egészen pontosan mi az, ami nem tetszik neked Escobarban? Nem csinálsz túlságosan személyes problémát ebből a dologból, ugye?

Pat megrázta a fejét.

– Azt teszem, ami szükséges ebben a tekintetben.

– Ez igaz – bólintott Sir Arthur. – Nem lehet könnyű, ami afiút illeti, de Escobar nem panaszkodhat, hogy nem tájékoztatod a gyerek fejlődéséről. Akkor pedig mi a baj?

– Én csak úgy gondolom – Pat a poharába nézett, amelybenmár inkább volt

olvadt jég, mint whisky és gyömbér –, hogy nem árt vigyáznunk ezzel a fickóval.

– Nem azt tesszük már most is? – Sir Arthur kiitta az italát.– Úgy érzem, nem mondasz el nekem mindent. Bökd már ki, az ég szerelmére!

Pat szintén megitta az italt, és előredőlt vesszőből font székén.

– Egyre nagyobb a hatalma, és több pénzt keres, mint amitvalaha is megjósoltunk. A pénz úgy folyik befelé, mint soha azelőtt. Elképesztő mennyiségű kábítószert szállít az Egyesült Államokba leginkább Panamán keresztül, és létrehozott egy kartellt, hogy felturbózza az ellátást, és maximalizálja a hasznot meg a hatalmat.

Sir Arthur hátradőlt a széken.

– Ez mindig is így volt. Mi ezzel foglalkozunk. Segítünk felépíteni ezeket az embereket, és amikor majd eljön az ideje, kirántjuk alóluk a szőnyeget. Addig is a kedvében kell járnod, megadni neki, amit akar… egy bizonyos szintig. Éreztesd vele, hogy fontos, és győzd meg, hogy megtehetsz neki olyan dolgokat, amit senki más nem. Érd el, hogy te… és a cég… nélkülözhetetlenek legyetek számára. Légy kreatív a javaslataidban! Mutasd meg neki, hogy te tényleg tudsz segíteni. És – tette hozzá, miközben magához intette a pincért, hogy egy újabb kört kérjen – reménykedjünk, hogy egyszer majd megjelenik az életében egy *chica*, aki gyerekeket szül neki, és eltereli a figyelmét erről a világuralom ostobaságról.

Sir Arthur elhallgatott, és csak nézte Patet.

– Úgy látom, nem győztelek meg.

Pat megrázta a fejét.

– Mitől félsz ennyire ezzel az Escobarral kapcsolatban?

Pat felsóhajtott és előrébb ült a széken.

– Attól tartok, hogy szörnyeteget alkottunk.

23.

Pat felismerte a taktikát – ő is nagyon sokszor alkalmazta már másokon. Megszervezünk egy találkozót egy konkrét időpontra, és amikor a személy megérkezik, váratjuk. Hadd főjön a levében. Érzékeltetjük vele, hogy kinek van nagyobb hatalma ebben a kapcsolatban.

Pat ült, és várta, hogy Pablo Escobarral beszélhessen, közben pedig emlékeztette magát arra, hogy ez egy hatalmi játszma. Máskülönben felforrt volna a vére Medellín trópusi hőségében. Már az is elég rossz volt, hogy kötélen kellett táncolnia ennek a gengszternek. Nem sok hiányzott hozzá, hogy feldühödjön, amiért várnia kell, holott azért van itt, hogy szívességet tegyen neki. Méghozzá nagy szívességet. Olyasmit, ami egész életére biztosíthatja neki a hatalmat és a pénzt.

Őrizd meg a hidegvéred, mondta magának. Ne engedd, hogy lássák rajtad, milyen bosszús vagy. A fiatal gengszterfőnök ideje majd eljön. De az nem ma lesz.

– Señor Witcomb, elnézést, hogy megvárattam – mondta Escobar, amikor belépett a villa nappalijába Silvio társaságában, aki soha nem hiányozhatott mellőle. Patet bosszantotta a megjátszott hivatalos stílus és a bocsánatkérés. Tisztában volt vele, hogy a kolumbiai a legkevésbé sem sajnálja, és nem kellett ránéznie az órájára, hogy tudja, majdnem egy teljes óra eltelt már, amióta megérkezett. A dombtetőn álló ranch egy kísértetváros volt. Egészen más, mint az előző látogatásukkor, amikor állig felfegyverzett *sicarió*k néztek szembe az ő fegyveres kíséretével.

– Nem számít. Az idő nem fontos számomra – hazudta Pat,mert szerette volna kitérő nélkül folytatni. Elővett az aktatáskájából egy dokumentumot, és széthajtotta a hatalmas faasztalon. – Íme a tervek, amikről Silvio bizonyára már beszámolt önnek. – Escobar erre csupán közönyösen megvonta a vállát. Pat zavartalanul folytatta: – Ez a Calatrava negyed. Luxusotthonok komplexuma Bogotá legvagyonosabb emberei számára.

– Miért érdekelnének engem a gazdagok házai?

– Mert pénzt kereshet rajtuk – felelte Pat.

Ez végre felkeltette Escobar figyelmét. A két férfi az asztal fölé hajolt, és szemügyre vette a főváros egyik legkeresettebb részén építendő elegáns házak, villák és apartmanok tervrajzát. Pat nem említette, hogy csupán három kilométerre tőle ott van a Los Lagartos Klub. Nem akarta, hogy az üzlettársa téves következtetéseket vonjon le.

– Mondja el, hogy működik ez a dolog!

Pat ugyanazt a szöveget adta elő neki is, amit korábban Silviónak. Az ingatlanfejlesztésbe nagyon sok befektető száll be. Szinte lehetetlen nyomon

követni a pénz eredetét, különösen úgy, hogy a De La Rue központja is hatalmas összeget invesztál az üzletbe az ingatlanépítésre adott, törvényes bankkölcsön formájában.

Escobar eleinte elcsodálkozott az ingatlanok méretén, és meg kellett győzni róla, hogy ezeknek a házaknak a többsége önálló épület, annyira nagyok voltak a telkek. Hatalmas volt a különbség a Calatrava és a medellíni szegénynegyedek között.

– Bizonyos értelemben semmi nem változik – magyaráztaPat. – A pénz továbbra is hozzám érkezik be, a mi cégünk dolgozza fel, és végül ebbe az építkezésbe kerül. Amikor az otthonokat eladják, a készpénz profittal megfejelve tér vissza.

Felfoghatja úgy is, hogy az építkezésen dolgozó átlagembereket támogatja ezzel. Az ön befektetésének köszönhetően a munkásokat időben ki fogják fizetni, nem kell megvárniuk a telkek eladását, hogy tovább folytatódjon a fejlesztés. Ez viszont csak egy része a komplexumnak. Vannak ideiglenes tervek is a terület kiterjesztésére. Miután befejeződik az építkezés, ez lesz Kolumbiában az egyik legkeresettebb lakónegyed, ami azt jelenti, hogy benne van a lehetőség, hogy még éveken keresztül lesz mibe fektetni, és abból profitot nyerni.

– Bankkölcsönt említett – szólalt meg Silvio.

Pat elmagyarázta, hogy a kölcsönt közös ismerősük, Carlos Escobar biztosítja majd.

– Az építtető céghez folyik be, hogy el lehessen kezdeni azépítkezést, és a befektetési alapjukon lesz. Minden dollárt átváltanak pesóra, és minden pesónak nyoma lesz. Az építtető cég számláján szaporodó profitot pedig törvényesen, tiszta pénzként lehet levenni, miután levonták belőle az ő jutalékát és a kölcsön törlesztését.

– Kizárólag önön múlik – folytatta Pat –, hogy megtartja-emagának ezt a befektetést, vagy belevonja az üzlettársait is… a kartell többi tagját. – Amikor meglátta Escobar arckifejezését, azonnal megbánta a szavait.

– Mit tud maga a kartellről? – Escobar összehúzta a szemét.

A kínos csönd egyre hosszabbra nyúlt, miközben Pat a megfelelő szavakat kereste.

– Az az érdekünk, hogy lépést tartsunk az ügyfeleink körülményeinek változásával – magyarázta mosolyogva, és próbált nyugodtnak tűnni, habár érezte, hogy a pulzusa felgyorsul. – Biztos vagyok benne, hogy ez a minimum, amit elvárnak tőlünk. – Escobar Silvióra pillantott.

– Én nem mondtam semmit – jegyezte meg a társa.

Pablo ismét a tervekre nézett. Miközben a rajzot tanulmányozta, Pat felé fordult.

– Árulja el nekem, señor Witcomb, honnan tudhatjuk, hogya beszélgetéseink köztünk maradnak-e… akár jelen van ön, akár nem?

Pat nagy levegőt vett, mert tudta, hogy Chalky rejtett lehallgatója most is ott van nála… és rögzíti a beszélgetést.

– Teljesen biztosak lehetnek benne – felelte. – Nem számít,hogy a világ mely táján vagyunk, a titoktartás alapvető a mi üzletünkben, legalább annyira, mint a pénzkeresés.

Escobar Silvio felé bólintott, aki intett Patnek, hogy álljon fel.

– Biztosan megérti az aggodalmunkat – mondta Silvio. – Éshogy meg kell bizonyosodnunk róla, valóban ez-e a helyzet.

Pat habozott, és arra gondolt, tiltakozni fog, de aztán rájött, hogy ettől azonnal bűnösnek tűnne. Felállt, széttárta a karját, és várta a motozást.

– Természetesen. Semmi probléma. – Érezte, hogy verítékcsurog végig a hátán, mintha valaki feljebb vette volna a fűtést, és kikapcsolta volna a ventilátort.

Silvio a széttárt tenyerénél kezdte, végigtapogatta a karját, benyúlt a gallérja alá, megütögette a hónalját, amely már átázott az izzadságtól. Kihúzta az ingébe dugott nyakkendőt és megfordította, hogy megnézze a hátulját. Nyitott tenyérrel végigsimított Pat hátán, majd a mellkasán is, bedugta az ujjait a nadrág derekába. Ezután megtapogatta a zsebeit, és intett Patnek, hogy ürítse ki őket. Ő kivette a pénztárcáját, amit szintén átvizsgáltak. Ezután kifordította mind a két zsebét.

Silvio végül Pat nadrágját tapogatta át mindkét lábán.

– A zakót is nézd meg! – szólalt meg Escobar.

Pat elfintorodott, amikor a szék lába hátracsúszott a kőpadlón. Silvio megfogta a zakót, belenyúlt a felső zsebébe, és kivette belőle a zsebkendőt. A két külső zseb még mindig le volt varrva. Ezután a belső zsebeket vette szemügyre. Pat biztosra vette, hogy hangos szívdobogása mindjárt elárulja őt. Minél közelebb jutott Silvio a lehallgatóhoz, annál hangosabban vert a szíve. Amikor a férfi keze becsúszott a belső zsebbe, Pat azt számolgatta, milyen messzire jutna, ha most az ajtó felé iramodna. Vajon a kinti testőrei elég gyorsan reagálnának, hogy megmentsék? Nem lenne-e jobb, ha behúzna ezeknek itt egyet, mielőtt menekülni kezd? Az egész teste megfeszült. Eljött az idő. Harc vagy futás.

Silvio kihúzta a kezét. Üres volt. Ezután megnézte a másik zsebet is a másik oldalon.

– Semmi – mondta, és megvonta a vállát.

Escobar bólintott.

– Köszönöm. Hol is tartottunk?

Pat visszadugta a nyakkendőjét az ingébe, majd leült, és próbálta

lecsillapítani vadul száguldó pulzusát. Hogy lehet, hogy Silvio nem találta meg a lehallgatót? Kereste annak jelét, hogy a férfi esetleg kettős játékot játszik, de a közvetítő arca nem árult el semmit. Pat összeszedte magát és folytatta:

– Kizárólag öntől függ, hogy meg akarja-e osztani ezt a lehetőséget másokkal. Talán előnyösebb lenne olyan személyes befektetésbe belevágnia, amiről senki sem tud.

Escobar továbbra is a tervrajzot nézte.

– Lehet, hogy igaza van. Csak az zavar, hogy ebből a gazdagok fognak profitálni. Jobb lenne, ha ezek a házak a szegényeknek épülnének.

Pat fogta a tervet, összehajtotta és eltette. Ideje volt úgy távozni, hogy ő van fölényben.

– Én úgy gondolom, señor Escobar, hogy miután learatja abefektetése gyümölcsét, ott építtet házakat és annak, akinek csak akar.

Miután Pat fegyveres kísérőivel együtt visszaült a kocsiba, átkutatta a zakója zsebeit, hogy megtalálja a lehallgatót. Nem volt ott. Pánikba esett. Vajon kiejtette? Meg fogják találni a villa padlóján? Vagy esetleg Silvio megtalálta és elrejtette, hogy később megzsarolja vele? Megnézte a másik zsebében is, azután végigtapogatta a zakót. Lent az alján, a bélésben valami kis kör alakú tárgyat érzett, akkorát, mint egy érme. Jobban megvizsgálta a belső zsebet, és egy szakadást talált benne, épp csak akkorát, hogy a lehallgató átfért rajta.

A repülőtér felé vezető úton elgondolkodott a szerencséjén. Az is eszébe jutott, amiről úgy döntött, hogy nem szól Escobarnak vagy a haverjainak – hogy a Calatrava negyedben az egyik telket a saját családjának szánta. Mi lehetne jobb módszer arra, hogy nyomon kövesse Escobar befektetésének fejlődését? Egy másik telek pedig Gregorióé és a családjáé lesz. De La Rue-s kollégája persze továbbra sem fogja sejteni, honnan származnak azok a hatalmas pénzösszegek, amelyek az építtető céghez folynak be. Ez is Pat kis titka lesz.

24.

OTTHON, ÉDES OTTHON

Amikor hazaértem egy újabb nyári szünetre az internátusból, apa izgatottan meg akart mutatni nekem valamit. A szokásos kíséretünkkel kocsival elindultunk a Los Lagartos Klub felé, de még mielőtt lefordultunk volna a megszokott helyen, egy hatalmas építkezés felé hajtottunk tovább.

– Lehet, hogy most még nem sok látszik belőle – mondta –, de ez lesz az új otthonunk.

Anya leveleiből már tudtam, hogy el fogunk költözni. Ránéztem az építkezésre, de még nem tudtam elképzelni, hogyan fog majd kinézni a házunk, ha felépül. Apa azt mondta, hogy elég nagy lesz, és Monique-nak meg nekem saját fürdőszobás szobánk lesz benne. Lassan kezdtem hozzászokni a gondolathoz. Azt mondta, azért döntött úgy, hogy egyszintes lesz a ház, mert azt akarta, hogy mindenki egy helyen legyen. A mögöttünk lévő dombon sok kétszintes ikerház állt már.

Nálam volt a kis, doboz alakú fényképezőgépem, és minden lehetőséget kihasználtam, hogy fotózzak. Katt-kattnak neveztem, mert ilyen hangot adott ki, amikor lenyomtam az oldalán a kart, hogy fényképet készítsek. A gépbe csak tizenkét kockás tekercset lehetett beletenni, és mivel akkoriban a témaválasztásom még nem volt az igazi, folyton elfogyott a filmem. Szerencsére apánál mindig volt másik, és egy fekete selyemszütyőt is hordott magánál. Elmagyarázta, milyen fontos, hogy a film ne kapjon fényt, és megmutatta, hogyan kell kicserélni a gépben a tekercset. Betette a fényképezőgépet és az új filmet a fekete szütyőbe, majd összehúzta a száján a madzagot. Ezután tapogatózva kicserélte a filmet ebben az ügyes kis hordozható sötétkamrában. Én gyakran kerültem bajba, mert sokszor fényképeztem, miközben apa dolgozott. Tudtam, hogy nem szereti, ha lefényképezem, miközben „üzletel", ám gyakran túl nagy volt a csábítás.

Aznap elkészítettem az első fotómat a sok közül az építkezési területről, azután visszatértünk a házunkba, ahol apa elmagyarázta a terveket, és ahogy haladt az idő, és a ház közeledett a befejezéséhez, apa mindent elkövetett, hogy engem is belevonjon a folyamatba. A legnagyobb erőfeszítései ellenére is úgy éreztem a következő évben, hogy minden változik körülöttem. Csak az tartotta bennem a lelket a St. Hugh's iskolában, hogy tudtam, egy újabb hosszú szünetet fogok tölteni Kolumbiában. Mégis úgy éreztem, hogy nem tudom igazából otthon érezni magam sem Angliában, sem otthon, mert tudtam, hogy egy idő múlva költözni fogunk. Már türelmetlenül vártam, ugyanakkor kissé ideges is voltam a várható felfordulás miatt. Minél több időt töltöttem az internátusban, annál biztosabb lettem benne, hogy az oktatásom feleslegesen szakítja meg izgalmas és valamennyire kiváltságos életemet

Kolumbiában.

A hangulatomat még tovább rontotta, hogy hamarosan általános felvételi vizsgát kellett tennem. Még a legjobb napokon is gyűlöltem az iskolai munkát, az a tudat pedig, hogy le kell ülnöm, és a szemeszter vége előtt átismételnem mindent, kétszeresen is lehangolt. Lelki nyomorom ellenére próbáltam a legjobbat kihozni a helyzetből, ezért minden erőmmel belevetettem magam a sportba és a szabadtéri tevékenységekbe, amelyeket imádtam. Élvezettel tértem vissza a szigorú rögbiedzésekre, és amikor bekerültem a krikettcsapatba, a kilátásaim tovább javultak. Az iskolának volt egy cserkészcsapata is, amibe beléptem. Nagyon szerettem az erdőben végzett feladatokat, valamint a túléléshez szükséges képességeket, amiket tanultunk. A rögbiedzőnk, Mr. Snow egyben az iskola cserkészvezetője is volt, és bizonyára látott bennem potenciált, mert nem sokkal azután, hogy beléptem, kinevezett őrsvezetőnek. A dolgok jól álltak, az örömöm azonban rövid életűnek bizonyult.

A „takarodó” minden gyermek számára azt jelentette, hogy el kell csendesednie és lefeküdni aludni. A gyakori járőrözések ellenére szinte ellenállhatatlan volt a kísértés, hogy fennmaradjunk rendetlenkedni. Néhány fiú elkezdett bohóckodni egyik este, és én is csatlakoztam hozzájuk. Természetesen amikor a felügyelő tanár arra járt, hogy megnézze, mi az a hangzavar, a többieknek volt annyi eszük, hogy elhallgassanak, és úgy tegyenek, mintha ártatlanok lennének. Én persze lebuktam.

– Te most velem jössz – mondta mogorván a tanár, és kivonszolt a szobából, miközben hiábavalóan próbáltam bizonygatni az ártatlanságomat.

Tudtam, hová megyünk – Mr. Young irodájába, a verőszékre. A szadista felügyelő tanár láthatóan nagy örömét lelte abban, hogy durván belökhet a félhomályos helyiségbe, azután elment, hogy odahívja az igazgatót. Az a néhány pillanat, amíg a büntetésemre vártam, legalább olyan rossz volt, mint maga a verés, mivel másra sem tudtam gondolni, csak arra, hogy mennyire fog ez fájni. Végül belépett Mr. Young, és láthatóan bosszús volt, hogy ilyen későn megzavarják. Undorodva rám nézett, majd szó nélkül fogta a hatalmas fa hajkefét, és a szék felé intett.

– Hajolj rá! – mondta szinte suttogva.

– Uram, nagyon sajnálom… nem úgy volt, ahogy a felügyelőelmondta. Én csak….

– Hajolj rá! – Ezúttal olyan élesen és hangosan dörrent rám,hogy félelmemben elhallgattam.

Ráhajoltam a székre, és megtámaszkodtam a karfáján. A kinti sötétben láttam a sportpályát, és nagyon vágytam oda – bárhová, csak ne itt legyek. Ebben a pillanatban elátkoztam magam, hogy milyen vékony hálóruhát

választottam a lefekvéshez. Azt kívántam, bárcsak valami különlegesen megerősített, kipárnázott pizsama lenne rajtam.

Csatt!

A hajkefe ütése nagyon durva volt a bőrömön, a fájdalom szinte égetett. Megpróbáltam kiáltani, de minden levegő kiszakadt belőlem. Alig volt időm felkészülni a következő ütésre, amikor az igazgató újra lesújtott. Azután még egyszer. Majd még egyszer. Azt hittem, soha nem lesz vége. Összesen hat ütést kaptam, mindegyik fájdalmasabb volt, mint az előző.

Végül véget ért a büntetésem.

Vagy legalábbis azt gondoltam.

– Az engedetlenséged miatt ezennel felmentelek az őrsvezetői tisztségedből, és további döntésemig kiveszlek a krikettcsapatból.

Micsoda? Csak azért, mert egy kis zajt csaptunk takarodó után? Ez felháborító!

– És ne forduljon elő még egyszer! – tette hozzá az igazgató,azután intett, hogy visszatérhetek a hálótermembe.

Bicegve kimentem az irodából, a fájdalom még mindig lüktetett a testemben, és összekeveredett a haraggal és a hatalmas igazságtalanság érzésével. Odamentem a lépcsőhöz, de nem indultam el felfelé a szobámba, inkább kirohantam az ajtón az udvarra. Felkaptam a legnagyobb követ, amit találtam, és egyenesen a régi ólomüveg ebédlőablakhoz vágtam ezen a felbecsülhetetlen értékű, műemléknek nyilvánított udvarházon.

Most már tényleg bajba kerültem.

A következő verés tovább tartott, de feleannyira sem volt fájdalmas, mert eltöltött az elégedettség, hogy visszavágtam, amikor betörtem azt a drága ablakot. Úgy gondoltam, ennél jobban már nem tudnak megbüntetni, mivel megtiltották nekem azokat a dolgokat, amiket a legjobban szerettem.

Csakhogy apa is értesült róla, hogy mit tettem, mert egy szigorúan megírt levél, valamint egy tetemes összegről szóló számla érkezett a cég központjába az Atlanti-óceán túlpartján. Mindkettőnk számára szerencsés módon Gregorio lépett közbe, és kiegyenlítette a számlát. Reméltem, hogy mire húsvétkor hazatérek, már elfelejtik ezt a dolgot. Tévedtem.

– Meg kell tanulnod uralkodni a haragodon – mondta apám. – Ezt nem anyádtól vagy tőlem örökölted. Ha sikeres akarsz lenni ezen a világon, uralkodnod kell magadon… különben még nagyobb bajba kerülsz, és a keresztapád nem lesz mindig ott, hogy kihúzzon belőle.

Fogalmam sem volt, honnan jött bennem ez az indulat, vagy mikor fog kitörni. Néha fellángolt és megdöbbentett, hogy milyen erős. De tudtam, hogy apának igaza van. Ha nem tanulok meg uralkodni rajta, ki tudja, milyen kárt okozok legközelebb?

Apa szavai még a fülemben csengtek, amikor visszatértem Angliába az új szemeszterre. Úgy gondoltam, hogy amikor a nyári szünetben hazamegyek, nagy felfordulás vár majd. Már kevesebb dolog volt, ami elvonta a figyelmemet, ezért nekiálltam tanulni a felvételi vizsgára. Nagyon sok tanulnivalóm volt, és a szemeszter csigalassan telt, végül azonban eljött az idő, amikor visszautazhattam Kolumbiába a hosszú nyári szünetre. Amikor apa és a csapat felvett a repülőtéren, már nagyon izgatott voltam – és ez rövidesen még tovább fokozódott.

– Van egy meglepetésem számodra – mondta apa. – Az újházunkba megyünk haza, a Calatrava negyedbe.

A ház, amit már annyira szerettem volna látni, végül ott állt készen előttem. Alig hittem a szememnek. Ahogy apa mondta, sokkal nagyobb volt, mint az előző otthonunk. Monique-nak és nekem tényleg saját fürdőszobánk volt, valamint a szobáinkból saját ajtó nyílt a hátsó udvarra. A ház mögött szépen gondozott kert terült el, amit kertészek tartottak rendben. Otilia lakrésze távolabb esett tőlünk, a konyha mögött volt, saját kis étkezőhelyiséggel és udvarral együtt. Furcsa volt látni, ugyanakkor megnyugtató, ahogy a tárgyaink és a bútoraink új elrendezésben álltak az új házban.

Amíg be nem fejeződött az őrbódé építése, a kocsibejárón volt egy ideiglenes építmény az őröknek. Csak egy kis doboz, láthatóan bádogból, mert csillogott a napfényben, benne egy támla nélküli székkel. Arra a pici fülkére emlékeztetett, ami a Buckingham-palota őreinek van, hogy megvédje őket az esőtől. A miénket csak úgy egyszerűen letették az egyenetlen betonfelületre, még az ajtaja sem záródott rendesen. A kis ház mindig megingott, valahányszor az őr besurrant, hogy elszívjon egy cigarettát vagy szundítson egyet, én pedig sokszor a bejárati ajtó mögé osontam és lassan kinyitottam. A nyikorgó hangra megriadt az őr, mi pedig jól szórakoztunk a barátaimmal, amikor láttuk, hogy kirohan a kis bádogfülkéből, és próbál úgy tenni, mint aki nem éppen pihent előtte. Az őrök alig várták az éjszakai műszakot, amikor megmenekültek az iskolás fiúk csínytevéseitől, mivel mindig új terveket eszeltünk ki, hogy kitoljunk velük. Én leginkább azt élveztem, amikor a bódé mögé osontunk, mintha valami hadgyakorlaton lennénk, és hangosan bedörömböltünk a bódé hátsó falán, azután elszaladtunk.

Nemsokára két hatalmas, vad németjuhász kutya érkezett hozzánk, és véget vetett a szórakozásainknak. Ez volt az első jele annak, hogy a De La Rue láthatóan megemelte a biztonsági szintet mind a mi házunknál, mind Gregorioéknál. A keresztapám az idősebb, teljesen kiképzett kutyát választotta, a fiatalabb pedig, amelynek még sokat kellett tanulnia, hogy elriassza a betolakodókat, a mi házunkhoz került. Kedveltem barátságos

természetét, és mindig örömmel vártam az estét, hogy köszönjek neki, mielőtt lefekszem aludni.

A kutyák nem csak a mi kedvünkért voltak ott; azt is jelezték, hogy a De La Rue betört egy új üzleti szektorba. Hosszú távú tervük az volt, hogy személyvédelmet kínálnak Bogotá gazdag rétegének. Akkoriban ugyan nem örültünk neki, de nyilvánvalóan mi voltunk a kísérleti nyulak, a valóságban tudtuk bemutatni az őrök képzését és az újonnan beszerzett, kutyás segítséget. Minden este őrségváltás történt.

Engem nagyon érdekelt, ahogy átadták egymásnak a revolvert és a munícióval teli övet. Minden fegyvert egy bizonyos házra regisztráltak, nem a személyekre. Minden este hatkor óraműpontossággal érkezett meg az új csapat a De La Rue autójával, és leváltotta a kollégáit. A mindennapjaink megnyugtató része lett ez az esemény.

Az új otthonunkba riasztót is felszereltek. Egyszer hallottam a hangját, amikor a villanyszerelők a beszerelés után kipróbálták. Fülsiketítő volt, olyan hangos, hogy képtelenség volt gondolkodni mellette. Nekem úgy tűnt, olyan, mint a légiriadó szirénája azokban a régi fekete-fehér háborús filmekben, amit May házában láttunk a Swiss Cottage-ban. Ha egyszer tényleg megszólalna, felverné az egész környéket, de persze nyilvánvalóan ez volt a dolog lényege. A nagy, narancssárga szirénát a konyhában szerelték fel, Otilia lakhelye közelében. Apa azt mondta, hogy a betolakodók annyira megijednek és összezavarodnak a lárma miatt, hogy az őrök könnyűszerrel elfogják őket. Miután én is meghallottam a riasztó hangját, megértettem, hogy képes ez az embert teljesen összezavarni.

Apa ezt a lakónegyedet úgy hívta, „a házak, amelyeket Phillip épített”. Ezt a mondatot még egy táblára is rágravírozták, amit aztán egy tetőgerendából kifaragott fatuskóra csavaroztak. Ezt ajtókitámasztónak használtam a szobámban. Apa szerint én voltam az oka, hogy Gregorióval ilyen közeli lett a kapcsolata, emiatt lett sikeres a De La Rue, és ezért valósíthatta meg ezt a beruházást. Csak évekkel később tudtam meg a valódi okát – ennek a hatalmas lakónegyednek az építése, sok más hasonló beruházással együtt kizárólag abból a pénzből valósult meg, amelyet a vér szerinti apám személyesen bocsátott a nevelőapám rendelkezésére.

A De La Rue intenzív kiképzőtáborba küldte a fiatal kutyánkat, de biztosított egy másikat helyette arra a két hétre, amíg az távol volt. Amikor meghallottam, hogy lefékez a kocsi az autófeljárón, elfoglaltam a szokásos megfigyelőhelyemet az ebédlőablak belső párkányán. Néztem, ahogy az új őr kinyitja a kocsi hátulját, ahol egy másik farkaskutya ül, ami legalább kétszer akkora, mint a miénk, és egy vastag fémlánc fogja körbe a nyakát. Azonnal éreztem, hogy ez a kutya nem fogja nagyra értékelni az esti köszönéseimet.

Úgy nézett ki, mint ami hamarabb harapja le a karomat, minthogy köszönésre nyithatnám a szám.

Az őr kikötötte a vadállatot a bódéja mellé egy rúdhoz, azután odajött az ajtóhoz, hogy beszéljen apával. Apa ezt követően bejelentette a családnak és a személyzetnek:

– A következő két hétben minden este elengedjük az új kutyát a kertben, hogy vigyázzon ránk és megakadályozza, hogy bárki betörjön a házba. Az egyetlen probléma az, hogy a kutyát nem tanították meg arra, hogy különbséget tegyen jó és rossz ember között. Arra tanították, hogy támadjon meg mindenkit, aki nem a De La Rue egyenruháját viseli.

– Micsoda? Vagyis mindenki más vacsora a számára? – kérdeztem.

– Alighanem igen – felelte apám.

Otilia új feladata az lett, hogy minden este hat órakor bezárta az összes ablakot és ajtót. Anya nem nagyon örült az új rendszernek, mivel így legalább fél órát kellett várnia arra, hogy az este hatórai italos zsúrkocsi megérkezzen a nappaliba. Kivételt ez alól a szabály alól csak az képezett, amikor vendégeket fogadtunk a házban, ami legalább hetente kétszer történt. Ezen alkalmakkor a kutyát a kocsibejárón lévő rúdhoz kötötték. Hamarosan a kutya lett a társalgási téma, valahányszor estélyt adtunk. Gyakran fogadtunk előkelő vendégeket Londonból, akik ahhoz voltak hozzászokva, hogy Anglián belül utazgassanak, nem pedig ahhoz, hogy eljöjjenek Bogotába a vadnyugatra. Névtelen, újonnan kapott házőrzőnk soha nem ugatott. Csupán vészjóslóan morgott, amellyel egyértelműen tudomására hozta az alkalmazottaknak, a családnak és a vendégeknek, hogy mit tenne, ha szabadon hagynák.

Sajnáltam azt a szerencsétlent, aki esetleg megpróbálna túljutni a kutyán, hogy betörjön a házba, de feltételeztük, hogy már a kutya puszta jelenléte is elég ahhoz, hogy elriasszon bármilyen behatolót. Tévedtünk.

25.

EZÜST VAGY ÓLOM

Időközben Medellínben úgy tűnt, Sir Arthurnek valamiben mégiscsak igaza lett. Feltűnt ugyanis egy nő, és elcsavarta Pablo Escobar fejét.

A történelem megismételte önmagát, amikor Escobar szeme először megakadt Maria Victoria Henao Vellejón. Ugyanaz volt a keresztneve, mint Maria Sendoyának, a lánynak, aki a rajtaütésben meghalt a *fincá*n. És a tragikus sorsú előző szeretőjéhez hasonlóan Maria Vellejo is kiskorú volt még, amikor megismerkedett Escobarral. Csupán tizenkét éves, Pablo pedig huszonhárom, amikor a lány először meglátta őt a motorján. Escobar várt, amíg elérkezett az ideje, közvetítővel adta Maria tudomására, hogy érdeklődik iránta, majd amikor a lány betöltötte a tizenhármat, minden erejével ostromolni kezdte.

Maria nem tudott semmit a kábítószer-csempészetről, de megbabonázta ez a férfi, aki elegáns autókat vezetett, rengeteg pénzt költött gyűrűkre és esti szórakozásokra, miközben láthatóan nem dolgozott. Ingatag volt köztük a kapcsolat, és Maria a családja akarata ellenére cselekedett, mivel szerelmes lett belé, amikor Escobar soha el nem múló szerelméről biztosította. Sok más emberhez hasonlóan, aki Escobar környezetében volt, Maria sem volt képes nemet mondani neki, habár a férfi többször megcsalta őt, és időnként hetekre eltűnt. Maria tizenöt éves volt, amikor elszöktek, hogy összeházasodjanak. 1976. március 29-én a család utolsó könyörgése ellenére Maria és Pablo összeházasodtak. A lány iskolába járt, amíg Escobar „dolgozni ment”… de hogy mit, azt a lány nem tudta.

Mindössze két hónappal később derült égből villámcsapásként érte a hír, hogy Pablót letartóztatták Gustavóval és egy másik társával együtt. Amikor visszatértek Medellínbe Ecuadorból, elfogták őket, és a rendőrök huszonhat kilogramm kokapasztát találtak náluk a pótkerékbe rejtve. Escobar sikertelenül próbálta megvesztegetni a bírót, azután a bíró testvérét fogadta fel ügyvédjének, mert sejtette, hogy az érdekütközés miatt a bírónak le kell majd mondania. A várakozásnak megfelelően ez meg is történt, a helyette kapott utódja pedig sokkal barátságosabban viszonyult a kenőpénzhez. Escobar számára újabb szerencse volt, hogy holtan találták a két drogellenes ügynököt, akik letartóztatták őket. A szájhagyomány szerint ez az ügy szilárdította meg Escobarnál azt a szabályt, amelyet ettől kezdve egész életében követett – *plata o plomo* (ezüst vagy ólom). Ha valakit nem lehetett megvenni, akkor az golyót kapott.

Miután megúszta az igazságszolgáltatást, az üzlet felvirágzott. Az USA-ban látszólag kielégíthetetlen volt az igény a kokainra. A kartell minél többet szállított, annál több pénz folyt be. Előfordult, hogy egyetlen csekk több mint

hárommillió dollárról szólt. És ez még csak a kezdet volt. Sir Arthur jóslata azonban itt dőlt meg. Escobar megszerezte álmai nőjét, de még ő sem volt elég ahhoz, hogy elterelje a gondolatait a bűnözőbirodalmának építéséről.

Volt már felesége, hatalmasabb vagyona, mint amit valaha elképzelt, és korlátlan hatalma a saját birodalmában. Már csak egy valami hiányzott…

26.

A VÉRONTÁS

Egy hét telt el az új otthonunkban az ideiglenes házőrző kutyánkkal, és nálam már ki is alakult egyfajta napirend. Minden este, amikor lefeküdtem és még olvastam egy kicsit, hallottam az őr megnyugtató hangját, amint megmondja Otiliának, hogy hamarosan elengedi a vadállatot, hogy a kertet őrizze.

A biztonságérzetemet csak növelte, amikor hallottam a kutya nehéz légzését, miközben megszagolta a területe határait a hálószobám ablaka alatt. Apa ezt tényleg jól csinálta. Az új otthonunk és az új szobám kényelmes és biztonságos volt. Alig vártam, hogy belevessem magam Edgar Rice Burroughs *Tarzan új kalandjai* című könyvébe. Az olvasás biztosította számomra, hogy kiszakadjak a valóságból. Tévé nélkül ez volt a legjobb módja annak, hogy a kalandok világába utazzak. A kedvenc könyvek jöttek és mentek, mint például az *Egek felé*, egy háborús sztárpilóta, Douglas Bader története, de Afrika és Tarzan kalandjai mindig is a szívem csücske maradt. Nekem hosszabb ideig tartott elolvasni egy könyvet, mint a szüleimnek, mert még mindig nem sajátítottam el teljesen az angol nyelvet, amelynek sokkal gazdagabb és bonyolultabb volt a szókincse, mint a délamerikai spanyolnak, amelyben felnőttem. Kivétel nélkül minden este az izgalmas rész előtt aludtam el, ami azt jelentette, hogy másnap este az egész fejezetet újra el kellett olvasnom, hogy visszaemlékezzek a lényegre.

Éppen egy újabb lebilincselő tarzanos történetet olvastam arról, hogyan sikerült megmenekülnie a bennszülött kannibálok támadása elől, amikor valószínűleg elaludhattam. Arra riadtam fel, hogy szól a légiriadóra hasonlító riasztó fülsiketítő vijjogása. Próbáltam magamhoz térni, és ekkor meghallottam, hogy Otilia kiabál. A szobámban sötét volt, érthetetlen kiáltásai pedig csak még jobban összezavartak. Kiugrottam az ágyból, amikor a kertre nyíló ajtómban megláttam egy elemlámpa halvány fényét. Az ajtót kinyitották. Vajon ez aktiválta a riasztót?

Hirtelen eszembe jutott a vad kutya, ami el volt engedve, és halálra rémültem. A másik ajtó felé szaladtam, ami a folyosóra és aztán apa szobájához vezetett, de már nem értem oda. Egy durva férfikéz ragadta meg erősen a nyakamat. Pánikba estem, de ahelyett, hogy megpróbáltam volna kiszabadulni, mozdulatlanná dermedtem. Megéreztem a férfi alkohol- és büdös dohányszagát. Kérges tenyere visszahúzott, és vastag karjával széles mellkasához szorított. Kiabálni próbáltam, de csak szánalmas nyüszítés tört fel a torkomból. Egy nagy kéz befogta a szám, mire egy pillanatra nem kaptam levegőt. A támadó a falhoz lökött az ajtó mellé, az ütéstől minden levegő kiszakadt a tüdőmből. Imádkoztam azért, hogy valaki hallja meg, habár a sziréna vijjogása miatt szinte semmit sem lehetett hallani.

Halálra váltan álltam, a behatoló a falhoz szorítva tartott, és közben megfordult, hogy az elemlámpával körbenézzen. Jobbra volt a folyosóra vezető ajtó, vele szemben pedig a kertbe lehetett kijutni. Amikor az elemlámpa a nyitott ajtóhoz ért, egy zöld szempárt világított meg. A házőrző kutyáét! Elakadt a lélegzetem, és most még jobban féltem. A kutya hatalmas teste majdnem kitöltötte az egész ajtókeretet, és közben némán vicsorgott.

Éreztem, hogy a támadó fogása lazul rajtam, mert nyilvánvalóan ő is átgondolta a lehetőségeit. Bármi volt is az eredeti szándéka, az a második helyre csúszott az önvédelem ösztöne mögé. A sziréna vijjogása mellett meghallottam az őr kiáltását. A kutya nem mozdult. Újabb kiáltások jöttek… ezúttal a házból. Hatalmas volt a káosz.

A férfi az ajtó felé mozdult maga előtt tolva engem. Én megragadtam az alkalmat, hogy kiszabaduljak a szorításából, és átmásztam az ágyamon. A betörő a kertbe vezető ajtóhoz rohant, valahogy sikerült elmennie a kutya amellett, majd felugrott a ház melletti kerítésre, és felmászott a szobám fölötti alacsony, rézsútos tetőre.

A riasztó hirtelen elhallgatott, de a zűrzavar hangjai nem. Én mozdulni sem bírtam a félelemtől a sötétben, és nem tudtam, hogy meneküljek-e vagy maradjak egy helyben. Eközben hallgattam a kutya félelmetes ugatását és a behatoló tompa dübögését a fejem fölötti tetőn. A meglazult cserepek leestek a földre az ajtóm mellett.

Amikor megpillantottam egy alakot, megint megrémültem, azután a félelmem megkönnyebbülésre változott, mert felismertem, hogy Barandiga az. Az egyik kezében elemlámpát tartott, a másikban pedig revolvert.

– Jól vagy? – kiáltotta, mire bólintottam. Becsukta az ajtót,és ismét a férfira fordította a figyelmét, akit még mindig hallottam a tetőn mászkálni.

Már egy kicsit bátrabbnak éreztem magam, ezért odaosontam az ablakhoz. Habár ott volt az üveg köztem és a vadul ugató és vicsorgó kutya között, de alig fél méterre az ablak alatt még mindig félelmetes látványt nyújtott. Barandiga a tetőre irányította az elemlámpáját, és felemelte a fegyverét. Dühösen kiáltott valamit.

Hallottam a közeledő szirénák hangját. Amikor megszólalt a riasztónk, ezzel egy időben a katonai rendőrségen is jelzett nem messze a lakónegyedtől. Az eget megtöltötte a sok villogó kék fény, és újabb emberek lepték el a kertet. Mielőtt bármelyikük is lőállásba helyezkedhetett volna, láttam, hogy Barandiga célra tartja a fegyverét. Kiáltott valamit, azután lőtt. Ösztönösen lehúztam a fejem, de továbbra is kilestem az ablakpárkány fölött. Még két lövés dördült. Ezután egy test zuhant le az ablakom előtt, és tompa puffanással ért földet. A kutya előreugrott, majd biztos, ami biztos, beleharapott a férfi karjába. A betörő azonban már nem mozdult.

– Phillip!

Ismét megijedtem. De csak apa volt, a folyosóról rontott be a szobámba.

– Jól vagy? – kérdezte. Elhúzott az ablaktól, és szorosan magához ölelt, szinte megfojtott. Próbált megóvni a kinti eseményektől. Sajnos túl későn. Ezek a képek elraktározódtak az emlékezetem erőszakos képei mellé, és akkor jöttek elő, amikor a legkevésbé szerettem volna. Az egész incidens nem tartott tovább néhány másodpercnél, de ahogy újra és újra lejátszottam gondolatban az egészet, úgy tűnt, mintha soha nem érne véget.

Apa bevitt a szobájukba, és idegesen sürgött-forgott körülöttem, megnézte, hogy nem sérültem-e meg, és szerette volna megtudni, hogy mi történt. Amikor a betörő kinyitotta az ajtómat, valószínűleg aktiválta a riasztót. Apa megdöbbent, hogy milyen könnyen átjutott a többi biztonsági óvintézkedésen.

A hajnal némi megkönnyebbülést hozott magával. Nyugalom szállt ránk, amely néhány órával korábban még elképzelhetetlennek tűnt. Mire feljött a nap, a betörő testét már elszállították, a fűre pedig takarót terítettek, ahol összevérezte. A hangulat érthetően komor volt, Monique azonban rögtön felvidított mindenkit, amikor kijött a szobájából, és afelől érdeklődött apától, hogy miért van egy takaró a füvön. Elképesztő módon átaludta az egészet.
A következő néhány nap azzal telt, hogy orvosok és pszichiáterek hada jött hozzánk, hogy megállapítsák, maradandó traumát okozott-e nekem az eset. Egy katonai ezredes vezette a nyomozást, mivel a helyi rendőrségben nem nagyon lehetett megbízni. Az, hogy egy rangidős katona volt a házunkban, azt is jelentette, hogy katonai teherautók és katonák lepték el a környéket, amíg meg nem találták a felelősöket. Apa gyűlölte ezt a nagy felhajtást, sosem szeretett feltűnést kelteni. Én, mint mindig, amikor feszült helyzetben voltam, most is a rajzfüzetemhez menekültem, és rajzoltam, hogy kiűzzem magamból a feszültséget. Apa és az ezredes velem beszélgettek, miközben rajzoltam, és nagyon diszkréten próbáltak kiszedni belőlem minél több információt a támadóról.

A következő napon az ezredes ragyogó arccal jelent meg. Közölte apával, hogy elfogták a bűnösöket. Néhány katonája egy csapat férfit talált egy kocsiban ülve nem messze a házunktól. Letartóztatták őket, és a kihallgatás során vallomást tettek. A nyomozás ezek után visszafogottabb lett, az ezredes azonban továbbra is rendszeresen járt hozzánk, tájékoztatta apát, és információt cseréltek.

Egyik este szolgálaton kívül jelent meg nálunk a feleségével. Most láttam először civil ruhában. Alig tudtam elhinni, hogy az elegánsan öltözött úriember, aki itt ül előttem és lassan iszogat egy pohár whiskyt, ugyanaz a férfi, akit előző nap egyenruhában, fegyvertartóval a hóna alatt láttam.
Azt még érdekesebbnek találtam, hogy ekkor felismertem őt. Többször láttam

már, amikor Medellínbe utaztunk szilveszterkor. Gyakran ült ott azokkal a férfiakkal együtt a központi asztalnál, és láthatóan jól ismerte azt a bizonyos férfit, aki annyira érdeklődött irántam. Az elcsípett beszélgetésfoszlányokból, amit hallottam, miközben apával beszélgetett, azt derítettem ki, hogy rendszerint Medellínben tartózkodik, ahol egy banda tagjainak a nyomába eredt. Furcsa véletlennek tűnt, hogy most itt van. Vajon köze lehet annak a társaságnak ahhoz, aki betört a szobámba, és megpróbált elrabolni?

Az ezt követő hetekben a hangulat visszatért a megszokotthoz a házban. Elkészült a rendes őrbódé, és megerősítették a biztonságot. Visszatért a saját kutyánk, így legalább biztosak lehettünk benne, hogy képes megkülönböztetni minket a betörőktől. Számomra azonban a ház már soha többé nem volt ugyanaz. Korábban ez jelentette a saját kis oázisomat, a paradicsomot távol Bogotá gonosz utcáitól, most viszont ez is egy olyan hely lett, ahol rémület uralkodott. Miért akarnak mindig engem elrabolni? Vagy csak ennyire szerencsétlen vagyok? Csak kihasználták a kínálkozó alkalmat, és megtámadtak egy gazdag családot, vagy pontosan tudták, hogy ki vagyok? És ha egyszer megpróbálták, vajon újra megpróbálják megint?

Az ehhez hasonló gondolatok zavarták meg az éjszakáimat még nagyon hosszú ideig ezután. Nemcsak rémálmaim voltak arról, hogy elrabolnak, de látomások is gyötörtek. Az a vörös ruhás nő, ahogy sír fájdalmában, emberek ragadnak meg engem, és az az érzés, hogy valaki üldöz. A szüleim mindent megtettek, hogy meggyőzzenek arról, most már biztonságban vagyunk. Az országban uralkodó zavaros időszaknak tulajdonították a támadást, és azt mondták, hogy a törvénynélküliség a lakosság nagyon nagy részét magával ragadja. De le fog csendesedni a helyzet, ígérték.

Hinni akartam nekik, ám folyton arra gondoltam, hogy Barandiga most is megmentett… de hogy mitől, azt nem tudtam pontosan. Miközben készültem vissza Angliába és az iskolába, legalább azt biztosra vettem, hogy amíg ő mellettem van, addig biztonságban vagyok.

* * *

Az impozáns épület olyannak tűnt számomra, mint a Colditz kastély, ahogy Douglas Bader történetében leírják. A vörös fala előttem magasodott. Egy felirat látszott a homlokzaton, amely akár azt is jelenthette volna, hogy „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”, valójában azonban az volt ráírva, hogy *„Floreat Luctona”*. Mint később megtudtam, ez azt jelenti, „Lucton virágozzék”.

A Lucton iskolában voltunk Herefordshire-ben. Sikerült a felvételi vizsgám, ezért ez lesz az új otthonom Angliában, miután megtörténik a regisztráció, és befejezem az utolsó szemesztert a St. Hugh’sban. Ez a

látogatás a szüleimmel együtt azért történt, hogy megismerkedjek a hellyel, ahol majd a tanulmányaim hátralévő éveit fogom tölteni.

Találkoztam az igazgatóval is, Keith Viviannel, egy nagydarab férfival, akinek hatalmas lapátkeze volt. Fölém tornyosult, és – nem túl meggyőzően – azt mondta, hogy nagyon boldog leszek itt. Miközben körbejártam a kertben, nagyon rossz előérzet fogott el. Úgy gondoltam, csak az idegesség az oka, mert egy új helyre kerülök, ahol ismét küzdenem kell, hogy lépést tartsak a többi fiúval, akik három évvel idősebbek nálam. Nem igazán tudtam megfogalmazni, mi ez, csak azt éreztem, hogy valami rossz fog történni.

27.

A MERÉNYLET

Amikor a kudarcot vallott emberrablási kísérlet híre visszajutott Medellínbe, egy ember biztosan nagyon dühös volt. Az emberrablók nem csupán nem teljesítették a célt, de hatalmas járulékos veszteséget is szenvedtek: egy ember meghalt, hármat letartóztattak.

Ennél a támadásnál semmit nem bíztak a véletlenre. Az akció kivitelezői mindannyian tapasztalt *sicarió*k voltak. Pablo Escobar évek óta ismerte az emberrablót, akit Barandiga megölt, ismerte az anyját is. A bandavezér tehát nem csak amiatt érezhetett mélységes dühöt, hogy nem sikerült megvalósítani a feladatot. A többieket annyira nem ismerte, és bár abban meglehetősen biztos volt, hogy nem fogják elárulni, ki áll a támadás mögött, az ő esetükben nem a személyes veszteségre gondolt. Eljött a megtorlás ideje. Ezt már nem hagyhatta annyiban. Ezt a halált meg kellett bosszulni… méghozzá gyorsan.

Mire Pat értesült Escobar reakciójáról, már túl késő volt megakadályozni a borzasztó következményeket. A bosszúra hamarabb nyílt alkalom, mint ahogy Escobar remélte volna. Amikor elmondták neki a tervet, tökéletesnek tartotta. Nemcsak hogy csapást tud mérni arra az emberre, aki jelenleg a leginkább dühítette – Pat Witcombra –, de egyben emlékezteti is arra, ki a főnök kettejük kapcsolatában, ráadásul egy nagyon makacs akadályt is el tud távolítani vele, amely a céljai elérésének útjában állt. Mindezek fölött pedig lehetősége nyílik arra, hogy megbosszulja egy hűséges társ halálát. Egyetlen alaposan megtervezett támadással félelmet fog kelteni abban a szervezetben, amely szerinte már túl sokat megengedett magának. Ideje, hogy megmutassa: nem csak nekik vannak kémeik és kapcsolataik.

Amikor Silvio elmagyarázta a dolgok menetét, Escobarnak nagyon tetszett, amit hallott. A megszerzett információ szerint a célpontjuk egy bizonyos páncélozott autóban fog ülni, tudták, milyen feladatra megy, és azt is, hogy mikor. A tervezett útvonalat, amely naponta változott, csak a pénzbegyűjtés napján véglegesítették. Az informátor azonban tájékoztatta őket, hogy a kocsi szinte mindig áthalad egy bizonyos kereszteződésen a vasúti átjáró mellett, tehát a rajtaütés nagy valószínűséggel sikerrel jár majd. A biztonság kedvéért előreküldtek egy csapatot, hogy semmi hiba ne csúszhasson a számításba. Ők már korábban elhelyezkedtek a helyszínen, nem bíztak semmit a véletlenre. A csapat egyik tagját elküldték az Avenida de Las Américason lévő központhoz, ő fogja megerősíteni a hírt, hogy az autó időben elindult, és a kapott információnak megfelelő útvonalon halad.

Az őrszemek walkie-talkie segítségével tartották a kapcsolatot. Reggel nyolc órakor az első autó hangosan dübörögve kigurult a biztonsági kapun. Először úgy tűnt, hogy az összeesküvőknek le kell fújniuk a tervet, mert a

jármű nem abba az irányba indult el, amire számítottak. Vajon a De La Rue fülest kapott a támadásról? Beiktattak egy újabb változást azon felül, amit már aznap reggel eldöntöttek? A kapunál álló őrszem felpattant a robogójára, és követte az autót. Egész végig nagyon vigyázott, hogy ne vegyék észre. Minden úgy volt, ahogy remélték. Rövid kitérő után a kocsi ráállt az előre megbeszélt útvonalra. Az őrszem előresietett, hogy ellenőrizze, a jármű valóban odaér-e a tervezett helyre, ahol felveszi a pénzt. Miután betették a kocsiba a pénzeszsákokat, a motoros megbizonyosodott róla, hogy a kocsi azon az útvonalon halad tovább, amelyet az informátor közölt velük. Miután biztos volt benne, hogy nincs több komplikáció, rádión megerősítette a hírt. Az akció elkezdődött.

A kereszteződésnél lévő embereknek nem kellett sokáig várniuk. Alig tíz perc múlva felbukkant a páncélozott autó. Ám ugyanekkor egy iskolabusz is lefékezett a kereszteződés túlsó oldalán, pontosan azon a helyen, ahol a páncélozott kocsinak kellett volna lennie. A három férfi kétségbeesetten töprengett, hogy mit tegyen. Az utasítás úgy szólt, hogy a kereszteződésben csak a kiszemelt jármű lehet. Senki sem akarta arról tájékoztatni a főnököt, hogy járulékos veszteségük is van, vagy ami még rosszabb, változtatni kellett a terven. Az természetesen szóba sem jöhetett, hogy odaszaladnak a sofőrhöz, és megkérik, hogy menjen tovább, mert ezzel bizonyítékot szolgáltattak volna arra, hogy részt vettek a támadásban. A páncélozott kocsi közelebb ért a kereszteződéshez. A három férfi egyetértett abban, hogy el kell halasztaniuk a támadást. A pénzszállító autó ekkor lefékezett. A férfiak először nem is értették, hogy mi történik, azután rájöttek. A sofőr kiengedte az iskolabuszt, hogy az menjen el először. Ez az apró udvariasság lesz az utolsó kedves cselekedete.

Miután a busz elment, a kereszteződésben semmi más jármű nem maradt, az autó pedig elindult előre.

A robbanás visszhangzott a környező utcákon. A kocsi a levegőbe emelkedett, egyet fordult, és az oldalán ért földet. A biztonsági ajtó kinyílt. A merénylőknek nem volt idejük arra, hogy hátradőljenek és csodálják a művüket, az utasítás ugyanis egyértelmű volt: „Vegyetek el mindent! Loptak tőlem, ezért én is lopni fogok tőlük.” A két férfi bukósisakot vett magára, előreszaladt, a harmadik pedig a kocsi végéhez közel állt meg. Nézelődők kis csoportja kezdett köréjük gyűlni, miközben a két férfi három pénzeszsákot vett ki a páncélozott autóból. Miután ezzel végeztek, az egyikük előrement az utastérhez, és az út mentén álló bámészkodók legnagyobb döbbenetére két lövést adott le a szélvédőn keresztül a biztonság kedvéért.

* * *

Pat alig bírta elhinni, amikor Gregorio elmondta neki a hírt. Nem számított

ilyen arcátlan és rosszindulatú támadásra. Amikor megtudta, hogy ki volt a célpont a kocsiban, a döbbenete végtelen fájdalommá változott. Nemcsak az áldozatok és a családtagjaik miatt, hanem Phillip miatt is. Hogy fogja ezt megmagyarázni a fiának, aki már így is olyan sok mindent elszenvedett?
A kétségbeesés hamarosan haraggá változott benne. Pontosan tudta, ki áll az értelmetlen erőszak mögött és miért. Legszívesebben elrepült volna Medellínbe, hogy szembesítse a férfit a tettével, és golyót röpítsen a fejébe. Éppen ezért Sir Arthur, miután meghallotta, mi történt, közölte, hogy azonnal Kolumbiába repül. Félő volt, hogy a puskaporos hordó hamarosan felrobban. Bizonyára attól tartott, hogy tizenhét év kemény munkája semmisül meg, ha nem simítja el a helyzetet… méghozzá nagyon gyorsan.

* * *

Én Angliában voltam az internátusban, amikor Pablo Escobar durván megszegte a kényes fegyverszünetet, amely apám és közte létezett. Én persze semmit sem tudtam arról, hogy mi történik Kolumbiában. Még mindig a St. Hugh'sba jártam, ami furcsa érzés volt, mivel tudtam, hogy hamarosan továbblépek onnan. Már előtte is nehezen bírtam koncentrálni, onnantól kezdve pedig kétszer olyan nehéz volt.
Az emberrablási kísérlet megrémisztett, de minél többet voltam távol Kolumbiától, annál jobban hiányzott az otthonom. Visszaszámoltam a napokat a következő találkozásig. Amikor véget ért az őszi szemeszter, és felszálltam a hazafelé tartó repülőre, izgatottan vártam, hogy újra láthassam a barátaimat és a családomat.

Az Atlanti-óceánon minden gond nélkül átrepültünk, mihelyt azonban leszálltunk Bogotában, éreztem, hogy valami nincs rendben. Apa a szokásos módon Chevrolettel jött elém. Martinez vezetett, és ott volt a dzsip is, benne a fegyveres kísérőkkel. Apa mosolyogva üdvözölt, meleg ölelése most a szokásosnál is erősebb volt.

– Hol van Barandiga? – kérdeztem, amikor beszálltam a kocsiba, és észrevettem, hogy a testőröm nincs ott. Apa arcán láttam, hogy valami szörnyű dolog történt. A szája megmozdult, de nem jött ki hang a torkán. Életemben először azt hittem, hogy látni fogom sírni.

– Nagyon sajnálom, fiam – mondta végül. – Barandiga elment.

– Elment? Hová? Engem nem hagyna itt. – De már csorogtak a könnyek az arcomon, miközben a választ vártam, mert a lelkem mélyén tudtam, mit fog mondani.

– Történt valami. Az egyik autónkat megtámadták. Barandiga nem élte túl. Nagyon sajnálom. Mindannyian le vagyunk sújtva.

– Megtámadták? Mikor? Miért volt az autóban? Neki az adolga, hogy

engem védjen.

Az egész testem reszketett, úgy sírtam. Nem kaptam levegőt sem. Barandiga a barátom volt. Kétszer is megmentett az elrablástól. Ez nem lehet igaz. Biztosan nem igaz.

– Tudom, de mivel nem voltál itt, az autókban teljesített szolgálatot. Ő volt a legjobb emberünk… de esélye sem volt túlélni. Ez annyira igazságtalan.

Nem tudtam több információt befogadni. Egészen hazáig sírtam. Amikor kiszálltam a kocsiból, félig azt reméltem, hogy ott lesz és rám vár. Valahányszor Kolumbiában voltam, mindig hűségesen ott volt mellettem. Megpróbáltam felidézni az utolsó beszélgetésünket, mielőtt elindultam Angliába. Olyan sok idő telt el azóta, és elátkoztam magam, amiért nem emlékeztem a részletekre. Ha tudtam volna, hogy az lesz az utolsó találkozásunk, több mindent mondtam volna, és szorosabban öleltem volna át. Miután megnyugodtam, apa elmondta, hogy a temetését még nem tartották meg, ezért én is részt tudok venni rajta, és leróhatom a kegyeletemet. Ez egy kicsit megvigasztalt.

Napokig rosszul éreztem magam, habár ez önmagában még nem volt szokatlan, mert amikor hazaérkeztem Angliából, mindig beletelt néhány napba, hogy újra hozzászokjak az itteni élethez, valamint elmúljon a hegyibetegségem háromezer méterrel a tengerszint fölött. Nem tudom, hogy a hegyibetegséget éltem-e meg rosszabbul, vagy csak ekkor tetőzött a fájdalom és a trauma, amelyet elszenvedtem, de szerencsére Barandiga temetésének reggelén már jobban éreztem magam. Azt akartam, hogy tiszta legyen a fejem, amikor elkísérem az utolsó útjára.

A De La Rue egy kis templomban szervezte meg a búcsúszertartást Bogotá központjában. Nagy tömeg gyűlt össze, jelen voltak a cég rangidős tagjai, mint például Sir Arthur – aki meghosszabbította az itt tartózkodását –, Gregorio és más brit és kolumbiai igazgatók. Ez volt az első élményem a halállal és a temetéssel kapcsolatban. A szertartást megrendítőnek és meghatónak találtam. Sohasem fogom elfelejteni azt a férfit, aki a sajátja elé helyezte az én biztonságomat.

Apa rendszerint titkolta az érzéseit, de amióta hazatértem, feltűnően csendes volt. Láttam, ahogy ő és Sir Arthur elmélyülten beszélgettek a temetés előtt, és miután véget ért a szertartás, folytatták a megbeszélést.

Akkor még nem tudtam, de a Kolumbiában töltött jövőnk volt a téma.

28.

VENDETTA

Patnek nem tetszett, amilyen helyzetbe került. Mindent feláldozott azért, hogy teljesítse a De La Rue titkos akcióját, és mit ért el vele? Amikor elvállalta, nem gondolta volna, hogy egy zsarnokot teremtenek, veszélybe sodorja a fiát, és feláldoz olyanokat, akik neki dolgoznak.

Sir Arthur mindent elkövetett, ami csak hatalmában állt, hogy megnyugtassa, megpróbált hatni rá, hogy nézze a dolgokat más szemszögből, és a nagyobb összefüggéseket tartsa szem előtt. Pat tökéletesen látta a nagyobb összefüggéseket. Tudta, hogy fog végződni a történet… és nem lesz szép. Escobar természetesen tagadni fogja, hogy bármi köze lenne a dologhoz. Pat szinte hallotta, ahogy azt mondja: ez itt Kolumbia – ha az ember készpénzszállítással foglalkozik, akkor tolvajok célpontjává válik.

– Csakhogy – mondta Pat Sir Arthurnek –, ez nem rablásvolt. Hanem merénylet. Barandiga Phillipet védte, és részt vett abban az akcióban, amelyben megöltük Escobar *sicarió*it. Escobar így közölte velünk, hogy meg fogunk halni, ha megöljük az embereit. Vendettát folytat. Tudatja velünk, hogy így fogja intézni a dolgokat, ha azok nem úgy mennek, ahogy ő akarja. Ezzel jelzi, hogy nem állíthatjuk meg őket, ha a felsőbbrendűségüket akarják bebizonyítani.

Sir Arthur meghallgatta a helyzetértékelést, és maximálisan egyet is értett vele, ám az ő feladata az volt, hogy gondoskodjon arról, hogy a beosztottja összeszedett legyen, és ezt Pat is tudta. Sir Arthurnek megvolt a saját értelmezése a történtekről, és szerinte ez leginkább a cég sikerét bizonyította.

– Ez természetes reakció – közölte Sir Arthur. – Nem úgytörténtek a dolgok, ahogy ő akarta, vagyis ez azt bizonyítja, hogy megszorongattuk. Képzelem, mennyire feldühíti az, hogy velünk dolgoztat. Nálad van a fia, mégis rád van utalva, hogy elszállítsd a pénzét. Nagyon vékony jégen táncoltok mindketten. Valószínűleg ugyanúgy lát téged, mint ahogy te őt. Az ő szemében te egy emberrabló vagy. A pénzét csak szívességből kezeled, megvesztegetésként, és ha egy nap majd mindannyian elmegyünk, akkor vele mi lesz? Visszavág, és talán érthető is, hogy ezt teszi. Nekünk most meg kell őriznünk a hidegvérünket, ez a legfontosabb. Medellínben majd találkozol vele az év végén, ahogy mindig. Menj, légy önmagad, és ne árulj el semmit! Ne engedd, hogy lássa rajtad, mennyire hatással van rád, ami történt.

Pat hallotta a főnöke szavait, de már régóta és alaposan átgondolta, mit akar tenni. A páncélozott autó elleni támadás nagyon hamar történt a legutóbbi emberrablási kísérlet után, és számára ez volt az utolsó csepp a pohárban. Egyértelműen közölte Sir Arthurrel, hogy hajlandó továbbra is a De La Ruenak dolgozni – de csak egy feltétellel: ha Sir Arthur elviszi az egész

családot onnan, ahol veszélyben vannak… örökre.

29.

A TÁVOZÁS

Az első jel, hogy valami nincs rendben, az volt, amikor hallottam apát telefonálni. Soha semmilyen körülmények között nem emelte fel a hangját senkire, most viszont… kiabált. Először nem is tudtam, hogy kivel beszél.

– Én tudom, hogy mi a legjobb a fiamnak – mondta. – Azotthona pedig ott van, ahol mi vagyunk. – Egy ideig csendben volt, azután a következő szavakkal köszönt el: – Tedd azt!

Kisvártatva Gregorio kopogott be hozzánk. Ő még dühösebb volt, mint apa. Nyilvánvalóan személyesen folytatták a heves telefonbeszélgetésüket. A keresztapám alapvetően sokkal érzelmesebb ember volt, mint az apám, de ezt az oldalát még sohasem láttam korábban.

– Nem viheted el Phillipet magaddal! – kiáltotta.

– Azt fogom tenni, amit a legjobbnak ítélek – válaszolta apa. Azt hittem, a szokásos Medellínbe tett utunkról vitatkoznak, amelyre apa és én készültünk. Rövid időn belül azonban nyilvánvalóvá vált, hogy valami sokkal állandóbb dologról folyik a veszekedés. – Nincs választásom – jelentette ki apa. – Ahogy már mondtam, a munkám máshol lesz, ezért jobb, ha mindannyian továbbállunk.

– Phillip otthona Kolumbiában van – dühöngött Gregorio. –Te csak menj, és tedd azt, amit Arthur kér, de a keresztfiamat hagyd itt!

Elszántan vitatkoztak, majd anya közbeszólt:

– Gregorio, már megbocsáss, de ez családi ügy.

Ez a megjegyzés olyan volt a keresztapám számára, mint vörös posztó a bikának. Kolumbiában nagyon komolyan veszik a keresztapaságot. Gregorio rendkívül fontos szerepet játszott az életemben, amióta csak az eszemet tudtam.

Számára én *igenis* családtag voltam.

Én csak ültem ott némán, és figyeltem, hogy azok az emberek, akiknek fontos vagyok, ilyen durván veszekednek. Nem voltam benne biztos, észrevették-e egyáltalán, hogy minden szavukat hallom. Nagyon sokáig vitatkoztak. Végül Gregorio elviharzott. A csatározás láthatóan felzaklatta apát, mivel készített magának egy italt, és a tudomásunkra hozta, hogy egyedül akar maradni. Később bejött hozzám a szobámba, leült, és elmagyarázta, hogy miről van szó.

Sir Arthur utasította, hogy nyisson egy De La Rue-irodát Santo Domingóban, a Dominikai Köztársaság fővárosában, ami egy sziget a Karib-tengeren, körülbelül háromórányi repülőútra innen.

– Micsoda? És el fogunk költözni? – kérdeztem.

– Attól tartok, igen. Logikusnak tűnik, hogy ott lakjunk, amíg ott dolgozom

– tette hozzá.

– De mi lesz az itteni életünkkel? – kérdeztem, és a barátaimra gondoltam, akik hiányozni fognak nekem, valamint az addigi életemre, amit nagyon szerettem.

– Kolumbia már nem olyan, mint régen volt – jelentette kiapa komoran. – Nagyon sok a zavargás. Évekbe is beletelhet, amíg rendeződik a helyzet. Biztonságosabb lesz számunkra, ha elköltözünk.

Elterelte a figyelmem azzal, hogy elmesélte, milyen lesz az új otthonunk. Már ki is nézett egy nagy lakást egy gyönyörű parkra néző felhőkarcoló tetején.

– És talán ki tudunk bérelni egy tengerparti házat Boca Chicában, a tenger mellett. Imádni fogod.

Ez nagyon jól hangzott. A gondolataim elkalandoztak, belefeledkeztem a lehetőségekbe, hogy mit csinálunk egész nyáron a tengerparton.

– Továbbra is járnom kell az internátusba? – kérdeztem reménykedve.

– Attól tartok, igen – nevetett apa. – Azt nem úszhatod meg.

A költözést addig fogják lebonyolítani, amíg én az iskolában leszek. A karácsonyi szünet után kellett kezdenem a Lucton iskolában. Szokatlan időszak volt ez az iskolaváltásra a tanév közepén, de el kellett fogadnom. Apa elmondta, hogy először elutazunk Medellínbe a szokásos szilveszteri partira. Kezdtem megszokni ezeket a látogatásokat, de azért még mindig egy kicsit furcsának tartottam, és mindenekelőtt unalmasnak. A jó oldala viszont az volt, hogy csak apa és én leszünk ott. Az internátusban töltött hosszú hetek alatt nagyon hiányzott nekem, ezért örültem minden alkalomnak, amit vele tölthettem, még akkor is, ha tudtam, hogy az ideje legnagyobb részében lefoglalja majd a munka. Ám az sem volt olyan rossz, mert számomra ez esélyt jelenthetett arra, hogy helikopterrel vagy páncélozott autóval utazzak.

Már előtte is éreztem, hogy apa nem igazán önmaga. Visszahúzódónak tűnt, hallgatagabb volt, mint máskor. Az volt a benyomásom, hogy nem akar itt lenni – sem Medellínben, sem a bulin. Én hasonlóképpen lehangolt voltam. Kicsit nyugtalanított, hogy nincs mellettem Barandiga, habár Martinez és egy biztonsági kísérő ott volt velünk. Jogosan nyugtalankodtam. Mihelyt beléptünk a hatalmas bálterembe, úgy éreztem, mintha egy másik világba csöppentem volna. Kétszer is meg kellett néznem, hogy ugyanazon a helyen vagyunk-e. A parti már javában tartott, szólt a zene, és nagy volt a hangzavar. A helyiség elejében a férfiak csoportja sokkal nagyobbnak tűnt, mint az előző években. Nők vették őket körül, és fegyvereket is láttam a nadrágok derekába dugva vagy az emberek kezében. Vibrált a levegő a veszélytől.

Apa közelebb húzott magához.

– Nem maradunk sokáig.

Átvezetett a tömegen oda, ahol Silvio ült. Még ő is másnak tűnt, jobban hasonlított a körülötte lévő banditákra, mint apa elegánsan öltözött üzlettársaira, akiket korábban megismertem. Ahogy közeledtünk hozzá, láttam, hogy megkopogtatja a mellette álló társa vállát. A férfi megfordult, én pedig felismertem őt. Don Pablo volt. Szembefordult velünk, de olyan érzésem támadt, mintha átnézne rajtunk. A szeme üres volt, az arca kifejezéstelen. Aztán a következő pillanatban mintha elmosolyodott volna.

– Hát eljött. És elhozta őt is. Nem gondoltam volna.

– Én mindig betartom, amit ígérek – jelentette ki apa.

Escobar hozzám fordulva azt kérdezte:

– Hogy vagy? Hallottam, hogy volt egy kis gond az otthonodban.

Éreztem, hogy apa megfeszül mellettem, és erősebben szorítja a vállamat.

Nem is tudtam, mit mondhatnék. Don Pablo nem igazán együttérzőn mondta ezt. Sokkal inkább gúnyosnak tűnt. A hangnem és a teremben lévő zaj miatt kényelmetlenül éreztem magam. Hirtelen jobban hiányzott Barandiga, mint valaha. A körülöttünk lévő emberek valami miatt eszembe juttatták azt az incidenst a Calatrava negyedben és a régi házunkban.

Escobaron látszott, mintha mondani akarna valamit, de aztán meggondolta magát. Továbbra is felém nézett, de úgy éreztem, nem is lát. Mintha a gondolatai valahol máshol jártak volna. Végül felpillantott apára.

– És mi a helyzet a másik ígéretével?

– Úgy van minden, ahogy megegyeztünk?

Escobar bólintott.

– Akkor ott találkozunk – válaszolta apa, és körülnézett ateremben. Elegáns öltözetünkkel nagyon kitűntünk ebből a tömegből. Éles ellentétben álltunk a rengeteg nyitott galléros, faragatlan viselkedésű emberrel, ezért magunkra vontuk a figyelmet. – Remélem, nem sértődik meg, ha nem maradunk itt az ünneplésre – tette hozzá apa.

Escobar vállat vont.

Apa biccentett a fejével, azután elvezetett onnan. Miközben kifelé mentünk a szállodából, továbbra is visszafogott volt, csak egyszavas válaszokat adott az én számtalan kérdésemre.

– Legalább nem kell többet idejönnünk – jegyezte meg, amikor Martinez kinyitotta nekünk a kocsi ajtaját.

Másnap reggel kimentünk a medellíni repülőtérre, és egyenesen a kifutópályára hajtottunk egy kis Avianca gép felé, amilyennel idefelé is jöttünk. A kocsi azonban hirtelen elfordult, és egy régi gép felé hajtott, amely a kifutópálya végén, a füves rész mellett állt. Ennek a Douglas DC–4 gépnek propelleres motorok voltak a szárnyain, és úgy nézett ki, mint az a második világháborús repülőgépmodell, ami a szobám mennyezetéről lógott. A

legénység egyik tagja a rozoga lépcső tetején várt minket. Apa előreküldött, hogy menjek fel, azután utasította Martinezt, hogy segítsen megkeresni a helyünket a gép elején. Ő még néhány percig várakozni fog az aszfalton az egyenruhás tisztekkel.

Lenéztem az ablakomból, és meglepetten láttam, hogy don Pablo, akivel előző este találkoztunk, apával beszélget. Több dzsip vette körül őket az aszfalton, tele ugyanazokkal a fegyveres férfiakkal, akik a bálteremben voltak don Pablo körül. Miközben apáék beszélgettek, a többiek nagy fekete zsákokat adtak át az egyenruhás tiszteknek. A DC–4 ablakához nyomtam az orrom, ezért tisztán láttam az átadást.

Miután betették a zsákokat a repülőnkbe, apa kezet fogott don Pablóval, és feljött a lépcsőn a tisztekkel együtt. Arra számítottam, hogy újabb utasok csatlakoznak hozzánk, de kiderült, hogy csak mi leszünk. Általában negyven percig tartott az út az Andokon keresztül Bogotáig, ez viszont egy régebbi gép volt, ezért egy órával hosszabbra nyúlt a repülés.

– Ki ez a férfi? – kérdeztem apát, miután felszálltunk.

Felsóhajtott.

– Csak egy üzlettárs.

– De nem olyan, akivel szeretsz együtt dolgozni, ugye? – kérdeztem.

Rám nézett, és félig elmosolyodott.

– Mondhatni.

– Mi van azokban a zsákokban?

– Pénz – felelte. – Elszállítjuk a pénzét ugyanúgy, mint atöbbi ügyfelünkét.

Ezen elgondolkoztam.

– Akkor egy kicsit kedvesebb is lehetne veled – állapítottammeg. – Úgy tűnik, te segítesz neki meggazdagodni.

Apa kuncogott.

– Ez igaz. De az a jó, hogy nem kell többet aggódnunk miatta, vagy eljönnünk Medellínbe. Miután elköltöztünk Santo Domingóba, mindannyian új életet kezdhetünk.

– De hiányozni fognak a barátaim – jegyeztem meg.

– Nagyon sajnálom, de bármikor eljöhetnek meglátogatni.Gondolj csak bele, milyen jó móka lesz körbevinni őket a városban vagy a tengerparton egy sofőr vezette autóval. Az ilyesmi itt lehetetlen a zavargások miatt.

Ez tényleg jól hangzott. Talán Santo Domingo jó lesz nekünk. De eszembe jutott egy hátránya is.

– Lesznek még helikopteres utazásaid, amelyekre elkísérhetlek?

Apa ezen elgondolkodott egy kicsit.

– Talán nem, de ugyanazt a munkát fogom végezni ott is,amit itt

Kolumbiában, ezért velem jöhetsz, amikor hazajössz a szünetekben. És tudod, mit? A Dominikai Köztársaságban egy kis Cessna repülőgépet használhatok majd. Azon utazhatsz velem. Szerintem tetszeni fog.

Ami azt illeti, apa hetek óta most volt a legélénkebb a házban történt támadás óta. Talán igaza volt. Lehet, hogy mindannyiunknak jót fog tenni, ha elköltözünk Kolumbiából. Be kellett vallanom, hogy az angliai életemet részben azért szerettem, mert nem követte minden lépésemet biztonsági személyzet. Lehetséges, hogy ezentúl olyan otthonunk lesz, ahol nem kell mellém testőr? Ha igen, az nagyon megéri… különösen, mivel a testőröket is megölhetik.

Amikor már egy ideje repültünk, apa és én arról beszélgettünk, milyen lesz a költözés, és hogy néz majd ki az új házunk a másik országban. Minél többet beszéltünk róla, annál jobban megtetszett a gondolat. Apa úgy állította be, mint valami izgalmas kalandot. Sajnálni fogom, hogy itt kell hagynom Gregoriót és a sok „bácsit", akik segítettek gondoskodni rólam az évek során, de apának igaza volt, Kolumbia egyre erőszakosabb és veszélyesebb ország lett. Ha apa nem akar többé itt élni, akkor talán eljött az ideje, hogy elmenjünk.

A régi repülő csörögve-zörögve visszaért Bogotába. Az a pluszóra soha nem akart véget érni. Amikor végül leszálltunk, mindenünk összerázódott. Szokás szerint apa emberei szálltak ki először a fegyverüket előre tartva, felkészülve bármire. Mivel mi még a gépen maradtunk, figyeltem, ahogy a pénzeszsákokat – amelyeket Medellínben felpakoltak – átrakják az ott várakozó páncélozott autóba. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, elővettem a régi fényképezőgépemet, és csináltam néhány fotót.
Természetesen fogalmam sem volt arról, milyen jelentős dolgot örökítek meg. Miközben hazakísértek minket, a készpénzt egyenesen az Avenida de Las Américasra vitték, hogy a biztonságos páncélszekrényben őrizzék.

Miután a rövid filmtekercsemet előhívták, apa megdicsérte a fejlődésemet. A Medellínben készült képek legtöbbje tökéletesen sikerült. Elküldte a képeket Londonba, ahol beletették őket a De La Rue belső forgalmazású újságjába. Megtartottam egy példányt abból a régi kiadványból. Furcsán megrendítő most ezeket a képeket nézni – maradandó mementóját a Medellínbe tett utolsó utamnak, a végső alkalomnak, amikor személyesen láttam Pablo Escobart, akiről még mindig nem sejtettem, hogy ő az igazi apám.

30.

AZ IGAZSÁG

Madrid, 1989 januárja

– Vannak dolgok, amiket tudnod kell… a saját biztonságod érdekében.

Egy nagyszerű nap vége felé közeledtünk, amit apával töltöttem, amikor elkezdődött az a beszélgetés, amely örökre megváltoztatta az életemet.

Látszólag nem volt semmi szokatlan abban, hogy megkért, látogassam meg a Calle de Goya utcai tetőtéri lakásában Madridban. Már nagyon vártam, hogy egy kis időt együtt tölthessünk. Akkoriban már mindketten Spanyolországban laktunk. Én boldog házasságban éltem csodálatos feleségemmel, Sue-val a Costa del Solon, és magam is két gyönyörű gyermek édesapja voltam. Az életem nagyon sokat változott, amióta a családunk elköltözött Kolumbiából. A Lucton iskolában eltöltött zavaros időszak után művészeti főiskolára mentem, abban az időben pedig grafikusként dolgoztam, és az volt az álmom, hogy egy nap majd művészként keressem a kenyerem. Apa otthagyta a De La Rue-t, és a Brink’s nevű amerikai biztonsági vállalatnak dolgozott, amelynek Madridban volt a székhelye. Akkoriban egy munkacsoport felállításán dolgozott, hogy megkezdhessék a működésüket az Egyesült Arab Emirátusokban is.

A lakásával szemben lévő moziban megnéztük az *Acéllövedék* című vietnami háborús filmet, amelyet éppen akkor mutattak be Spanyolországban. Amikor apa benyúlt a fülkébe, hogy elvegye a pénztárostól a jegyünket, észrevettem, hogy valami nincs rendben a kezével. Kicsit vékonyabbnak tűnt, és nem tudta megszorítani a jegyeket. Benyúltam értük, hogy megkíméljem a további kínos pillanatoktól, majd a vetítés előtt vettünk pattogatott kukoricát és csokoládét. Az utóbbi időben már nem volt olyan erős, mint régen, a gerince kicsit balra dőlt. Betudtam annak, hogy már meglátszanak rajta az évek, mégis rossz volt látni, hogy az egykor erős, hatalmas férfi így összement. Amikor kijöttünk a moziból, a levegő hűvös volt, de az est kellemes, ezért úgy döntöttünk, hogy gyalog sétálunk el a közeli bárba, ahol eszünk valamit. Apa ott kezdett el beszélni. Nyilvánvalóan voltak dolgok, amiket mindenképpen ki kellett adnia magából.

– Eljött az ideje, hogy megtudd az igazat – mondta. Lelkesen mesélt arról az időszakról, amikor még rendőrként dolgozott Londonban. Állítása szerint ez a munka segítette hozzá, hogy belépjen a brit hírszerzéshez. Én csak döbbenten ültem, miközben elmagyarázta, hogy az éjszakai műszakokat szerette a legjobban a munkasátorban, mert így lehetősége nyílt fejleszteni a nyelvi képességeit. A nyelvtudás nagyon lényegesnek bizonyult ebben az új munkájában, amit Arthur Norman ajánlott neki.

Miközben beszélt, megjelentek előttem emberek a múltból: Sir Arthur, Lady Anne és a Regent Street-i iroda. Elmagyarázta, hogyan kerültünk Kolumbiába, a szerepét a De La Rue vállalatnál és titkos küldetését, valamint a cég kapcsolatát a csempészbandákkal. Feszülten figyeltem, próbáltam feldolgozni a hallottakat. Apa titkosügynök volt? Hihetetlen. Mégis valahogy logikusnak tűnt. A fegyveres biztonsági szolgálat, a sötét kapcsolatai. Említett más neveket is, például Clem Chalkét.

– Emlékszel rá?

– Hát persze – feleltem. – A kedvenc emlékeim közé tartozik, hogy mennyire imádta a legújabb kütyüket. Amikor először mutatott nekem zsebszámológépet, még fogalmam sem volt róla, mi az. És emlékszem, hogy irigyeltem tőle azt a színes fényképezőgépet, ami elfért a tenyerében.

– Pontosan. Nos, szerinted kitől kaptam a titkos lehallgatóés felvevő készüléket?

Ez elképesztő. Belegondoltam, hogy Clem, aki gyakran meglátogatott minket a feleségével, Bettyvel, szintén benne volt. Lenyűgözőnek tűnt, szinte hihetetlennek, olyasminek, ami csak másokkal történik meg. Kijöttünk a bárból, és visszasétáltunk a lakásába. Apa a régi emlékeken mosolygott, és azon, ahogy reagálok a hallottakra, ám amikor leültünk, hogy folytassuk a beszélgetést, megváltozott az arckifejezése.

– Nem véletlenül mondom ezt most el neked. A vér szerintiszüleidhez van köze. A saját biztonságod érdekében tudnod kell mindezekről. Valami nagyon veszélyes helyzet van kialakulóban.

Hirtelen émelygés fogott el.

– Azt mondtad, nem sok mindent lehet tudni róluk.

Apa lehajtotta a fejét.

– Nos, a szó szoros értelmében ez így igaz, de ez még nem ateljes történet.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem, és ideges lettem, hogy mitfog mondani.

Odasétált egy kis komódhoz, majd egy sárgásbarna borítékkal tért vissza, amiből valamilyen régi iratot húzott elő. Ezután elmesélt egy történetet egy páncélozott autóról, rablásról és az akcióról, hogy visszaszerezzék az ellopott pénzt. Nem szépített semmit, részletesen elmesélte a falu megtámadását a hegyekben, nem messze a bogotái repülőtértől. Miközben beszélt, valahogy tudtam, mi következik. Amikor odaért ahhoz a részhez a halálos sebet kapott nőről és a kisbabáról a kiságyban, a történet furcsán ismerős lett. Megmutatta a dokumentumot, és a legfontosabb információra bökött az ujjával – az anyám nevére, azután az én nevemre is: Roberto Sendoya Escobar.

Roberto? Hol hallottam már ezt a nevet? Képtelen voltam gondolkozni. Olyan volt, mintha álmodnék.

– És az apám? – kérdeztem.

– Az ő neve is ott van. – Rámutatott a bejegyzésre. – PabloEscobar. – Akkoriban Escobar már hírhedt volt az egész világon, a neve mégsem jelentett számomra semmit. – Emlékszel a Medellínbe tett utazásokra? A szilveszteri bulikra és a férfiakra, akikkel ott találkoztunk? – Eszembe jutottak azok a furcsa események, a durva kinézetű emberek és az a férfi, aki mindig annyira élénken érdeklődött irántam… Csak nem? Apa bólintott. – Don Pablo.

A gondolataim kavarogtak. Ez már túl sok volt egyszerre. Először az, hogy az édesanyámat, az én drága, ártatlan édesanyámat ilyen szörnyű módon és olyan fiatalon megölték. Most pedig azt próbáltam felfogni, hogy többször is találkoztam az igazi apámmal, de akkor még ezt nem tudtam. Apa nyilvánvalóan látta az arcomon a zavarodottságot és a zaklatottságot. Folytatta a magyarázatot, hogy hogyan szerzett tudomást a vér szerinti apámról, és hogyan létesített vele kapcsolatot közvetítőkön keresztül, valamint arról, hogyan segített Escobar apának a hírszerző hadműveletben, cserébe azért, hogy szigorúan ellenőrzött körülmények között néhány pillanatra találkozhasson velem.

Apa ismét megkérdezte:

– Mondd neked ez a név valamit, hogy Pablo Escobar? – Haőszinte akartam lenni, nem sok mindent, csupán halvány emlékeket idézett fel, hogy az évek során már hallottam ezt a nevet… Escobar… Pablo… Roberto. Vajon Escobar nevezett engem „Roberto”-nak egyszer? – Pedig kellene – folytatta apa. – Azóta, amióta nem találkoztunk vele, nagyhatalmú és hírhedt emberré vált. Ő lett a legnagyobb kokain-előállító és terjesztő a világon. Amellett nagyon sok ember haláláért felelős.

Talán a névnek és a bűntetteknek ismerősnek kellett volna lenniük számomra, de nagyon naiv voltam a világ ügyeivel kapcsolatban, és nem igazán tudtam akkor, mi is az a kokain. Csak annyit, hogy egy kábítószer, de fogalmam sem volt róla, milyen kaliberű dolgokról beszél apa. Akkoriban még nem volt internet, hogy valaminek gyorsan utána lehessen nézni. Apának kellett segítenie.

– Nagyon veszélyes emberré vált, egy kokaincsempész kartell feje lett, kegyetlen maffiafőnök, akinek nem jelent gondot megölni bárkit, aki az útjában áll. Olyan hatalmas birodalmat épített fel, hogy fel sem lehet fogni. Ráadásul nem elégedett meg azzal, hogy ő a leggazdagabb bűnöző a világon, politikai hatalomra is vágyott, és amikor ezt megtagadták tőle az elkövetett bűnei miatt, véres bosszút állt a politikusokon és a bírókon, akik megakadályozták a céljai elérésében.

Apa elmagyarázta, hogy az elmúlt néhány évben Escobar több mint harminc bírót öletett meg. 1985-ben, amikor attól félt, hogy kiadják az Amerikai Egyesült Államoknak, hogy ott állítsák bíróság elé kábítószer-

terjesztés miatt, egymillió dollárt fizetett az M-19 gerillacsoportnak, hogy indítsanak terrortámadást a kolumbiai igazságügyi palota ellen, ejtsék túszul a legfelsőbb bíróságot, és követeljék azt, hogy vessenek véget az Amerikával kötött szerződésnek. Az ezt követő ostromban tíznél is több bíró és számos terrorista vesztette életét.

– Tavaly annyira elharapódzott az erőszak – folytatta –, hogy szinte mindennap gyilkosságokról tudósítottak. A kormány különleges jogrendet vezetett be, mert az ország a totális háború szélére sodródott. Ahogy Escobar egyre kétségbeesettebb lesz, a hatalom is egyre jobban csúszik ki a kezéből. A Medellín kartell riválisai és Escobar ellenségei, például a Cali kartell bármilyen módon szeretnének ártani neki, ami potenciálisan a családját is érintheti, ennélfogva pedig a gyermekeit. Valaki egyszer megtudja majd, hogy létezel, és ha rájönnek, hol vagy, te is célpont lehetsz.

Apa azt mondta, hogy már tett intézkedéseket az irányban, hogy lecsökkentse a köztem és a vér szerinti apám közötti kapcsolatról szóló bizonyítékokat.

– Mindent elkövettünk, hogy kitöröljük a rólad szóló feljegyzéseket, fiam – folytatta. – De most, hogy már elég idős vagy, hogy megbirkózz a helyzettel, odaadom neked ezt a régi iratot, hogy nálad legyen. Tudomásunk szerint ez az egyetlen létező bizonyíték a rokonsági kapcsolatra, sajnos ennél több nekem sincs. Megőriztem akkorra, amikor eljön az ideje.

Apa elmagyarázta, hogy mivel nagyon is valóságos a veszély, hogy vannak, akik rendezni akarják a számlát Escobarral, egy biztonsági csapatot rendelt a házamhoz, hogy megvédjenek. Így is volt. Amikor hazatértem Sotograndéba, a Costa del Solra, láttam, hogy a különleges egység egy volt katonája személyes védelmet biztosít nekünk, és egyenruhás tisztek járőröznek a ház körül. Olyan volt, mintha bezárult volna egy kör. A gondtalanul töltött évek után, amikor nem volt szükségem védelemre, ismét eljött az idő, hogy megvédjenek.

A következő hetekben és hónapokban többször találkoztam apával Madridban vagy az én házamban, ahol Kolumbiáról, az örökségemről és az ő titkos hadműveletéről beszélgettünk. Néha sokáig fennmaradtunk, és a tűz előtt ülve csevegtünk. Ezek a visszaemlékezések régen eltemetett emlékeket hoztak felszínre bennem. Emlékszem, gyakran megkért, hogy sétáljak végig egy számomra jelentéktelen utcán, miközben ő V8-as kézi kamerájával filmre vett. Ezeket a felvételeket sohasem láttuk. Nagyon sok kérdést tettem fel neki. Nehéz volt feldolgoznom mindazt, amit elmondott nekem. Bizonyos szempontból hihetetlennek tűnt, hogy apa titkos ügynök volt, ugyanakkor meglehetősen ironikusnak találtam, hogy ez a barátságos, kedélyes, elegáns öltönyös, százkilencvenöt centi magas angol a Kolumbiában töltött ideje nagy

részében titkos hírszerző tevékenységet folytatott az Egyesült Államoknak és az Egyesült Királyságnak. Apa kiváló szakértője lett a kémkedés sötét művészetének, kettős élete pedig időnként lenyűgözően bonyolult volt. Önkéntelenül is arra gondoltam, hogy talán a saját családja is hozzájárult az álcájához.

Életének mindkét részéhez passzoltunk. Üzletember volt Kolumbiában, ahol nagyon nagy hangsúlyt fektettek a családra, és a gyerek szinte alapkövetelmény volt. Azzal, hogy kolumbiai gyereket fogadtak örökbe – nemcsak engem, hanem Monique-ot is –, bizonyára jelentős módon megszilárdult a helyzetük Gregorio és a barátai szemében. Apa minden erejével hangsúlyozta, hogy a keresztapám semmit sem tudott a hírszerző munkájáról: számára csupán az volt a legfontosabb, hogy a De La Rue sikeres legyen, és ez a külföldi cég jó hatással legyen az országára. Cserébe a De La Rue-nak is hasznára vált a kolumbiai működés, ahogy apa elmondta:

– Az a nemzetközi konglomerátum, amely ma létezik, a Durazno hadművelet közvetlen eredménye.

Ezután hihetetlen történeteket mesélt a tevékenységéről. Fel akarta tárni a kolumbiai élete sok rejtélyét a fia előtt, akit valóban nagyon szeretett. Mindent megtett, hogy válaszoljon a kérdéseimre. Egy dolgot tudni kell az apámról, aki egész életemben biztos pontot jelentett számomra: amikor csak lehetséges volt, mindig igazat mondott, bármennyire kellemetlen volt is az igazság.

Többet szerettem volna tudni az édesanyámról. Milyen volt? Szerinte mi történt, hogy a végzetes pillanatban épp abban a házban tartózkodott? Idővel sok részletet elmondott, amiből össze tudtam rakni a támadás pontos menetét. Minél tovább tűnődtem anyám kegyetlen sorsán, annál jobban megértettem, mi kísértette az álmaimat gyermekkorom óta. Azok a futó képek és a kínzóan hangos zajok, amelyek kitörölhetetlenül bevésődtek az elmémbe… Amikor megismertem apa történetét, feltételeztem, hogy azok a hangok lövések lehettek, nekem azonban akkor csak borzalmas és szörnyű élményt jelentettek. Ezenkívül egy vörös ruhás nőt is láttam álmaimban, aki kiabált, és egy vérrel borított férfit. Az ablakpárkányon cumisüveg állt, az ablak az utcára nézett, a szoba fala zöld volt, a festék itt-ott lepattogzott róla. Ezenkívül emlékeztem egy még hangosabb zajra is az időnkénti durranások mellett. Apa történetéből rájöttem, hogy valószínűleg a helikopterek zúgása lehetett az. Ezek a rövid, de rendkívül felkavaró emlékek csak a madridi beszélgetésünk után nyertek értelmet számomra, amikor a részletekről faggattam, egészen addig nem tudtam hova tenni őket.

Nagyon nyugtalanító volt a gondolat, hogy ott voltam a szobában, amikor az édesanyám élete véget ért. Az mégis vigasztalt, hogy a nevelőapám volt az – az egyetlen és igazi apa számomra –, aki gondoskodott róla, hogy a

lövöldözésnek ne legyen még egy áldozata… én. Apa megerősítette a feltevésemet, hogy a nő terhessége valószínűleg nem volt tervezett, és amíg a létezésemet el nem árulták Escobarnak, ő valószínűleg nem gondolt rám túl sokat, ha egyáltalán tudta, hogy megszülettem. Ezt szintén nyugtalanítónak találtam. Milyen rövid és tragikus élete volt az anyámnak! Minél többet tudtam meg a valódi apámról, annál inkább megbizonyosodtam róla, hogy megvetésre méltó ember.

Engem leginkább az érdekelt, hogy mennyire hasonlítok rá. Na meg az, hogy milyen hasznot húzott abból, hogy a Durazno hadművelet olyan központi figyelmet szentelt neki. Ahogy apa a beszélgetéseink elején mondta: „A kartellek nem véletlenül váltak olyan hatalmassá.”

Akkoriban senki sem tudta megjósolni, milyen nagy hatalmat szerez Escobar, ám a szerencse mellett a szándékos tervezés is szerepet játszott abban, hogy sikeres lett. Az amerikai és a brit hírszerzésnek kapóra jött, hogy van egy ilyen központi szereplőjük a drogüzletben, akit megfigyelhetnek és egy bizonyos fokig ellenőrzés alatt tarthatnak. Azzal viszont nem számoltak, milyen elszántan fogja majd Escobar megragadni a neki felkínált lehetőségeket. Kegyetlenül meggyilkolta a riválisait, és egyre leleményesebb módszerekkel csempészett kokaint az Egyesült Államokba, amivel több pénzt keresett, mint amit bárki el tudott képzelni.
1975-ben már több száz kilogramm kokaint szállított az USA-ba egy-egy alkalommal. A dollármilliók dollármilliárdokká változtak. Még akkor is meg tudta vásárolni a szabadságát, amikor letartóztatták. Hitt abban, hogy a pénz és a hatalom bármit megad neki, amit csak akar… szinte bármit.

Apa úgy látta, hogy a Calatrava negyedben elkövetett emberrablási kísérlet és az azt követő támadás a páncélozott autó ellen, amelyben Barandiga meghalt, azt bizonyította, hogy Escobar kezd kicsúszni az irányításuk alól. Már nem tudta garantálni a biztonságunkat, ezért elköltöztünk Kolumbiából. A házunk eladásából származó pénzből kibérelt két ingatlant Santo Domingóban – egy felhőkarcoló tetőtéri lakását és azt a tengerparti házat, amit megígért nekem.

Amikor az életemnek erről a szakaszáról beszélgettem apával, felébredtek olyan emlékek is, amelyeket nagyon régen eltemettem magamban az iskolával és a Kolumbiával kapcsolatos időszakról. Eszembe jutott, amikor megérkeztem a Lucton iskolába, és rájöttem, hogy rossz előérzetem nem alaptalan. Soha nem volt elegendő az ennivaló, állandóan éhesek voltunk. A felügyelő tanár a legkisebb engedetlenségért is megvert minket, egy ideig nagyon szörnyű volt az ottlétem. Borzasztóan hiányzott a családom, és nagyon erős honvágy gyötört. Viszont ellenálló lettem, szövetségeket

kötöttem, és belevetettem magam a sportokba, amelyeket nagyon szerettem: a rögbibe és a vívásba, és valahogy sikerült a legtöbbet kihoznom belőlük.

Nyáron a Dominikai Köztársaságba repültem, és ahogy apa megjósolta, egészen másfajta élet fogadott ott, mint amilyen Kolumbiában volt. Új testőrt vett fel mellém, akit Lorenzónak hívtak, és élveztem a sofőr által vezetett kocsi luxuskényelmét. Akkor is azzal mentem, amikor a barátaimmal lógtam. A védelem még itt is feltűnő volt körülöttem, de már nagyobb szabadságot élveztem.

Eleinte apa, ahogy megjósolta, amikor csak lehetett, magával vitt az üzleti útjaira a kis Cessna géppel. Azonban ahogy teltek az évek, egyre kevesebbet láttam őt. Miközben a De La Rue vállalat beindítását irányította az országban, többször repült vissza Kolumbiába, hogy a Durazno hadműveleten dolgozzon.

1977-re Escobar már rejtőzködőbb életet élt. A felesége megszülte első közös gyereküket, egy Juan nevű fiút. Két évvel később Escobar megépítette azt a fényűző házat, amelyről mindig is álmodott. Az Hacienda Los Nápoles egy háromezer hektáros ranch és vidéki birtok volt a Magdalena folyó mellett, Medellíntől százharminc kilométerre. Hetvenötmillió dollárjába került. Épített bele medencéket, több tavat, úthálózatot és repülőteret is. Több tucat egzotikus állatot hozatott repülővel: orrszarvúkat, vízilovakat és tevéket, hogy benépesítse saját állatkertjét.

A kartellje ekkorra már az Egyesült Államokba áramló kokainmennyiség felét szállította. Azok, akik még abban a korai időszakban találkoztak vele, úgy vélték, olyan ravaszság van benne, amely az átlagos bűnöző fölé emeli. Az biztos, hogy könyörtelen és kegyetlen volt, de érdekelte a politika, és volt érzéke a propagandához, amellyel az alvilágban senki sem vehette fel a versenyt. Ahogy egyre gazdagabb lett, olyan politikusok kampányát finanszírozta, akik az ő érdekeit szolgálták.

1978-ban maga is színre lépett a politikában. Medellín helyettes tanácstagjaként indult (Kolumbiában a szavazók egyszerre választanak hivatalos és helyettes tanácstagot). Meg is választották, ami nem volt nehéz, hiszen ő maga könnyedén több pénzt fordított a kampányára, mint a riválisai együttvéve. A pénzével abban az évben az elnökválasztást is befolyásolta, segített hatalomra juttatni az általa kiszemelt jelöltet, Julio Turbayt. Három évvel később a kongresszus választásán ő is indult, ismét helyettesként, és megint megválasztották. Okos húzás volt, mivel a kongresszus tagjaként védelmet kapott a büntetőeljárások alól.

Rövid idő alatt több mint egy tucat ingatlanja, hajóflottája, saját repülői és még néhány tengeralattjárója is lett, amelyeket a kokaincsempészethez használt. A saját, nevetségesen hatalmas magánvagyona mellett a kongresszusi pozícióját használta arra, hogy lakhatási, szabadidős és üzleti

projekteket támogasson a szülővárosában Medellínben, ezzel táplálva a közhiedelmet, hogy ő egyfajta Robin Hood. Nem csak sikeres és gazdag akart lenni, de azt is szerette volna, hogy tiszteljék. Célul tűzte ki, hogy a szülővárosában megszünteti a nyomornegyedeket. A kartell a kokainelőállítást Kolumbia legnagyobb iparágává tette. Escobar az ebből befolyó pénzből finanszírozta az építkezéseket, és több ezer munkahelyet teremtett a munkanélkülieknek.

Ekkor apa már nem dolgozott Medellínben, de 1978-ig nyomon követte a kartell pénzét, és segített Escobarnak félretenni a magánvagyonát, amiről a csempésztársai nem tudtak. A drogbáró érinthetetlennek tűnt, virágzott az üzlete egy olyan időszakban, amikor a kábítószer-csempészetet gyakorlatilag Kolumbiában és az Egyesült Államokban is eltűrték. Az Államokban a kokaint leginkább partidrognak tekintették, amelyet a szellemi foglalkozásúak használtak arra, hogy kieresszék a gőzt. Kolumbiában a kábítószer fellendítette a gazdaságot, ezért sok ember vegyes érzelmekkel viseltetett a csempészek iránt, egyfajta úttörőknek tekintették őket, ugyanúgy, ahogy régebben az alkohol- és dohánycsempészeket. Amíg a pénz áramlott befelé, és mindenki hasznot húzott belőle, úgy tűnt, Pablo Escobar és a kartell nem tud hibázni.

Ezután viszont megfordult a széljárás. Az amerikai politikusok felfigyeltek arra, micsoda hatalmas pénzösszegek vándorolnak ki az országból, és félő volt, hogy ez megrendíti a világ leghatalmasabb országának gazdaságát. Az évtized végére a kép még sötétebb lett. JB több időt töltött Panamában, többféle hírszerző hadműveletet működtetett. Az Egyesült Államokkal való kapcsolata veszélybe került, amikor gyanakodni kezdtek arra, hogy információkat oszt meg a kommunista Kubával. Amikor a panamai diktátor és JB szövetségese, Omar Torrijos 1981-ben repülőgépszerencsétlenség következtében meghalt, ez olyan eseménysorozatot indított be, amelynek következtében két évvel később Noriega lett az ország vezetője. Végre megszerezte azt a hatalmat, amelyről már régen álmodott, de úgy tűnt, a drogkartellekkel való szoros együttműködése lesz a veszte. Számomra az is döbbenetes felfedezés volt, hogy JB valójában Manuel Noriega.

Noriega rakétasebességgel emelkedett a panamai biztonsági szolgálat ranglétráján, így kiváltságos pozícióból irányíthatta a hadműveleteit. Törvényes munkája során hírszerző tisztként folyamatos kapcsolatban állt a CIA-vel, ugyanakkor titokban azt tervezte, hogy a panamai elnökséget is megpályázza. Ez kétségtelenül nagyon költséges vállalkozás volt, ezért továbbra is együtt kellett működnie a fiatal, de feltörekvő kolumbiai kartellekkel.

Noriega számos egyezséget kötött a drogcsempész bandákkal, miközben

hivatalosan továbbra is a CIA informátoraként dolgozott az Egyesült Államokba szállított kábítószerekkel kapcsolatban. Kockázatos vállalkozás volt kijátszani egymás ellen az amerikai kormányt és a kegyetlen kartelleket, és csak idő kérdése volt, hogy mikor üt vissza a kettős játszma. Mégis az Amerikából befolyó pénz a korai években egyenesen a kolumbiai kartellekhez vándorolt, és az esetek több mint nyolcvan százalékában a Medellín kartellhez.

Escobart 1983-ban hagyta el a szerencséje, amikor megpróbálta elfoglalni a helyét a kongresszusban. Az ülésen a nyilvánosság előtt leleplezték, hogy drogkereskedő, amelyet korábbi letartóztatásaival bizonyítottak. A megalázó incidens megfosztotta attól az álmától, hogy egy nap majd ő lesz az elnök. 1984-ben harmadszor is apa lett, amikor megszületett a lánya, Manuela, és még ugyanebben az évben bosszúhadjáratot indított azok ellen, akik előidézték a politikai bukását. Az ő parancsára gyilkolták meg Rodrigo Larát, a politikust, aki a nyilvános ülésen leleplezte őt. A kongresszus erre nagyon durván reagált.

Megfosztották Escobart a posztjától, és hatalmas csapást mértek az üzletére, ezért Panamába kényszerült menekülni, ahol Noriega, régi Durazno kapcsolata biztosított menedéket neki.

1989-re Noriega hatalma már csak cérnaszálon függött, miután George Bush elnöksége alatt összeveszett az Egyesült Államok kormányával. Ezzel egy időben Escobar kezéből is lassan kicsúszott a saját birodalma irányítása. Mivel a drogbáró azt tartotta magáról, hogy saját erejéből kapaszkodott fel a nyomorból – kényelmes módon elfelejtette azokat, akik ebben segítségére voltak –, nem akarta harc nélkül megadni magát. Menekülnie kellett Kolumbiában, a hurok egyre szorult a nyaka körül. A politikai ellenfelei ki akarták adatni az Egyesült Államoknak, hogy ott nézzen szembe az igazságszolgáltatással, a kartell riválisai pedig megesküdtek, hogy behatolnak a területére. Escobar ezért a jól bevált módon torolta meg az ellene irányuló támadásokat: még véresebb bosszút indított.

Apa mintha tudta volna, mikor kell megosztania velem a titkait, mert néhány hónappal az első beszélgetésünk után a vér szerinti apám több esemény következtében is bekerült a nemzetközi sajtóhírekbe. A *Forbes* magazin felmérése szerint ő volt a hetedik leggazdagabb ember a világon; a közelgő kolumbiai elnökválasztás jelöltje, Luis Carlos Galán, Escobar szókimondó kritikusa egy kampánygyűlés során merénylet áldozata lett; három hónappal később Galán politikai helyettese, César Gaviria, aki szintén elítélte Escobart, hajszál híján úszta csak meg a halált. Gaviria Bogotából Caliba akart repülni egy Avianca géppel. A biztonsági csapata tanácsára az utolsó pillanatban változtatott a tervén. A gép öt perccel a felszállás után

felrobbant, a fedélzetén lévő százhét ember, valamint a földön tartózkodó három másik azonnal meghalt. Ez volt a legvéresebb bűncselekmény a kolumbiai erőszak évtizedei alatt.

Ilyen eseményekkel a háttérben jobban kellett volna féltenem az életemet, csakhogy akkoriban sokkal nagyobb problémák miatt aggódtam, mint a saját testi épségem. Egy napon – minden előzetes figyelmeztetés nélkül – olyasmi történt, ami örökre tönkretette az életemet.

31.

AZ UTOLSÓ TITOKRA IS FÉNY DERÜL

Akkor vettem észre először, hogy valami baj van, amikor Sue körbe-körbe járkált otthon, és arra panaszkodott, hogy elviselhetetlenül hasogat a feje. Először azt gondoltam, talán túl sokat ivott, de gyorsan elvetettem ezt a gondolatot. Az arckifejezéséből láttam, hogy valami nagy baj van.

Elvittem egy magánorvoshoz Marbellába. Ő volt az első orvos a Costa de Solon, aki CT-vizsgálatot tudott végezni, számítógépes képalkotó vizsgálatot az agyról, és szerencsére azonnal fogadott minket. Miután meglett az eredmény, megkért, hogy gyorsan menjek vissza. Sue nem jött be a kezelőbe. Az orvos mutatott nekem egy felvételt, amelyen a feleségem agyában egy teniszlabda méretű daganat látszott. Azt mondta, hogy operáció nélkül néhány napon belül meg fog halni. Sue odakint várakozott, hogy megtudja az eredményt. Nekem kellett közölnöm vele.

– Annyira sajnálom – mondtam, miközben próbáltam uralkodni az érzéseimen. – Agydaganatod van. Az orvos azt mondja, azonnal meg kell operálni.

Sue érthető módon megdöbbent, de nem volt idő sajnálni magunkat. Azonnal segítséget kellett szereznünk. Az orvos egy specialistát javasolt Gibraltárban. Rögtön elvittem oda Sue-t, de hiába. Rémületünkre és végtelen fájdalmunkra az orvos azt mondta, hogy a feleségem állapota túlságosan előrehaladott, ezért nem tud segíteni. Az egyetlen lehetőségünk az volt, hogy amilyen hamar csak lehet, elutazunk Londonba, ahol a Charing Cross kórházban kérünk segítséget. Úgy éreztem, mintha darabokra hullana az életünk. Borzalmasan pánikba estem, de igyekeztem logikusan gondolkozni. Felhívtam Sue szüleit, Johnt és Maryt, hogy jöjjenek el és vigyázzanak a gyerekeinkre, amíg mi Londonba repülünk. A Charing Cross kórházban az orvosok újabb CT-vizsgálatot végeztek, de az eredmény ugyanaz lett.

– Nem tehetünk semmit – közölte a specialista. – Ez egy hármas stádiumú mielóma. – Elmagyarázta, hogy a hármas végstádiumot jelent. – A felesége néhány héten belül meg fog halni.

Nem tudtam elhinni. Teljesen lesújtott minket a hír. A karomban tartottam őt, és lelki szemeim előtt megjelent rövid együtt töltött életünk: nem sokkal azután ismerkedtünk meg, hogy lediplomáztam a City & Guilds of London művészeti iskolában. Egy szállodában dolgoztam, és a Surrey megyei Walton-on-Thamesben laktam. A Temze mellett volt a Chertsey Lock nevű szórakozóhely, ott láttam meg először… és fülig beleszerettem. Sue Hobbsnak hívták, kilenc évvel idősebb volt nálam, és kirakatrendezőként dolgozott. Eltalált Ámor nyila, és nem sokkal ezután odaköltöztem hozzá a Slough közelében lévő Stoke Pogesba. Úgy terveztem, hogy azon a helyen

kérem meg a kezét, ahol megismerkedtünk, és el is mentünk a Chertsey Lockba, ahol már előre lefoglaltam egy asztalt.

A megfelelő pillanatban elővettem a gyűrűt, feltettem a nagy kérdést és… Sue a fejemre mutatva nevetésben tört ki. Összezavarodtam. Nem voltam szakértő ezen a téren, de azt biztosra vettem, hogy nem ez az ideillő reakció. Gyorsan rájöttem, hogy izgalmamban túl közel hajoltam egy gyertyához, és lángra kapott a hajam. Sue odahívott egy pincért, aki a segítségemre sietett, és nemes egyszerűséggel lelocsolta a fejemet egy szódásszifonból.

Alig egy évvel a megismerkedésünk után megtartottuk az esküvőt. Írtam Gregoriónak, és meghívtam a szertartásra, de mivel sajnálatos módon Parkinson-kórban szenvedett, ezért már nem tudott utazni. Pedig nagyon szerettem volna újra találkozni imádott keresztapámmal. Egy táviratot küldött válaszul, amelyben minden jót kívánt. Ezek után többé nem hallottam róla.

A Sue-val közös életünk még csodálatosabb lett, amikor 1985-ben megszületett az első gyerekünk, Jonathan. A John középső nevet adtuk neki Sue apjának tiszteletére. Amikor a lányunk is világra jött 1988-ban, teljes lett a családunk. Annának neveztük el – a középső neve May lett drága nagymamám emlékére, akinek az otthonában olyan csodálatos, hosszú nyarakat töltöttem. Ekkor már Spanyolországban éltünk, odaköltöztünk, amikor grafikusként ott kaptam munkát. Sue maximálisan támogatott mindenben, a költözést egy nagy kalandnak tekintette. Nemcsak a feleségem volt, hanem a társam és a legjobb barátom is. Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy elveszítem. Olyan igazságtalannak tűnt. Az életünknek még csak most kellene elkezdődnie, nem pedig azzal fenyegetnie, hogy vége szakad.

A szörnyű prognózis után döntéshelyzetbe kerültünk. Nem tudtuk, mennyi ideje van hátra Sue-nak, de eldöntöttem, hogy a lehető legjobb kezelést kapja. Beköltöztettem a szüleimhez a Gainsborough Court utcai házba Walton-on-Thamesben, amelyet az apám a kolumbiai Calatrava negyedbeli házunk eladásából tudott megvenni, én pedig visszatértem Spanyolországba, hogy gondoskodjak a gyerekeinkről, és kitaláljak valami rövid távú megoldást.

Sue három hónapon keresztül sugárkezelésre járt, apa hordta be a kórházba. Amíg csak tudott, nagyon pozitívan állt a betegségéhez, és megcáfolta az orvosok pesszimista jóslatát, mert még három évig élt ezután. Végül azonban már képtelen volt tovább harcolni, és 1993-ban örökre lehunyta a szemét.
Ott voltam mellette, amikor meghalt, és az utolsó pillanatig valami csodában reménykedtem, ami majd megmenti. Csupán egy hónappal később ismét búcsút kellett vennem valakitől, akit nagyon szerettem. Lesújtott, hogy még egy csodálatos történet véget ért.

* * *

Az egyik emlékezetes estén Madridban, abban az időszakban, amikor apa őszintén mesélt az életéről, megkért, hogy kísérjem el egy rövid sétára. Amikor ezt mondta, feltűnő mozdulattal a bal fülére mutatott, majd fel a mennyezetre több helyre. Azonnal megértettem. Úgy gondolta, talán be van poloskázva a lakása. Tekintve, hogy mi mindent mondott már el nekem ezek között a falak között, el sem tudtam képzelni, mi jöhet még ezután.

Néhány perc séta után befordultunk egy teljesen átlagos utcára, amelynek mindkét oldalán bérházak álltak. Csupán néhány háziasszony teregetett az erkélyen, más mozgást nem láttam, a távolban rádió szólt. A legtöbb erkély korlátján a balkonládákban virágok sorakoztak és mélyen előre lelógtak, úgy néztek ki, mint egy mozdulatlan, zöld vízesés. Apa megállt egy kapu előtt, amely egy viszonylag modern épület alagsori parkolójába vezetett. Mellette mindkét oldalon sokkal magasabb, régebbi házak álltak. Intett, hogy nézzem meg a garázsajtó bal oldalán, szemmagasságban lévő alumíniumpanelt a gombokkal. A gombok fölött volt egy másik panel is, amely úgy nézett ki, mint egy kártyaolvasó.

– Csak a megfelelő kártyával lehet belépni ide – mondta.

Miután lehúzta a kártyáját, életre kelt a hatalmas garázsajtó, és felnyílt. Barlangszerű belsejében halványan körvonalazódott egy liftajtó. Apa elmagyarázta, hogy odalent különleges tárolóhelyiség található, amelyet egy másik, kártyával védett zár feloldása után lehet megközelíteni. Azt hittem, beszállunk a liftbe, de apa megrázta a fejét, és ismét lecsukta a garázsajtót.

– Ide rejtjük a pénzt – suttogta.

Miközben visszasétáltunk a lakásába, megkérdeztem, hogy értette ezt. Teljes döbbenetemre a következőket mesélte. Amikor Escobar attól félt, hogy kiadják az Egyesült Államoknak, és szó szerint menekülnie kellett, nem tudott visszatérni luxusbirtokára. Állandóan mozgásban kellett lennie, hogy ne kapják el, ezért tartaléktervet készített. A drogbiznisz csúcsán annyi pénzt keresett, hogy nem tudta mindet elkölteni. Egy részét házak falába rejtették, valamennyit elástak a földbe, és volt egy mennyiség, aminek a sorsát már nem tudta követni. A készpénz egy részét azonban, habár közvetlenül nem volt számára elérhető, mégis ő kezelte. Egy nagyobb összeget fölözött le a bevételből és átadta apának még 1976-ban, hogy rejtse el neki. Ezt a pénzmennyiséget titokban átszállították a De La Rue páncélszekrényéből Madridba, egy föld alatti tárolóba. Apa nem részletezte, hogyan csinálták, de sejtettem, hogy egy magán charterjáratot használtak hozzá. Eszembe jutott az a régi, rozoga DC–4-es repülő, amellyel Escobar pénzét szállították Medellínből Bogotába körülbelül ugyanabban az időben.

Már majdnem visszaértünk a lakáshoz, amikor megkérdeztem apától, nem mehetnénk-e le a lifttel megnézni, hogy mi van az alagsorban. Egy pillanatra

eltöprengett a kérésemen.

– Jól van. Holnap. – Aznap este alig bírtam aludni. Elképzeltem, mi fog elém tárulni abban a föld alatti páncélszekrényben. Ez egy újabb kaland kezdete lesz.

Másnap reggel gyorsan megreggeliztünk egy közeli kávézóban, ahol a pincér olyan jól ismerte apát, hogy nem is kellett rendelnie. Amikor odaértünk a garázshoz, elképzeltem, hogy csak a hatalmas fémajtó áll közöttem és a nagy pénzeszsákok között. Apa lehúzta a kártyáját, mire az ajtó megremegett és csikorogva felnyílt. Beléptünk a sötét garázsba, ahol nedves cement- és gázolajszag volt. A félhomályban csak néhány dobozt tudtam kivenni és egy régi, rozsdás, hordozható generátort, amelyet félig ponyva takart. Apa elővett egy kis elemlámpát, azzal világította meg az utat, miközben hátramentünk a liftajtóhoz. Ott egy újabb kártyát húzott le, mire kinyílt a lift ajtaja. Odabent nem volt sok gomb, apa megnyomta az egyest, és elindultunk lefelé. Amikor kiszálltunk, ismét az elemlámpával világította meg az utat. Már azt gondoltam, hogy a sötétben kell majd tapogatóznunk, amikor apa megtalálta a villanykapcsolót. A pislákoló fénycsövektől azonnal világosság áradt szét a helyiségben. Megdöbbentem. Nemcsak a hirtelen fénytől, hanem a fekete, szépen egymásra rakott zsákok láttán is, amelyek középen egy raklapon sorakoztak. Nem volt olyan hatalmas hegy, mint amit elképzeltem, de azért ez is lenyűgöző látványt nyújtott.

Odamentem a zsákokhoz, majd apára néztem az engedélyét kérve. Intett, hogy csináljam csak nyugodtan. Négy zsák volt, mindegyik akkora, mint egy nagyobbfajta sporttáska. A legfelsőnek megpróbáltam megkeresni a nyílását. Egy kicsit meg kellett mozdítanom, hogy megtaláljam, és meglepetten tapasztaltam, milyen nehéz. Újabb emlékek jutottak eszembe, ahogy apa emberei a pénzeszsákokat pakolják be Medellínben a DC–4-es repülőgépbe hosszú évekkel azelőtt. Lehet, hogy pont ezek a zsákok voltak? Ez már sokkal izgalmasabb eshetőség volt. Amikor kinyitottam a zsák száját, szépen becsomagolt pénzkötegeket pillantottam meg. Amerikai dollár volt, szorosan celofánba csomagolva. Középen egy papírcsík jelölte, hogy milyen címletű bankjegyekből áll a köteg, amelyek mindegyike hozzávetőlegesen két és fél centi vastag volt. A legfelső papírszalagokon százdolláros feliratot láttam. Ha az összes köteg ugyanilyen, az rengeteg pénz. Apa megütögette a vállamat, és a helyiség másik részébe mutatott, hogy azt is nézzem meg. Jobbra, körülbelül három méterrel arrébb egy ponyva volt ráterítve egy másik nagy toronyra, ami majdnem két méter magas volt. Levettük róla a vászonleplet, és hat vagy hét ugyanilyen fekete zsák tárult fel alatta. Miután visszatettünk mindent úgy, ahogy volt, visszaindultunk a lifthez. Szerettem volna beszélni róla, de úgy tűnt, ez nem most fog megtörténni. Valami megmagyarázhatatlan okból

kifolyólag a csend tűnt a legmegfelelőbb reakciónak erre a látványra.

Útban apa lakása felé átmentünk egy parkon, és ekkor összeszedtem a bátorságomat, hogy rákérdezzek a pénzre. Elmondta, hogy a De La Rue a bűnbandáktól már 1965-ben elkezdte gyűjteni a pénzt. A kötegek éveken át többféle forrásból érkeztek, az utolsó időszakban azonban csakis Escobartól. Mivel apával különleges kapcsolatban álltak, Pablo a magánvagyonát is rábízta. Ennek egy részéből építették meg a Calatrava negyedet, és amit én láttam a titkos rejtekhelyen, az a külföldre kimenekített pénze volt. Apa úgy hitte, hogy több százmillió dollárra rúgott az összeg, de elmondta, hogy ezt gyakorlatilag lehetetlen direkt módon felhasználni. A zsákokat akkor menekítették ki Kolumbiából, amikor a hatóságok elkezdték megszorongatni a Medellín kartellt. A pénz legnagyobb részét már elvitték Madridból. Abból a hatalmas mennyiségből már csak ennyi maradt itt.

Apa és én soha többé nem említettük a pénzt, azt sem árulta el, mi történt a Madridban lévő utolsó, megmaradt zsákokkal. Más dolgok kerültek előtérbe. Kezdetnek ott volt a feleségem betegsége, ez lett a legfőbb gondom, de miközben élete hátralevő néhány évében ápoltuk, rájöttünk, hogy szembe kell néznünk egy másik szörnyűséggel is. Apa egészsége is gyorsan romlásnak indult. A gerince elgörbült, a keze meggyengült, a mozgása és a tartása is gyorsan leépült.

A fizikai állapota akkor kezdett igazán rosszabbodni, amikor az 1980-as évek végén Pakisztánban dolgozott. Karacsiban ugyanis elkapta a diftériát, az orr és a torok egy rendkívül fertőző és potenciálisan életveszélyes betegségét. Miután hazatért, Londonban a trópusi betegségek kórházában ápolták. Ott kellett maradnia karácsonykor is, nekünk pedig teljes orvosi védőruhát kellett felvennünk, amikor meglátogattuk, nehogy elkapjuk tőle. Végül meggyógyult, a toxinok azonban minden bizonnyal maradandó károsodást okoztak a szervezetében. Amikor végül hallgatott ismételt könyörgésünkre, hogy keressen fel egy specialistát, motoneuron betegséget állapítottak meg nála. Tragikus módon ugyanabban az időszakban, amikor Sue sugárkezelésre járt, hogy meghosszabbítsa az életét, apa állapota villámgyorsan romlott. Végül már nekem kellett felvennem helyette a telefont, mert túl gyenge volt ahhoz, hogy beszéljen. Anya nagyon nehezen tudott megbirkózni a helyzettel, ezért igyekeztem mindent megtenni apáért, ami csak tudtam.

Megrendítő volt látni, hogy ez a hatalmas, erős ember így összezsugorodott. Nagyon szerettem őt, és csodáltam, amiért a gonosz ellen harcolt a kormány nevében. A Karacsiban végzett munkája sikeresnek bizonyult. 1991-ben egy régóta tartó nyomozás után – amelyben a Nemzetközi Hitel- és Kereskedelmi Bankot (BCCI), a világ egykor hetedik legnagyobb bankját vizsgálták – egy időben több országban is rajtaütöttek a

különböző bankfiókokon, és lefoglaltak minden iratot. Több bűntény is felmerült a nyomozás során, többek között a pénzmosás számos hírhedt bűnözővel és szervezettel összefüggésben, köztük furcsa módon a Medellín kartellel és Manuel Noriegával is. Olyan széles körben terjedt el a korrupció, hogy a nyomozók a BCCI-t maguk között csak a Csalók és Bűnözők Nemzetközi Bankjaként emlegették, mert olyan sok országgal és szervezettel álltak kapcsolatban, amelyek fegyverekkel és kábítószerrel kereskedtek. A bankot bezárták, az igazgatókat vád alá helyezték.

Mindent az apámnak köszönhettem. Többször megmentette az életemet. Nélküle ki tudja, kijutottam volna-e élve abból a távoli, kolumbiai házból. Otthont adott nekem, taníttatott, és még akkor is, amikor úgy tűnt, hogy a taníttatásom nem hozta meg a várt eredményt, újabb eszközöket biztosított, hogy végül az álmaimat követhessem. Emlékszem, tizenhat éves voltam, és Santo Domingóban álltam a házunk erkélyén. Apa egy hintaszékben ült, amit később magával vitt Angliába is. Azt mondta:

– A taníttatásod nagyon sok pénzbe került. Mi hasznod lettbelőle?

– Apa – feleltem –, lehet, hogy nem teljesítettem jól a vizsgákon, de egy dolgot megtanultam.

– Micsodát?

– Megtanultam, hogyan lehet megkerülni a szabályokat anélkül, hogy elkapnának.

Felnevetett.

– Milyen tipikus kolumbiai vagy!

– Ne aggódj, apa – feleltem –, huszonkét éves koromra milliomos leszek.

Fogalmam sem volt róla, milyen jelentőségteljesek ezek a szavak. Nem azért, mert majdnem sikerült megvalósítanom ezt a merész célkitűzést, hanem azért, mert évekkel később megtudtam, hogy a vér szerinti apám ugyanennyi idősen ugyanezt a kijelentést tette. Ez után a beszélgetésünk után szerintem apa megértette, hogy valahol egy kicsit lázadó vagyok. Látta a természetem ezen oldalát, és tudta, honnan jöttem, ezért vélhetően aggódott, hogy milyen irányba indulok el, miután befejeztem az iskolát.

Bizonyos szempontból nem volt alaptalan az aggodalma. A felét sem tudta annak, mi mindenbe keveredtem az iskolában. Csak azokról a kihágásokról értesült, amelyekről levelet kapott az igazgatóktól. Talán tüzes temperamentumom volt az oka, hogy olyan sok verekedésbe keveredtem, de szívesen részt vettem csínytevésekben is, mint például amikor az igazgató autója végül a teniszpályán kötött ki. Évekbe telt, hogy ez a vadság eltűnjön belőlem, és talán csak azután sikerült, hogy kijártam az iskolát és abbahagytam a rögbit – még a Weybrige Vandalsnál is játszottam –, valamint a vívást. Ez utóbbit nagyon megszerettem, és egészen odáig jutottam, hogy az

All-England Klubot képviselhettem második vívóként. Amikor még iskolába jártam, küszködtem a tanulmányaimmal, de ahogy apának is elmondtam, időközben megtanultam, hogyan lehet életben maradni egy Lucton-féle közegben.

Mindig is imádtam rajzolni és festeni, és éppen apa volt az, aki az internátus idején biztatott, hogy foglalkozzak ezzel a szenvedélyemmel. Fogadott mellém egy tanárt – de még milyen tanárt! Roy Reynoldsot, Sir Joshua Reynolds, a Londoni Királyi Művészeti Akadémia alapító elnökének leszármazottját, aki realista festő volt, és nagyon sok trükköt tanított meg nekem a festészetről. Biciklivel mentem az iskolából a magánórákra. Megmutatta, hogyan használjak több réteg festéket úgy, hogy egyenként lelakkozom a rétegeket, mert így élénkebb színeket lehet létrehozni. Később a saját munkáimban alkalmazva áttetsző hatást értem el ezzel a technikával. A Londoni City & Guilds művészeti iskolában tanultam tovább Roger de Grey igazgató vezetése alatt. Ez a tudás olyan alapot biztosított nekem, amelyből később kifejleszthettem a saját technikámat, és karriert csinálhattam művészként. Sajnálatos módon apa már nem érte meg, hogy lássa, mi mindent értem el azzal az oktatással, amit ő biztosított számomra.

Az állapota addig romlott, amíg már nem volt más választásunk, mint bevinni a Walton-on-Thames Cottage kórházba 1993-ban. Ahogy Sue-nál is tettem, apa ágya mellett is sokat ültem, és fogtam szörnyen lesoványodott kezét. Egyik alkalommal két nővér jött oda az ágyhoz, és megkérdezték tőle, hogy akar-e inni egy kis vizet. A betegsége olyan szintre juttatta ekkorra, hogy csak apró kortyokat tudott inni szívószálon keresztül, amit fogni kellett neki. Végtelenül szomorú dolog volt látni azt az embert, aki ilyen nagyszerű dolgokat vitt véghez az életben, hogy végül ilyen szánalmas emberi ronccsá vált. Teljesen tehetetlen voltam, és ahogy a szemébe néztem, éreztem, hogy szenved a lelke. Felszínes lélegzetvételeit reszelős hörgés kísérte, amiből tudtam, hogy nincs messze a vég. Sohasem felejtem el üldözött, üveges tekintetét.

Miután elmentek az ápolónők, izgatott lett. A hangja, amely akkor már szinte teljesen érthetetlen volt, mégis elért hozzám. A legkisebb mozdulat is hatalmas erőfeszítést igényelt, ezért megtanultam nagyon odafigyelni minden rezdülésére, hogy megértsem, mit próbál elmondani nekem. Olyan volt, mintha semmi más nem számítana. A kis kórházon kívüli világ teljesen lényegtelenné vált. Ebben a futó pillanatban az egész életem csakis arra a szörnyű tragédiára összpontosított, ami a szemem előtt történt. Nem volt szükségem többre dadogó hangoknál és apró gesztusoknál, mert így is tökéletesen értettük egymást.

Valahogy rájöttem, hogy valamit kér a régi, kedves DAKS zakójából.

Egész életében magánál hordott egy vékony kis naplót a belső zsebében. Azoknak a személyeknek az elérhetősége volt feljegyezve ebben a kincset érő kis könyvecskében, akik az ő titkos világában játszottak valamilyen szerepet, sajnos azonban semmi nem jelezte a nevek mellett, hogy miért is voltak fontosak. Odaadtam neki a könyvecskét. Mivel a fogása már nagyon gyenge volt, a notesz nyitva leesett az ágyra, és kicsúszott belőle egy papírlap a takaróra. Az egyik oldalán a külügyminisztérium bevándorlási osztályának fejléce látszott, a Surrey megyei Tolworthből. A szépen legépelt levél 1967. augusztus 23-án kelt, és megerősítette, hogy elfogadták a brit állampolgárságomat. Miközben olvastam, apa az ujjával jelezte, hogy fordítsam meg. A hátulján furcsa szimbólumok és számok álltak.

M 25…. KETTŐ / 5s. = 10.°

M 14…. KETTŐ / 4s.6d = 9.°

Apa közelebb hívott magához. Alig értettem suttogó hangját.

– A pénz… emlékszel. – Nagyon nehezen lehetett már érteni. Újabb hatalmas erőfeszítéssel elismételte a szavakat, de ezúttal hozzátette, „Madrid”.

Újra a jelekre és a számokra néztem. Úgy nézett ki, mint valami összeadás vagy egy gyors összegzés, amit az ember sietve feljegyez egy boríték hátuljára. Megkérdeztem:

– Itt van a pénz?

Futó mosolya és ellazult válla megerősítette, hogy jóra gondoltam. Erőtlen teste visszasüllyedt a puha párnára. Láttam, hogy készen áll. De nem tudtam elviselni. Annyira fájt. Egyedül maradok, nem lesz már senki, akire felnézhetek. Bejöttek az ápolónők, és javasolták, hogy hagyjam pihenni. Biztosítottak róla, hogy ha majd lelassul a légzése, akkor felhívnak. Nem telt bele sok idő, és csörgött a telefonom.

Imádott apám élete aznap méltósággal véget ért. Számára ezzel befejeződött egy rendkívüli történet.

Számomra pedig még csak most kezdődött el.

Utószó

Egy másik történet is befejeződött 1993-ban.

Néhány hónappal a feleségem és röviddel azután az apám halálát követően az igazság végül a vér szerinti apámat is utolérte. Amíg nevelőapám hősiesen harcolt a halálos betegséggel, az igazi apám gyáván menekült a saját sorsa elől. Mivel rohamosan csökkentek a lehetőségei, és egy véres kampány számos elrabolt áldozat halálával végződött – köztük volt Diana Turbay is, a korábbi politikai szövetségese, az egykori elnök, Julio Turbay újságíró lánya

–, Escobar végül feladta magát.

Még mindig elkeseredetten próbálta elkerülni a kiadatását az Egyesült Államoknak, ezért egyezséget kötött Kolumbia elnökével, Cesar Gaviriával. Megígérte, hogy letölti a büntetését egy általa választott börtönben, ha hoznak egy olyan törvényt, amely megtiltja a kiadatást. Gaviria nagyon szeretett volna véget vetni az országot széthúzó erőszaknak, ezért beleegyezett, és megalkották ezt a törvényt. Escobar azonban gúnyt űzött az egyezségből, mert egy fényűző börtönt építtetett magának, amelyet La Catedralnak nevezett el. Ez gyakorlatilag egy luxusnyaraló lett az ő és a *sicarió*i számára. Továbbra is ő irányította a kartellt, 1992 júliusában azonban, amikor a kormány megtudta, hogy a börtönben gyilkosságokat követtek el, megpróbálták egy biztonságosabb helyre átszállítani a drogbárót. Escobar elmenekült, és a következő tizenhat hónapban szökésben volt. Több búvóhelyen húzta meg magát, ahol hatalmas vagyonának nem vette hasznát, és a birodalma is kezdett széthullani.

Végül 1993. december 2-án egy rendőrségi egység, a Search Bloc Escobar nyomára akadt Medellín Los Olivos középosztálybeli negyedében. Amikor a fegyveres egység körbezárta őt, Escobar a testőrével együtt megpróbált a tetőn keresztül menekülni, ám először lábon, aztán testen lőtték. A végzetes lövés a fülén érte, ez okozta a halálát. A „kokain királya” meghalt. Néhány rokona szerette volna életben tartani azt a mítoszt, hogy ez a rettenthetetlen bűnöző a végsőkig elkerülte az igazságszolgáltatást, ezért azt állították, hogy Escobar inkább öngyilkos lett, amikor sarokba szorították, minthogy letartóztassák. A szülővárosában sokan hősnek tartották, a temetésén huszonötezer ember jelent meg.

Én az esti hírekből értesültem a vér szerinti apám haláláról. Az első reakcióm a hatalmas megkönnyebbülés volt. Végre vége van. Meghalt, habár a kábítószerkereskedelem ezzel korántsem ért véget. Escobar halála és a szervezete több vezetőjének letartóztatása után azonban a Cali kartell lett a domináns, és ott folytatták, ahol a medellíni riválisuk abbahagyta.

Számomra a megkönnyebbülés hamarosan nagyon is valóságos félelemmé alakult át. Az elmúlt három vagy négy évben, amióta apa elmondta nekem az igazat, próbáltam megemészteni a hallottakat. Ráadásul ott volt még az a kettős tragédia is, hogy elvesztettem két hőn szeretett embert. Most viszont, hogy a vér szerinti apám is meghalt, aggódni kezdtem. Vajon lesz valamiféle megtorlás? Vajon amíg élt, védett engem egyfajta furcsa biztonsági háló, amely magas rangú helyzetéből fakadt? Most pedig, hogy meghalt, vajon a riválisai, akik annyira gyűlölték őt, akarnak-e bosszút állni? Bárhogyan is néztem a dolgot, akaratlanul is egy elképzelhetetlenül hatalmas vagyon, hatalom és erőszak örököse lettem. Az a tény, hogy törvénytelen gyereke

voltam, és azóta örökbe fogadtak, egészen biztosan nem számított: attól még én voltam Pablo Escobar legidősebb fia. Ezáltal pedig hasznos eszköz egyesek számára, míg mások szemében fenyegetés.

Eszembe jutottak azok az őrök a házunknál, a huszonnégy órás biztonsági személyzet. Gyötörtek az emlékek, amikor betörtek a házunkba vagy megpróbáltak elrabolni az utcán. Vajon Escobar akart elrabolni, esetleg meggyilkolni? Szeretném azt hinni, hogy vissza akart kapni, de ezt nem lehetett biztosan tudni.

Eszembe jutottak azok a furcsa találkozások vele. Valahányszor Medellínben láttam, mindig ugyanúgy volt felöltözve: hétköznapi, nyitott nyakú ing, nem kifejezetten elegáns nadrág, amelyet derékszíj tartott rajta. A haja gyakran borzas és zsíros volt. Ezek a futó emlékek beleégtek az agyamba, mert mindig is éreztem, hogy van valami furcsa ezekben a találkozásokban. Csak akkor értettem meg, mi volt az értelmük ezeknek a félórás összejöveteleknek az igazi apámmal, amikor a nevelőapám Madridban elmondta az igazat. Az az évenként megrendezett esemény a hovatartozás megerősítésére szolgált. Monique sohasem vett részt azokon a bulikon, mindig a szállodai szobában maradt Otiliával.

Ahogy idősebb lettem – és megtudtam, hogy örökbe fogadtak –, az élet kissé bonyolultabbá vált, mert ekkor már tudtam, hogy van valahol egy másik apám is. Furcsamód bűntudatot éreztem, és talán némi hűtlenséget is, hogy egyáltalán eszembe jutott kérdéseket feltenni róla. A nevelőszüleim nem árulták el nekem, hogy évente egyszer az igazi apámmal találkozom, és azt sem mondták, hogy az a másik férfi, aki rendszeresen megjelent körülöttem, Escobar embere, akit azzal bíztak meg, hogy tartsa rajtam a szemét.
Silvio, akivel a *fincá*n találkoztam, gyakran felbukkant az életemben kolumbiai gyerekkorom során. Később egyszer még az angliai iskolában is meglátogatott.

Mindennek az volt a végeredménye, hogy a gyermekkorom legnagyobb részét úgy töltöttem, hogy fogalmam sem volt az igazságról és a származásomról. Az angliai internátusban sohasem árultam el a többieknek, hogy örökbe fogadtak, sem pedig bármiféle részletet az életemről. Kicsit szégyelltem magam, mert elkeseredetten vágytam arra, hogy a nevelőapám legyen az igazi apám. Miután megtudtam, hogy adoptáltak, olyan konfliktus támadt a fejemben, amely több vonatkozásban is kihatott az egész életemre.

Sohasem tudtam biztosan, hogy Escobar vissza akart-e kapni engem, vagy pedig biztonságos távolságban akart maradni tőlem. Csupán annyi bizonyos, hogy mivel egyre ismertebb lett a világon, egyre nőtt az esélye annak, hogy elrabolnak, amiről a nevelőapám nyilvánvalóan pontosan tudott, különösen a legelső emberrablási kísérlet után. Ezért kaptam a saját testőröket.

Gyakran elgondolkodtam azon, miért csak évente egyszer találkoztam a vér szerinti apámmal, és néhány év után miért szakadtak meg ezek a Medellínbe tett látogatások. Talán a kábítószer kiváltotta erőszak miatt, vagy ami még valószínűbb, azért, mert 1976-ban Escobar érdeklődése más felé fordult: feleségül vette Maria Victoria Henaót. Bármi volt is az oka, az után az utolsó találkozás után, és amikor 1976ban a reptéren egy pillanatra láttam őt, soha többé nem találkoztam azzal a medellíni férfival.

Escobar halála után nagyon nehezemre esett befogadni mindent. Továbbra is igénybe vettem a védelmet, és beszereltettem a házunkba egy korszerű riasztóberendezést. Hosszú ideig féltettem a saját és a gyerekeim életét. Aztán fokozatosan elcsendesedtek a dolgok, és úgy éreztem, újra képes vagyok normális életet élni – bármi volt is a normális. Azért, hogy fel tudjam dolgozni mindazt, ami történt, elkezdtem kutatni azok után, amiket az apám elmondott. Megpróbáltam megkeresni, milyen feljegyzések léteznek a vér szerinti anyámmal kapcsolatban. Sajnálatos módon semmit sem találtam. Úgy tűnt, apa igazat mondott, amikor azt állította, hogy az egyetlen bizonyítékot adta át nekem arra, hogy létezem.

Utánanéztem a De La Rue történetének is. Felfedeztem bizonyos utalásokat Sir Arthur kalandos múltjára. Érdekes módon az egyik újságcikkben az állt, hogy a De La Rue alkalmazottai hozzá voltak szokva a veszélyhez és a titkolózáshoz. A cikk a továbbiakban azt taglalta, hogy a cég „rendszeresen foglalkoztatott egykori katonai szakértőket, akik közül többen nyelvészek voltak bizonyos hírszerző múlttal, valamint szoros kapcsolatot ápoltak a külügyminisztériummal és a titkosszolgálattal, az MI6-szel.” Alig tudtam elhinni, amikor arról is írtak, hogy „abban a világban, amelyben ők dolgoztak, a gyilkosságok, a puccsok, a kémkedés és a mocskos trükkök mindennaposak voltak”. Megdöbbentően pontos értékelés ez a Durazno hadműveletről.

Miközben folytattam a kutatásomat, felkeltették az érdeklődésemet az örökbefogadási dokumentumon szereplő nevek. Ott volt természetesen Gregorio, aki nagyon nagy és jelentős szerepet játszott az életemben. Nemcsak a keresztapám volt, de az első számú tanúja is a közjegyzőnél tett adoptálásnak. Ahogy apa elmondta, Gregorio semmit sem tudott a De La Rue titkos hadműveletéről, az örökbefogadásról azonban mindent, és ő segített a megvalósításában is. Érdeklődésem most inkább a kevésbé ismert nevek felé fordult. Voltak, akiket a gyerekkoromban már ismertem. Akkoriban apai ági nagybácsikáimnak tartottam őket. Rendes emberek voltak, akik rendszeresen ellátogattak hozzánk. Carlos Echeverri bácsi az örökbefogadásom során nemcsak az én jogi képviselőm volt, hanem egyúttal egy Anita Uribe nevű lányé is. Ő az, aki hivatalosan örökbe adott engem. Rájöttem, hogy Anita családjának nagyon sok kapcsolata volt politikai körökben, és mivel ő maga is

kiskorú volt, őt is jogi személy képviselte a közjegyzőnél.

Nem tartottam ezt különösebben figyelemre méltónak, amíg utána nem néztem az Uribe családnévnek. Álvaro Uribe Kolumbia elnöke volt 2002 és 2010 között. 1952-ben született Medellínben. Az Egyesült Államok Védelmi Hírszerző Ügynöksége által 1991-ben kiadott dokumentum szerint Uribe neve szerepelt a legfontosabb kolumbiai drogkereskedők listáján. A Medellín kartell kollaboránsaként, valamint Pablo Escobar barátjaként jellemezték, és megvádolták azzal, hogy anyagi érdeke fűződött a kábítószer-kereskedő cégekhez, valamint azzal, hogy segítséget nyújtott a kartellnek a kiadatási törvény témájában.

Uribe mindig hevesen tagadta ezeket a vádakat, amelyeket nem is tudtak megdönthetetlen bizonyítékkal alátámasztani. És igen, amíg hivatalban volt, elszántan harcolt a drogkereskedelem ellen. Az elnöksége alatt több kábítószerkereskedőt tartóztattak le és adtak ki az Egyesült Államoknak, mint bármely más elnök idején egészen a mai napig. Érdekesnek találtam azonban, hogy ez a családnév kapcsolta össze a nevelőszüleimet az igazi apámmal.

Egy másik kapcsolat is létezett Pablo Escobar és az örökbefogadó családom között: Manuel Noriega. Az Egyesült Államok számos katonai támaszpontot létesített, és tekintélyes helyőrséggel védte az amerikai tulajdonban lévő Panama-csatornát, hogy továbbra is fenntartsák az amerikai irányítást e fölött a stratégiailag nagyon fontos hely fölött. 1977. szeptember 7-én az amerikai elnök, Jimmy Carter és Panama tényleges vezetője, Omar Torrijos tábornok aláírta a Torrijos–Carter egyezményt, amely elindította a folyamatot, hogy a csatornát legkésőbb 2000-ig átadják Panamának. Az amerikai katonai támaszpontok továbbra is ott maradtak, és az átadás egyetlen feltétele az volt, hogy a csatorna ezek után is nyitva álljon az amerikai hajók előtt.

Az USA-nak már régóta volt kapcsolata Noriegával, aki hírszerzőként és fizetett informátorként dolgozott a CIA-nek 1967-től kezdve, beleértve azt az időszakot is, amelyben a leendő elnök, George Bush töltötte be a CIA igazgatójának posztját 1976 és 1977 között. Noriega a közép-amerikai kérdésben inkább Amerika oldalára állt a Szovjetunióval szemben, nevezetesen amikor szabotálta a nicaraguai szandinista kormányerőket, valamint El Salvadorban az FMLN (Farabundo Martí Nemzeti Felszabadítási Front) forradalmárait. Noriega évente több mint 100.000 dollárt kapott a 1960-as évektől kezdve az 1980-as évekig, amikor is a fizetése felemelkedett 200.000 dollárra. Habár az Amerikai Kábítószer-ellenes Hivatalnak dolgozott (DEA), hogy korlátozzák az illegális kábítószer-szállítmányokat, ezzel párhuzamosan tudvalevőleg tekintélyes anyagi támogatást fogadott el a drogkereskedőktől is, hogy elősegítse a pénzük tisztára mosását. Cserébe a

bandák – Noriega különleges kapcsolatának köszönhetően a CIA-vel – védelmet kaptak a DEA nyomozásai alól.

Apa gyakran utazott Noriegához Panamába, ha viszont Kolumbiában találkoztak, akkor szinte mindig a Capestre Klubban jöttek össze Ibaguében. Apa soha nem mondta, mi a neve a panamai kapcsolatának, de nyilvánvaló volt, hogy Noriega az a főnök, akivel együtt dolgozik. Abban az időben ő volt az egyetlen panamai CIA-ügynök, aki közvetlen kapcsolatban állt a Medellín kartellel.

1975 januárjában ott voltam apával a golfpályán a klubban, amikor találkozott a kapcsolatával. Nálam volt a kis fényképezőgépem, és ahogy mindig, boldogan kattintgattam, ahogy máskor is tettem a családi kirándulásokon. Ezt a bizonyos képet nagyon gyorsan készítettem el, mert tudtam, hogy apa nem szereti, ha az üzleti találkozóin fényképezek. A titkokkal teli világa tökéletesen összeolvadt a családi életünkkel, ezért találkoztam olyan gyakran az üzletfeleivel anélkül, hogy tudtam volna, kik azok. Csak évekkel később, apa színvallása után kezdtem összerakni a darabkákat az emlékeim részleteivel, és végre megértettem, miért utazott olyan gyakran Panamába és Nicaraguába gyerekkoromban.

A kokaincsempészeknek megvolt a saját módszerük a pénz tisztára mosására, ám ennek is megvoltak a korlátai. Körülbelül öt év alatt Noriega összeköttetésének segítségével a Durazno hadművelet annyira be tudott férkőzni a kartellek szervezetébe, hogy a De La Rue-t bízták meg a bűnözők pénzének elszállításával. Még ezeknek a hatalmas kábítószerbandáknak is megvoltak az ellenségei, ezért a készpénzszállítmányok gyakran eltűntek – a szállítással megbízott személyekre pedig szörnyű büntetések vártak. Csakhogy egy dolog volt tudni, hogy kik játszanak szerepet az ilyen hatalmas kábítószer-szállítmányok mozgatásában, és egy egészen más megdönthetetlen bizonyítékot szerezni róla. Az apám és több kapcsolata is jelentős mértékben hozzájárult a különböző kolumbiai ügynökségek által végzett munkához. Végül közös együttműködésük leplezte le a kábítószerkereskedelem főszereplőit és legfőbb haszonélvezőit.

Ahogy a történelem krónikáiban fel van jegyezve, Noriega gyakorlatilag egész végig a saját játékát játszotta, és alaposan megtömte a zsebeit a mindkét féltől kapott pénzekkel. Végül még azt is sikerült elérnie, hogy ő lett az ország vezetője. Escobarhoz hasonlóan, akihez a munkája során nagyon közel került, őt is megrontotta a hatalom. Az 1970-es kolumbiai helyzethez hasonló történt 1989 májusában a panamai országos választásokon is. Noriega nem volt hajlandó elfogadni az eredményt, amikor a diktatúrájával szemben megalakult pártszövetség megszámolta a szavazatokat a vidéki választókerületekben, mielőtt elküldték volna azokat a kerületi központokba. A számlálás szerint

Guillermo Endara, az általuk támogatott jelölt majdnem 3:1 arányban legyőzte Carlos Duque-t, a Noriega-koalíció választottját. Eldurvultak a dolgok, és Noriega támogatói megtámadták Endarát, amikor az autós felvonulást akart indítani győzelme megünneplésére.

Noriega semmisnek nyilvánította a választás eredményeit, kétségbeesetten próbált kapaszkodni a hatalmába, amely még a saját emberei körében is visszatetszést keltett. A tiltakozások ellenére Noriega kormánya ragaszkodott hozzá, hogy ők nyerték meg az elnökválasztást, és azzal vádolták az ellenpárt Amerika által támogatott jelöltjét, hogy meghamisította az eredményeket. Miközben fokozódott a nemzetközi feszültség, Bush elnök felszólította Noriegát, hogy tartsa tiszteletben a panamai választók döntését, és adja át a hatalmat. Az Egyesült Államok még nagyobb nyomást gyakorolt Noriega rezsimjére, amikor megerősítették a katonai jelenlétet a csatornánál.

Noriega ellen a saját fegyveres erői is puccsot szerveztek, októberben azonban sikerült megakadályoznia, hogy a panamai védelmi erők tagjai megbuktassák. Miközben a nemzet sorsa bizonytalanná vált, Bush elnök kábítószerkereskedőnek bélyegezte Noriegát, és nem volt hajlandó tárgyalni vele. Bush tagadta, hogy bármit is tudott volna Noriega szerepéről a kábítószer-kereskedelemben, habár találkozott vele, amikor még a CIA igazgatója volt, és akkor is, amikor Ronald Reagan alelnökeként egy drogellenes akciócsoportot vezetett.

December 15-én a panamai közgyűlés hadat üzent az USAnak, amelyre az megszállással válaszolt. Az Egyesült Államok elmondta, hogy miközben az a céljuk, hogy megvédjék az amerikai állampolgárok életét, a demokráciát és a Torrijo– Carter egyezményt, felveszik a harcot a drogkereskedelem ellen is. Az USA a Noriega vezetése alatti Panamát a kábítószeres pénzmosás központjának bélyegezte, valamint az USA-ba és az Európába szállított kábítószer tranzitállomásának. A megszállás alig több mint egy hónapig tartott és Noriega elfogásával zárult, aki ezt követően tizenhét évet raboskodott Amerikában.

Az egészben a legszebb az, hogy a hadművelet, amit annak idején ő segített beindítani, bizonyította végül az USA számára, hogy a panamai diktátor a kartellek bankára. Azonban korántsem Noriega volt az egyetlen személy, akit teljesen tönkretett az, hogy kapcsolatban állt a vér szerinti apámmal.

Escobar öröksége a szomorúság és a pusztítás volt. Számtalan életet tett tönkre vagy a kábítószerrel, amivel könyörtelenül elárasztotta a világot, vagy az értelmetlen erőszakkal. Ez hatalmas teher, amit viselnem kell; tudni, hogy az igazi apám tömeggyilkos volt, aki nyomorúságot hozott az emberekre, miközben szemérmetlenül meggazdagodott belőlük. Hosszú ideig nem is hittem, hogy meg tudok birkózni vele. Nyugtalanított, mennyit örököltem

impulzív személyiségéből, és nem tudtam, hogy vezekelnem kell-e a bűneiért.

Amikor összevetettem az életem eseményeit a konkrét történelmi tényekkel, rájöttem, hogy az a leghatékonyabb módja annak, hogy feldolgozzak mindent, ha leírom. A motiváció nem csupán az volt, hogy elmondjam az igazságot, hanem valahol az is, hogy enyhítsem a bűnei miatt elszenvedett fájdalmakat azzal, hogy valamit visszaadok azoknak a közösségeknek, akiket leginkább tönkretett a drog. Így hát tizenöt évvel ezelőtt elkezdtem írni. Először egy régi írógépen, ami még Jack bácsikámé volt. Minél többet kutattam, annál hihetetlenebbé vált a történet. Ha nem lettek volna a saját emlékeim – és a fényképek, amelyeket akkoriban készítettem, és felelevenítették az múltamat –, valószínűleg nem is hittem volna el, hogy mindez igaz.

A kutatásaim során még azt is megtudtam, hogy Pablo Escobarnak a nevelőszüleimen keresztül kapcsolata volt Erzsébet királynővel is. Drága, idős nagymamám, May John Aird rokona volt, aki a királynő nyugalmazott lovászmestere volt. Az apja, Sir John Aird, első baronet az az építészmérnök volt, akinek a cége megépítette az első Asszuáni-gátat a Níluson, és őket bízták meg azzal, hogy az 1851-es világkiállításra felépített, ikonikus kristálypalotát szétszedjék és elszállítsák a Hyde Parkból Sydenhambe, London délkeleti részére. További csavar a történetben, hogy a nevelőanyám, Joan lánytestvére Colin Owenhez ment férjhez, az ünnepelt első világháborús költő, Wilfred Owen testvéréhez. Micsoda családja volt az anyámnak! Ha a „kokain királya” tudta volna, hogy milyen közel került az igazi uralkodókhoz, talán még nagyobb erőkkel próbálta volna elrabolni az elsőszülött fiát.

Apám halála után Joan továbbra is Walton-on-Thamesben lakott egészen 2014-ig, amikor ő is meghalt. Sajnálatos módon örökbe fogadott húgom, Monique három évvel korábban szintén meghalt stroke-ban. Így már csak én vagyok az egyetlen élő tagja a kolumbiai kis családunknak. Az utóbbi években újra rám talált a szerelem Julie Murphy ápolónő személyében, akit – manapság sok emberhez hasonlóan – az interneten ismertem meg. Julie csodálatos ember. Nyugodt, gyakorlatias személyisége tökéletes ellentéte az én időnkénti heves vérmérsékletemnek. Nagyon hálás vagyok neki, az ő szerelme és támogatása nélkül nem tudtam volna megírni ezt a könyvet és megbirkózni a hatalmas érzelmi teherrel, amelyet felkavart bennem. Első feleségem elvesztése után
Julie tanított meg újra nevetni és szeretni. Hat évvel ezelőtt
Mallorcára költöztünk, ahol művészként dolgozom, tájképeket festek azzal a technikával, amit sok évvel ezelőtt kiváló tanáraim tanítottak meg nekem.

Miután ellátogattam gyerekkorom helyszínére, Kolumbiába, majd visszatértem Spanyolországba, rájöttem, hogy az életben sokszor visszajutunk

egy-egy kiindulási pontra. A nekem megpróbáltatást jelentő időszak ellenére mostanában ismét kötődöm a Lucton iskolához. Az ott töltött napjaim óta az intézmény teljesen átalakult, ma pedig már az ország egyik legelismertebb iskolája. Megtiszteltetés, hogy annyi év után ismét összekapcsolják vele a nevem.

Vannak dolgok, amiket nagyon nehezen tudok elengedni. A házamban még mindig őrzöm azt a régi hintaszéket, amelyben apa a Santo Domingo-i lakásunk erkélyén ült. Gyakran beleülök, és eszembe jutnak az együtt töltött idők. Emellett megőriztem időtlen DAKS zakóját is. Az illata arra a férfira emlékeztet, akire felnéztem, mert ő volt a tisztesség és az alázatosság mintaképe. Mindig is tudtam, hogy ha csak félig sikerül olyan emberré válnom, mint amilyen ő volt, akkor már elértem valamit az életben. Életem leginkább alázatra nevelő élménye pedig az volt, amikor végignéztem, milyen méltósággal viseli utolsó éveinek tragédiáját.

És még mindig megvan az a kis papírlap, amit az utolsó leheletével mutatott meg nekem. 1993 óta, amikor mindkét apám meghalt, nagyon sok találgatás kapott szárnyra a sok millió dollárról, amit állítólag Escobar még a halálakor is birtokolt. Sok informátor azt állította, hogy valahol el van ásva. Legenda lett belőle szinte az egész világon.

Mivel a saját szememmel láttam a készpénzes zsákokat, amelyek Escobar magánvagyonának egy részét képezték, tudom, hogy igaz ez a legenda. Azóta már elszállították Madridból a pénzt. A nyom azon a kis papírlapon van. Az évek során rájöttem, hogy azok a jelek szabadkőműves kódok, és koordinátákat jelölnek, ahol Escobar eltűnt millióit lehet megtalálni. Sajnos én nem tudtam megfejteni a kódot, és azóta is arra gondolok, vajon apa és néhány összeesküvő társa nem tett-e lóvá mindenkit azzal, hogy hol van a pénz.

Én most felkínálom a lehetőséget bárkinek, aki hajlandó megpróbálni megfejteni a kódot. Ennek a könyvnek a lapjain valahol, valamint a borítón is ott vannak a titkos kódsorok. Ha sikerül megoldani a rejtélyt, végre fény derülhet Pablo Escobar eltűnt millióinak titkára. És ha a megtalált pénz egy részét jó ügyre fordítják, akkor már nem dolgozott hiába egy bizonyos hírszerző ügynök, aki idegen földön nagyon veszélyes jégen próbált táncolni.

Köszönetnyilvánítás

E könyv megírásához rendkívül nehéz és időnként végtelenül felkavaró utazást kellett tennem a múltba.

Minden kétséget kizáróan tudom, hogy sohasem fejeztem volna be ezt a nehéz vállalkozást néhány kedves barát, családtag és segítő támogatása nélkül.

Először is szeretném megköszönni drága feleségemnek, Julie-nak, hogy elviselte azt a sok-sok órát, ami azzal telt, hogy felolvastam neki a legújabb bekezdéseket gyermekkorom lassan kibontakozó történetéről. Köszönöm neki, hogy segített megbirkóznom a diszlexiával és különösen borzalmas helyesírásommal.

Különleges köszönet illeti a szerkesztőmet, Douglas Wightot, aki valahogyan értelmet csempészett zavaros fecsegésembe, és segített létrehozni ezt a könyvet életem történetéről, amelyet ön most a kezében tart.

És végül, de semmiképpen sem utolsósorban köszönöm a kiadómnak, hogy volt bátorsága, elhivatottsága és hite ahhoz, hogy lehetőséget adjon nekem, és megvalósítsa ezt a vállalkozást. Köszönöm!

Roberto Sendoya Escobar

(Phillip Witcomb)

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Roberto Sendoya Escobar: Son of Escobar – First Born

Ad Lib, 2020 Ad Lib Publishers

Ltd.

15 Church Road

London, SW13 9HE

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2021

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Csontos Judit A borítót

Tabák Miklós tervezte